

Giới thiệu Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng

Thể loại: Mau xuyên (1vs1)

Edt: Mít (Tiểu Bảo Bối)

Des by Diễm Doãn ♥□

Nội dung chính của câu chuyện kể về nữ hán tử Tô Mê có sở thích đọc những câu chuyện tiểu thuyết ngược tâm mà hình như càng đọc càng nhập tâm dẫn đến giả trí chịu ngược đạt tới đỉnh điểm... Đi đời nhà ma~~~

Là một câu chuyện kể về nữ hán tử Tô Mê tay cầm hệ thống ngạo kiều 059.. Miệng ngậm nam thần cẩm dục.. Nói với nhóm cặn bã...

Tra nam ngược một thước... Phản ngược tra nam ngàn vạn trượng...

Pháo hôi~nữ phụ~nam phụ.. Muốn nghịch tập???

Không phục... Tới vėjo~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (1)

Edt: TBB

“Ký chủ, xét theo cô mới đến, bốn hệ thống có ý chuẩn bị nhiệm vụ nhập môn sơ cấp đơn giản cho cô, chỉ cần làm nam chủ thật tình đối với nữ chủ nói một câu ‘anh yêu em’, nhiệm vụ liền hoàn thành.”

Tô Mê nhìn hệ thống trước mắt tự quyết định, diện mạo đáng yêu phần nộn, trên người mặc một bộ quần áo màu trắng, đầu cài trâm ngọc rối loạn lung tung, hơi hơi nhũn mảy.

“Khi nào ta có thể trọng sinh?”

“Một lát nữa liền có thể trọng sinh, chờ gấp.”

“Ta hỏi là, thân thể của ta khi nào có thể trọng sinh.”

Tô Mê ản ản có một loại dự cảm bất an, cô cảm thấy mình hình như bị lừa.

Hệ thống 059 lập tức trưng khuôn mặt nhỏ ngốc manh.

“Ký chủ, xin đừng nghiền ngẫm hoặc hoài nghi bốn hệ thống, được rồi, bốn hệ thống hiện tại bắt đầu truyền tổng nhiệm vụ thứ nhất cho cô.”

“Ngươi.....!”

~~~~

“Đinh —— truyền tổng thành công!”

Hệ thống 059 nhìn Tô Mê tiến vào thông đạo truyền tổng, cuối cùng thở một hơi nhẹ nhõm.

Mới vừa xoay người, tiến lên vài bước, phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói máy móc lạnh băng của hệ thống.

“Đinh —— nhiệm vụ hoàn thành.

Tiến độ 100%

Nhiệm vụ cho điểm: 100.

Đạt được 5 tích phân.”

Hệ thống 059 đột nhiên quay người lại, nhìn Tô Mê xuất hiện, cái miệng nhỏ há hốc.

“???”

Sao có thể?!

Cho dù là cái nhiệm vụ thứ nhất, dựa theo nam nữ chủ có các loại hiểu lầm gút mắt, cô ít nhất cũng phải cần mấy tháng (tương đương với mấy giờ của không gian hệ thống) mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, như thế nào chớp chớp mắt liền hoàn thành rồi?

Cái này không khoa học!

Tô Mê chậm rãi đi tới.

“Nhiệm vụ thứ nhất đã hoàn thành, ta thấy chúng ta cần phải nói về vấn đề trọng sinh rồi. ”

“Ký chủ, nếu như bốn hệ thống phát hiện cô gian lận, hoặc là vi phạm quy định, bốn hệ thống sẽ đem linh hồn của cô, trực tiếp mật sát!”

Tô Mê nhướn mày, cười như không cười nói.

“Chẳng lẽ hệ thống ngươi cũng sẽ xảy ra lỗi sao, nhận rõ hiện thực đi.”

Cái nhiệm vụ thứ nhất cực kỳ đơn giản.

Trong nguyên văn, nam nữ chủ đều nhất kiến chung tình với nhau, nhưng ai cũng không nói rõ, hơn nữa còn cho rằng hai bên đều yêu người khác.

Bởi vì baba của nữ chủ bệnh nặng, cùng nam chủ kí hợp đồng kết hôn, sau khi kết hôn vẫn luôn tra tấn lẫn nhau ngược tâm rồi ngược thân, ngược vài ngàn chương, cho đến cuối cùng mới coi bỏ hiểu lầm.

Tô Mê tiến vào trong thân thể nguyên chủ, trực tiếp cho thấy tâm ý của mình, đem mỗi một hiểu lầm đều nói rõ ràng.

Sau đó, chân thành thâm tình nói “Em yêu anh”.

Nam chủ đầu tiên là không dám tin tưởng nhìn cô, nháy mắt liền hồng hộc mắt nói ra ba chữ "Anh yêu em", sau đó hôn điên cuồng một trận, cộng thêm cường thế bạch bạch bạch.

Khi nam chủ nói ra ba chữ kia, nhiệm vụ Tô Mê liền hoàn thành, về tới trong không gian truyền tống.

Hệ thống 059 khuôn mặt phấn nộn nâng khuôn mặt nhỏ.

“Như vậy, tiếp tục bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo.”

“Đừng nói sang chuyện khác, trả lời ta, ta làm sao mới có thể trọng sinh?”

Tô Mê cau mày, lập tức lạnh mặt.

Hệ thống 059 do dự chớp mắt một cái, cuối cùng thành thật nói.

“Cô tử vong, là sai lầm của bốn hệ thống, ban đầu bốn hệ thống nhìn trúng chính là hàng xóm cách vách của cô, ai biết cô đột nhiên bệnh tim tái phát, kết quả bốn hệ thống đem sai linh hồn cô đến đây rồi.”

Tô Mê đáy mắt u quang chột lóe, sau đó âm thanh lạnh lùng nói.

“Cho nên, ta làm sao mới có thể trọng sinh?”

“Tạm thời không có cách nào, số liệu ban đầu, đều là vì đạt theo yêu cầu hàng xóm của cô, biện pháp duy nhất, khi tích phân của cô đạt tới 100, dùng tích phân đổi lấy hệ thống trọng sinh, lại kiểm tích phân đổi lấy cơ hội trọng sinh.”

Tô Mê ra vẻ không vui, xùy xùy.

“Cho nên, sai lầm của ngươi, cần ta hoàn thành nhiệm vụ, kiếm lấy tích phân tới tu bổ?”

“Không phải. .... Anh anh anh, người ta biết sai rồi, cô tha thứ cho người ta đi, lại nói cô không phải cũng bởi vì nhìn quá nhiều ngược văn, cuối cùng đem chính mình ngược đến phát bệnh mà chết sao, hiện giờ có một lần cơ hội trọng sinh, cô không phải nên cao hứng sao?”

“Ngươi còn nói lý?”

Tô Mê hừ lạnh, trên mặt lãnh đạm, nội tâm lại là cao hứng.

Hệ thống 059 mím môi, chần chờ chớp mắt một cái mới nói.

“Cùng lắm thì bỏn hệ thống ở sau khi cô hoàn thành nhiệm vụ, thêm vào cho cô một chút tích phân, như vậy hài lòng chưa.”

Nói xong, trộm nhìn sắc mặt Tô Mê.

Tô Mê nghĩ nghĩ, cuối cùng ra vẻ miễn cưỡng gật gật đầu.

“Tiếp tục, tiến vào nhiệm vụ thứ hai đi.”

Hệ thống 059 vui vẻ ra mặt.

“Tốt, ký chủ thật là tốt, bỏn hệ thống cảm thấy mình yêu cô mất rồi, bỏn hệ thống hiện tại liền truyền tổng nhiệm vụ tiếp theo cho cô.”

.....

“Đình —— truyền tổng thành công.”

Trong đầu vang lên âm thanh máy móc lạnh băng, đồng thời ký ức nguyên chủ bắt đầu truyền đến.

~~~~~

Câu cửa miệng người ta thường nói, phòng cháy phòng trộm phòng tiểu tam.

Đầu năm nay, nữ nhân nói đến tình yêu, chẳng những đề phòng bạn thân cùng phòng, còn muốn phải đề phòng tiểu thụ có xu hướng giới tính không bình thường, nếu không cẩn thận, bạn trai chẳng những cầm cho người một cái súng, mà còn là súng khác giới nữa, đến lúc đó, người muốn khóc cũng khóc không được.

Mà bỏn nữ chủ vẫn đam mỹ vườn trường Tô Mê này, không biết sao xui xẻo gặp được, chính là loại tình huống này.

Nữ chủ Tô Mê cùng nam chủ Mộ Dung Sâm, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã hai đứa trẻ vô tư, cho dù là tiểu học, trung học hay là cao trung, đều được phân đến chung một lớp.

Mộ Dung Sâm tính tình lãnh đạm, đối với những cô gái theo đuổi bên người, nhìn như không thấy, chỉ duy nhất súng ái đối với một mình Tô Mê.

Theo lý thuyết, nam có tình, nữ có ý, lại thích nhau, hẳn là giai ngẫu thiên thành, trở thành một đôi cực kỳ hạnh phúc, nhưng Tô Mê tính tình dịu dàng, tương đối bảo thủ, ngày thường chỉ hôn hôn cái miệng, kéo kéo cái tay, không cho Mộ Dung Sâm vượt Lôi Trì một bước..

Là một nam nhân bình thường, Mộ Dung Sâm cũng có sinh lý dục vọng cực kỳ bình thường, Tô Mê cực kỳ khuyết thiếu cảm giác an toàn, nên không đồng ý hành vi vượt rào trước khi kết hôn.

Mộ Dung Sâm bất đắc dĩ, chỉ phải đình hôn trước, ước định hai người vừa tốt nghiệp đại học liền đăng ký kết hôn.

Nhưng mà lúc tiến vào vườn trường đại học năm thứ nhất, Mộ Dung Sâm ở một lần bị trúng thuốc, cưỡng bách bạn cùng phòng Lâm Cẩm Dư, do đó triển khai cốt truyện vườn trường đam mỹ chuyện xưa.

Mộ Dung Sâm sau khi thanh tỉnh, nhìn thấy bên người là diện mạo âm nhu của Lâm Cẩm Dư, phản ứng đầu tiên là hỗn loạn cùng cực kỳ chán ghét và phản cảm.

Nhưng nói cho cùng là hắn cưỡng bách người khác, đành phải tìm mọi cách bồi thường với Lâm Cẩm Dư.

Nhưng Lâm Cẩm Dư lại cười nói, cả hai đều do nhu cầu mà thôi, hắn cũng không để ý.

Mà kể tiếp, Mộ Dung Sâm cho dù biết xu hướng giới tính của mình bình thường, nhưng do Lâm Cẩm Dư thường hay trêu chọc, cùng với việc thường hay làm điệu làm bộ của hắn, nên xxoo, phóng túng rất nhiều lần.

Một bên là thanh mai trúc mã ôn nhu hiểu ý, một bên là nam dụ thụ thân thể phù hợp, Mộ Dung Sâm yêu Tô Mê, nhưng lại đồng thời không cự tuyệt được Lâm Cẩm Dư dẫn dụ.

Hai bên đều không muốn buông tay, hẳn biết rõ Tô Mê yêu hắn, nhất định sẽ không phát hiện và hoài nghi, cho nên Mộ Dung Sâm cuối cùng phóng túng dục vọng, cùng Lâm Cẩm Dư càng chơi đến không kiêng nể gì.

Cho đến một lần, ở trong yến hội nào đó, Tô Mê hơi say nên vào nhầm WC nam, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng xxoo không chịu được, lúc này mới phát hiện quan hệ của hai người.

Tô Mê chịu đả kích lớn, thương tâm muốn chết rồi đi, còn hảo tâm giúp bọn họ đóng cửa lại.

Nhưng đêm đó, dưới sự xúi giục của cò, lại cùng nam nhân thần bí xảy ra quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (2)

Edt: TBB

Ngày hôm sau tỉnh lại, nam nhân thần bí đã sớm không thấy, Tô Mê hoảng loạn mặc quần áo mở cửa phòng ra, đồng thời lúc đó cửa phòng đối diện cũng đột nhiên mở ra.

Là Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư!

Tô Mê trong nháy mắt lại lần nữa nhìn thấy bọn họ, là kinh hoàng, là chán ghét, là căm hận, thậm chí còn có một tia khoái cảm sau khi trả thù.

Hắn không sạch sẽ!

Cô cũng không sạch sẽ!

Mà Mộ Dung Sâm, nhìn thấy trên cổ Tô Mê có dấu vết rõ ràng, còn có hơi thở là lướt sau hoan ái trong phòng chưa được khử trùng xông vào mặt, hoàn toàn đánh mất lý trí, đem Lâm Cẩm Dư đuổi ra khỏi phòng, cưỡng bách Tô Mê!

Chỉ cần nghĩ đến nữ nhân mà mình âu yếm, lần đầu tiên cho nam nhân khác, Mộ Dung Sâm tức khắc hận ý mọc thành cụm.

Xong việc liền đem Tô Mê mang về biệt thự cầm tù, ngày ngày đêm đêm bạch bạch bạch, các loại ngôn ngữ nhục mạ, ngược cả thể xác và tinh thần.

Thẳng đến khi Tô Mê mang thai, Mộ Dung Sâm tìm người rút ra lông tơ thai nhi, tiến hành xét nghiệm ADN, là con của hắn, sau đó hai người kết hôn.

Nhưng mà Tô Mê, vẫn là chết ở phòng sinh.

Lâm Cẩm Dư mua được một tiểu hộ sĩ, đem video hắn cùng Mộ Dung Sâm xxoo, đưa cho cô xem, kết quả quá mức kích động, xuất huyết nhiều chết ở trong phòng sinh, chỉ để lại một thai nhi dị dạng.

Khi Mộ Dung Sâm biết được chân tướng, tìm mấy hắc nhân bạo cúc Lâm Cẩm Dư.

Cuối cùng, biết được bởi vì làm xét nghiệm ADN mà làm con hắn bị dị dạng, nên hắn cô độc sống hết quãng đời còn lại.

.....

“Đinh —— tiếp thu ký ức nguyên chủ thành công.”

"Tâm nguyện nữ chủ: Cùng người trong lòng, hạnh phúc mỹ mãn ở bên nhau."

Tô Mê mở choàng mắt, ánh sáng tối tăm trong hành lang dài của khách sạn, lọt vào trong tầm mắt của cô.

Ngay sau đó, âm thanh bạch bạch bạch ái muội nào đó, truyền vào tai cô.

Thực hiển nhiên, nhân vật chính trong phòng kia, chính là Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư.

Nhưng mà tâm nguyện của nữ chủ, là cái quỷ gì?

Đời trước bị ngược thành cái bộ dáng kia, đời này còn muốn cùng Mộ Dung Sâm ở bên nhau!

Tô Mê xoa xoa ấn đường, cảm thấy có chút đau đầu, trước mắt là Mộ Dung Sâm sau khi trúng thuốc, lần đầu tiên cùng Lâm Cẩm Dư phát sinh quan hệ.

Hệ thống này, không biết sao xui xẻo làm cô đến ngay thời điểm xấu hổ như vậy, thật sự cũng là say!

Tô Mê quay đầu lại nhìn cửa phòng 302 đóng chặt, như ong mày, suy tư một cái, sau đó xoay người rời đi.

< Ký chủ, cô muốn đi đâu, chạy đến ngăn cản bọn họ đi chứ! >

Trong đầu truyền đến âm thanh nóng của hệ thống 059, Tô Mê bước chân tạm dừng một chút, sau đó một lần nữa bước đi, vào thang máy, đi vào đại sảnh khách sạn.

Cô mới phát hiện, khách sạn này, là khách sạn tình thú.

Chỉ số thông minh của Mộ Dung Sâm, thật đúng là ha hả, vậy mà đi tin vào lời nói của Lâm Cẩm Dư, cho rằng giữa bọn họ thật là ngoài ý muốn.

Nhưng trước đó, Tô Mê muốn chứng minh một việc.

Vì thế đi đến trước quầy, nhìn nam tiếp tân tướng mạo thanh tú, cần môi nói.

“Đại ca ca, chào anh, tôi có chuyện cầu anh hỗ trợ, anh có thể giúp tôi không?”

Nam tiếp tân lễ phép cười nói.

“Không biết tôi có thể giúp gì cho cô?”

“Cái người ở phòng 302 Lâm Cẩm Dư là bạn trai tôi, hai ngày trước tôi với anh ấy cãi nhau, hôm nay nghe bằng hữu của anh ấy nói, anh ấy mang theo nữ nhân khác tới đây thuê phòng, cho nên muốn hỏi anh một chút, trong phòng đó có ai đăng ký, có phải thật sự có nữ nhân khác hay không?”

Nam tiếp tân có chút do dự, nói cho cùng tin tức của khách hàng, không thể tùy tiện nói cho người khác.

Tô Mê đáng thương hề hề nói.

“Đại ca ca, tôi chỉ muốn biết, bên trong rốt cuộc có nữ nhân khác hay không mà thôi.”

Nam tiếp tân thấy bộ dáng Tô Mê đáng thương, mềm lòng, ngón tay ấn con chuột vài cái, sau đó cười nói.

“Đăng kí phòng là hai nam nhân.”

Tô Mê lập tức vui vẻ ra mặt, khuôn mặt nhỏ thanh nhã dịu dàng, nhiều thêm vài phần kinh diễm, làm nam tiếp tân nhìn đến sững sờ.

Chỉ nghe thấy cô mơn cơ hội hỏi..

“Vậy hẳn đặt phòng khi nào a?”

“Giữa trưa hôm nay.”

Nam tiếp tân theo bản năng nói ra, sau đó mới phát hiện mình lỡ miệng.

“Đại ca ca yên tâm, tôi sẽ không nói ra ngoài, chúng ta ngoéo tay.”

Tô Mê cười tủm tỉm vươn ngón út, bộ dáng rất là đáng yêu.

Nam tiếp tân vươn tay, sau đó cười nói.

“Có muốn tôi mang cô lên đó tìm bạn trai cô hay?”

Tô Mê lắc đầu.

“Không cần, nếu đều là nam nhân, tôi đây yên tâm rồi, cảm ơn đại ca ca, tôi đi trước.”

Đi ra khách sạn, Tô Mê lên taxi, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Trong nguyên văn, Mộ Dung Sâm là chàng vạng 6 giờ tối thời điểm cùng bạn học đi KTV, bị một học tỷ hạ được, nhưng Lâm Cẩm Dư lại ở giữa trưa đặt phòng, rõ ràng là sớm có âm mưu.

Tô Mê nhớ tới trước kia mỗi khi hẹn hò, Mộ Dung Sâm ngẫu nhiên sẽ mang theo Lâm Cẩm Dư, nhưng hành vi cử chỉ của hắn, chưa bao giờ biểu hiện ra một tia tình cảm ái mộ đặc thù nào đối với Mộ Dung Sâm.

Hừ, quả nhiên là một gia hỏa thâm tàng bất lộ!

< Ký chủ, cô tại sao vừa rồi không để ý tới bản hệ thống, vì cái gì không ngăn cản bọn họ? >

Trong đầu lại lần nữa vang lên âm thanh của hệ thống 059, Tô Mê mắt nhìn tài xế, ở trong lòng đối thoại với hệ thống.

“Người trong lòng Tô Mê, không nhất định phải là Mộ Dung Sâm, ta bảo đảm sẽ hoàn thành nguyện vọng của nguyên chủ, người yên tâm.”

< Nhưng mà..... >

“Không có nhưng mà, mặc dù ta không phải nữ chủ Tô Mê của thế giới này, nhưng ta nghĩ, nếu cô ấy có lựa chọn, không nhất định sẽ cùng một người song tính tuyến ái ở bên nhau đâu, chỉ cần cuối cùng làm cô ấy cùng người trong lòng hạnh phúc bên nhau, nhiệm vụ liền hoàn thành, nếu người có dị nghị, vậy thì đổi thành người lại đây hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ không có bất kì dị nghị gì.”

Hệ thống 059 câm nín một trận, lần đầu tiên nhìn thấy loại ký chủ này.

“Nếu không có dị nghị gì, mời người ở thời điểm ta yêu cầu hãy xuất hiện, OK?”

< Biết rồi >

.....

Tô Mê ở nửa đường mua vài thứ, trở lại Tô gia, liền đem mình nhốt trong phòng.

Cho đến sáng sớm hôm sau, di động truyền đến một đợt tiếng chuông dễ nghe, Tô Mê nhìn đến là Mộ Dung Sâm gọi tới, không nói hai lời, trực tiếp cắt đứt, tắt máy.

Không quá một lúc, cửa phòng bị gõ gõ.

“Mê Mê, ăn bữa sáng này con.”

Là âm thanh Tô mẫu.

Tô Mê có ý dè dặt giọng nói, ngữ khí trầm thấp lại khàn khàn.

“Mẹ, con không muốn ăn, mọi người ăn đi”

Tô mẫu lo lắng hỏi.

“Mê Mê, xảy ra chuyện gì sao? Vừa rồi A Sâm gọi điện thoại tới, nói con không tiếp điện thoại của nó.”

“Con không có việc gì, chỉ là có chút đau đầu, ngủ một giấc thì tốt rồi, mẹ, người giúp con hướng trường học xin nghỉ một hôm.”

Tô Mê lười nhác ghé vào trên giường, một bên chơi trò chơi, một bên mang theo âm thanh khóc nức nở nói..

“Mê Mê, nếu là A Sâm khi dễ con, con liền nói cho mẹ biết, mẹ nhất định sẽ thay con giáo huấn nó.”

Tô mẫu biết tính tình của nữ nhi nhà mình, chỉ cần có chuyện không vui, liền sẽ nhốt mình trong phòng ngủ một giấc, ai khuyên đều không có tác dụng, nhưng đến ngày hôm sau thì tốt rồi, cho nên lưu lại một câu, liền rời đi.

.....

Lại nói đến bên kia, Mộ Dung Sâm vừa tỉnh dậy, liền cảm thấy đầu đau như kim đâm.

Cùng lúc đó, nơi nào đó bởi vì một trận co chặt, truyền đến cảm giác vừa đau đớn vừa sung sướng khó nhịn.

~~~~~

Không rành mấy cái vấn đề về H lăm =))))

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (3)

Edt: TBB

~~~~~

Nơi nào đó buổi sáng tương đối sinh động, là một nam nhân có hiện tượng sinh lí bình thường, lại một trận co chặt truyền đến, Mộ Dung Sâm theo bản năng giật giật, dị thường ám áp, làm Mộ Dung Sâm sáng khoái khó có thể tự kiềm chế.

“Mê Mê.....”

Theo bản năng kêu ra tên Tô Mê, nháy mắt kia, người dưới thân, thân hình đột nhiên căng chặt lên.

Mộ Dung Sâm nhìn không được găm nhẹ một tiếng, động tác càng lúc càng nhanh.

Tới cuối cùng, tiếng rên nhẹ của người dưới thân vang lên, Mộ Dung Sâm bị kinh hách, đột nhiên mở mắt.

“???”

Mộ Dung Sâm đầu tiên là nhìn nhìn, trước mắt là đầu vai gầy rộng lớn, theo sau đem tầm mắt chuyển qua, đôi tay nắm lấy eo nhỏ, tiếp theo lại là cái mộng nhiễm một ít dịch màu trắng đục

Trong nháy mắt, con người màu đen gắt gao co rút lại, cả người Mộ Dung Sâm giống như bị một đạo tia chớp hung hăng bổ trúng, trên khuôn mặt tuần tú vô cùng khiếp sợ!

Hắn là người trưởng thành bình thường, đương nhiên hắn biết trước mắt đã xảy ra cái gì.

Nhưng hắn vẫn không thể tin được, một màn trước mắt là sự thật, càng không thể tin được, hắn vậy mà đã phản bội Tô Mê!

Mộ Dung Sâm nhắm mắt, lại mở mắt.

Cảnh tượng trước mắt, chẳng những không có biến mất, một khuôn mặt ôn nhu quen thuộc, còn không hề báo động trước mà xuất hiện ở trước mắt mình.

Mộ Dung Sâm trong mắt đều là chán ghét.

“Lâm Cẩm Dư! Cậu làm sao lại ở chỗ này?!”

Lâm Cẩm Dư thần sắc đạm nhiên, mặt mày ôn nhu, nhiễm dày một tầng sắc thái tình dục.

Hắn rũ mắt nhìn ra phía sau, ra vẻ không có việc gì rút tay ra, đỡ sau eo, đi vào phòng tắm.

Không thể tránh khỏi, theo bước đi của hắn, chất dịch màu trắng đục chói mắt, chảy ròng xuống.

Con người đen thẫm của Mộ Dung Sâm lại hung hăng co rút.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên của mình, vậy mà đi cho một nam nhân, hơn nữa còn là bạn thân kiêm bạn cùng phòng của mình!

Phòng tắm truyền đến âm thanh nước chảy, Mộ Dung Sâm cúi đầu nhìn dịch thể đỏ trắng đan xen, đột nhiên cảm thấy một trận buồn nôn.

Hắn chạy xuống giường, ôm thùng rác liền nôn thốc nôn tháo. *(Ta cũng cảm thấy muốn nôn:())*

“Nôn...!”

Cách một tấm cửa kính nửa trong suốt của phòng tắm, Lâm Cẩm Dư nhìn một màn kia, so với nơi hậu thân đau như xé rách, tâm, đột nhiên co rút đau đớn, đau không kiềm chế được.

Mộ Dung Sâm nôn xong, trong lòng tràn đầy cảm giác kinh hoàng cùng áy náy.

Hắn thật sự xin lỗi Tô Mê, hắn phản bội cô, phản bội tình yêu của bọn họ, nếu Tô Mê biết, nhất định sẽ không tha thứ cho hắn!

Mộ Dung Sâm nhắc mi, rút khăn giấy, lau chùi sơ một chút, liền vội vàng mặc quần áo vào.

Cùng lúc đó, cửa phòng tắm mở ra, Lâm Cẩm Dư quần khăn tắm đi ra.

Nhìn thấy trong mắt Mộ Dung Sâm toàn là chán ghét, Lâm Cẩm Dư ngữ khí nhàn nhạt nhượng mảy nói.

"Hình như là cậu cưỡng bách tôi."

Hắn vừa nói như vậy, từng màn tối hôm qua, lần lượt xuất hiện ở trong đầu, Mộ Dung Sâm lập tức lạnh mặt, lấy ra một tờ chi phiếu, ký tên cho hắn.

“Tôi hôm qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn, tôi không muốn có người thứ ba biết, con số cậu tùy tiện điền vào.”

Lâm Cẩm Dư lẳng lặng nhìn hắn, không chút để ý bĩu môi.

“Cậu đã nói là ngoài ý muốn, tôi làm sao sẽ nói ra ngoài chứ, cho dù thật là cậu cưỡng bách tôi, tôi cũng sẽ không nói cho người khác, nói cho cùng

chúng ta là bạn tốt, không phải sao?”.

Ngay từ đầu Mộ Dung Sâm muốn dùng tiền tài tổng cổ hủ, không khỏi nhũ mảy, trong lòng đột nhiên có chút băn khoăn đối với Lâm Cẩm Dư.

Nghĩ đến hình như đúng là như vậy, là hủ cường bách Lâm Cẩm Dư, hiện giờ lại dùng tiền tổng cổ cậu ta, mình xác thật có chút quá phận.

“Chỉ cần cậu không nói, chúng ta vẫn là anh em tốt.”

Mộ Dung Sâm đứng dậy, nhìn về phía Lâm Cẩm Dư.

“Tôi còn có việc, đi trước.”

Nói rồi, cất bước đi ra ngoài.

Ra cửa, Mộ Dung Sâm mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Hơn nửa tiếng nữa, chính là thời gian mỗi ngày hủ đón Tô Mê đi học.

Mà lúc này hủ, một thân dấu vết khó coi, chột dạ còn không kịp, căn bản không dám trực tiếp đối mặt với Tô Mê.

Mộ Dung Sâm lấy di động ra, gọi cho Tô Mê.

Ai ngờ, điện thoại vang lên vài tiếng, bị đối phương cắt đứt.

Trong lòng hủ có chút bất an, lại lần nữa gọi lại cho Tô Mê.

Giọng nói nhắc nhở đối phương đã khóa máy!

Mộ Dung Sâm chột dạ không ngừng, vài cái ý tưởng hiện lên, nhưng đều bị hủ rất nhanh phản bác.

Tô Mê không có khả năng biết chuyện hủ cùng Lâm Cẩm Dư, tuyệt đối không có khả năng!

Vì thế, hủ gọi tới máy bàn của phòng khách Tô gia, là Tô mẫu tiếp điện thoại.

“Bác gái, Mê Mê đang ở trên lầu hay sao ạ, vừa rồi con gọi điện thoại, cô ấy không nhận.”

Mộ Dung Sâm lễ phép hỏi.

Tô mẫu nhìn nhìn thời gian.

“Hủ là đang trên lầu, bác lên lầu xem xem, muốn Mê Mê tiếp điện thoại không?”

Mộ Dung Sâm vẫn có chút chột dạ, nghĩ nghĩ, vẫn là thôi đi, vì thế nói...

“Cái kia, bác gái, hôm nay con có chút việc, không thể đón Mê Mê đi học, người thay con nói với cô ấy một tiếng.”

“Được.”

Mộ Dung Sâm treo điện thoại, lại gọi tới trường học xin nghỉ.

Hủ không dám về nhà, vội vàng lên xe, đi vào khách sạn của tập đoàn Mộ Dung, tắm rửa toàn thân vô số lần, cuối cùng còn sử dụng cồn tiêu độc, tiêu độc nơi nào đó.

.....

Hôm sau.

Tô Mê ngủ đủ một ngày một đêm, sáng sớm liền đánh răng rửa mặt, thay giáo phục trường cao đẳng quý tộc.

Áo somi màu trắng phối với váy, tóc dài đen nhánh, đuôi tóc hơi cong, khuôn mặt không lớn không nhỏ cỡ trứng ngỗng*, mắt hạnh linh động sáng ngời, cả người tản ra hơi thở tràn đầy thanh xuân.

Cv để vậy đó các nàng =>))

Loại hơi thở thanh xuân tươi đẹp này, làm thừa nữ hai mươi sáu tuổi Tô Mê, chưa bao giờ trải qua..

Nói cho cùng ở niên đại của cô, giáo phục đều là loại giáo phục vận động màu lam trắng.

Cô không thường xuyên mặc váy ngắn, thiết tình không quen lắm, loại ăn mặc tương đối mát mẻ này, cảm thấy phía dưới thật mát mẻ, không an toàn.

Tô Mê tự mặc vào thêm một cái quần cho an toàn, cầm lấy cặp sách, xuống lầu dùng bữa sáng, thần sắc như thường lên tiếng gọi Tô mẫu Tô phụ, đi ra phòng khách Tô gia.

Lúc này, một đạo thân ảnh soái khí cao gầy đã đi tới, ôm chặt Tô Mê.

“Mê Mê, sớm.....”

Lời còn chưa dứt, Tô Mê đột nhiên quay đầu đi, né tránh người tới hôn môi...

“Do.”

Mộ Dung Sâm giật mình tại chỗ, đẩy mắt hiện lên một tia kinh hoàng.

Rõ ràng bắt giữ được thần sắc chột dạ của Mộ Dung Sâm, Tô Mê bất động thanh sắc câu môi, giờ tay lau đi một ít sữa bò dính ở khóe miệng hắn.

“Nhìn anh kia, ăn vụng đến dấu vết cũng không lau khô nữa.”

Tô Mê ý vị thâm trường nói một câu, sau đó cong lên mắt hạnh, nhìn hắn thật sâu..

Bỗng dưng đối diện với đôi mắt hạnh sạch sẽ đang cười của Tô Mê, đáy lòng Mộ Dung Sâm càng thêm chột dạ, vội vàng dời đi đề tài...

“Cái kia, thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh đi thôi, đỡ phải đến muộn.”

Tô Mê nhàn nhạt gật đầu, tùy hắn cùng lên xe.

Mười lăm phút sau, Mộ Dung Sâm nắm tay Tô Mê, mới vừa tiến cửa trường học, một giọng nam tinh khiết dễ nghe từ phía sau hai người vang lên.

“A Sâm, Mê Mê, buổi sáng tốt lành.”

Hai người bước chân đồng thời dừng lại.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, Mộ Dung Sâm nắm chặt tay Tô Mê, đi nhanh về phía trước.

Tô Mê nghiêng mặt, nhìn sắc mặt Mộ Dung Sâm âm trầm ẩn ẩn một tia chán ghét, đột nhiên dừng lại bước chân, xoay người sáng lạn cười, nhìn về phía người đang đi tới.

“Cầm Dư, buổi sáng tốt lành.”

~~~~~

thứ lỗi tại hạ dốt đặc về H, kiểm truyện H đọc sáng giờ để lấy kinh nghiệm mà dịch cho chính xác 1 chút, quá ư mệt mỏi:v

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dư*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (4)

Edt: TBB

Tô Mê đối diện với diện mạo nhu nhược mỹ lệ của Lâm Cầm Dư, ý cười nơi khóe miệng hơi gia tăng một chút, mắt hạnh tròn tròn hiện lên một tia ánh sáng kỳ dị.

“Mê Mê.....” Mộ Dung Sâm cau mày, lời kéo tay Tô Mê.

Tô Mê vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía hắn, giống như nhớ tới cái gì, chu cái miệng nhỏ, hờn dỗi nói...

“A Sâm~ người ta chỉ là kêu Cầm Dư một tiếng mà thôi, dấm này anh cũng ăn, thật là một bình dấm to.”

Gương mặt trắng nõn đơn thuần, vài phần xấu hổ, vài phần ản tình, còn có vài phần nghịch ngợm đáng yêu, cùng thẹn thùng vui sướng, Tô Mê đem biểu tình đang lăm vào tình yêu cùng bạn trai làm nũng trách giận, suy diễn gãi đúng chỗ ngứa.

Mộ Dung Sâm hôm qua mới vừa khai trai, nhìn thấy Tô Mê thần sắc tức giận yêu kiều, bụng dưới tức khắc bậc một ngọn lửa.

Hầu kết khó nhìn lẫn lộn, Mộ Dung Sâm điều chỉnh giọng nói..

“Mau đi học, nhanh vào phòng học thôi.”

“A Sâm, anh không phải là đang thẹn thùng chứ?”

Tô Mê cười nhạo ra tiếng, nhón mũi chân ở trên mặt Mộ Dung Sâm hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước.

“Nhưng em thích xem bộ dáng A Sâm ghen vì em nha.”

Mộ Dung Sâm vuốt vuốt cái mũi nhỏ của cô.

“Thật là nghịch ngợm.”

Lâm Cẩm Dư nhìn một màn chơi mắt trước mặt, đôi mắt bỗng chốc tối sầm lại, tâm, đau tột đỉnh.

Ngay sau đó, cứng đờ câu môi cười khê, đem túi trong tay đưa cho Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, đây là đồ ngày hôm qua cậu để quên ở chỗ tôi, tôi đã rửa sạch sẽ.”

Mộ Dung Sâm vừa nghe, trên khuôn mặt tuấn tú lập tức nổi lên thần sắc hung ác nham hiểm cùng chán ghét.

“Thứ gì vậy?”

Tô Mê thấy Mộ Dung Sâm không nhận, tự mình vươn tay nhận.

Mộ Dung Sâm thấy vậy, trong lòng cả kinh, trước khi Tô Mê nắm được túi, đột nhiên tiến nhanh lên một bước, đem túi đoạt lại đây.

Thấy hắn có phản ứng lớn như vậy, Tô Mê nao nao.

Nghĩ vậy, hắn nhất định biết trong túi là thứ gì.

Nhưng mà cô vẫn muốn nhìn bộ dáng hắn kinh hoàng.

Tô Mê một bên đột nhiên ôm eo Mộ Dung Sâm, một tay kia thò qua cái túi giấy, cố ý nhưong mảy hỏi...

“Bên trong cuối cùng là thứ gì, còn dấu điểm không cho em xem, chẳng lẽ là đồ không thể để cho người khác xem?”

Mộ Dung Sâm biến sắc, mắt tự nhiên nói

"Làm gì có chuyện không thể để người khác xem, em đừng nói bừa."

Tô Mê nhân cơ hội chạm được túi giấy, muốn đem đoạt qua tay, Mộ Dung Sâm đúng lúc phát hiện, đột nhiên kéo vào trong ngực mình...

“Xé kéo!”

Túi giấy màu đen bị xé thành hai nửa, quần sịp nam màu trắng, rơi trên mặt đất.

Tô Mê đàn độn mở to hai mắt, ánh mắt tìm tòi, dao động giữa hai nam nhân Mộ Dung Sâm và Lâm Cẩm Dư.

Con người màu đen, đột nhiên co chặt, đẩy mất Mộ Dung Sâm lập loè kinh hoàng, cực kì chột dạ.

“A Sâm, anh làm sao có thể như vậy?”

Tô Mê nhú mảy.

Mộ Dung Sâm lập tức luống cuống, gắt gao kéo tay Tô Mê, vội vàng nói..

“Mê Mê, em nghe anh giải thích.....”

“Anh làm sao có thể để Cẩm Dư giật quần sịp.....cho anh, cho dù hai người là anh em tốt, cũng không thể như vậy nha?!”

Tô Mê đột nhiên đỏ mặt, đánh gãy lời hắn.

“Không phải A Sâm bảo anh giật, chỉ là thời điểm anh giật quần áo, thuận tiện giặt sạch giúp hắn mà thôi.” Lâm Cẩm Dư hảo tâm giải thích nói.

Tô Mê nhìn nhìn hai người, lại nhìn quần sịp trên mặt đất, trừng Mộ Dung Sâm..

“Còn thất thần, là quần sịp của anh đó, nhanh nhặt lên đi. ”

Nội tâm Mộ Dung Sâm là cự tuyệt, nói cho cùng quần sịp này, là do Lâm Cẩm Dư giặt.

Hắn thật sự không muốn ở trước mặt Tô Mê, cùng Lâm Cẩm Dư có dính dáng một chút quan hệ nào.

Nhưng trước mắt, Tô Mê bảo hắn nhặt lên, Mộ Dung Sâm đành phải cau mày nói.

“Rót trên mặt đất thì đã bẩn rồi, anh không cần.”

“Vậy anh cũng phải nhặt lên, không thể vứt loạn được.”

Tô Mê nhìn học sinh bốn phía đi ngang qua, cắn môi nói....

“Em vào phòng học trước, anh nhặt lên nhanh đi, đỡ phải bị người ta nhìn thấy.”

Dứt lời, Tô Mê vội vàng cất bước rời đi.

Thẳng đến khi thân ảnh cô đi xa, hoàn toàn rời khỏi tầm mắt, Mộ Dung Sâm mới quay đầu, mặt mày hung ác nham hiểm nhìn về phía Lâm Cẩm Dư...

“Cậu có ý gì?”

“A Sâm, tôi chỉ là thấy đồ của cậu làm rơi, nên giúp cậu nhặt lên giặt sạch sẽ, vật về nguyên chủ mà thôi, nếu chuyện này làm cậu không vui, vậy tôi cũng không còn cách nào.”

Sắc mặt Lâm Cẩm Dư cũng có chút không tốt..

Mộ Dung Sâm nhấc mi, trừng mắt nhìn hắn một cái, cũng không quay đầu lại đuổi theo Tô Mê.

Lâm Cẩm Dư sâu thẳm cười, sắc mặt lại trắng thêm một chút..

Cúi đầu nhìn quần sịp màu trắng trên mặt đất, cong lưng, tay không nhặt lên, bỏ vào trong túi.

.....

WC nữ trong trường, Tô Mê lấy khăn ướt, ở trước gương, dùng sức xoa xoa môi..

Thẳng đến khi môi hơi sưng đỏ, cô mới dừng tay.

Sửa sang lại đầu tóc, từ đồ trang điểm trong túi, lấy son dưỡng môi thoa lên, cẩn thận đánh giá một phen, mang cặp sách, đi ra WC nữ.

Trên mặt đất sạch sẽ, mang theo vệt nước ẩm ướt, Tô Mê không cẩn thận trượt chân, mắt thấy phải ngã trên mặt đất.

Lúc này, một bàn tay to nóng rực, nhanh chóng ôm eo nhỏ của cô, muốn đem cô đỡ lên, ai ngờ, dưới chân người nọ cũng trượt theo, thế là hai người song song ngã xuống đất.

“A!”

Suốt mặt Tô Mê nhìn thấy mặt đất, gất gao nhắm mắt lại, chuẩn bị dùng má trái chấm đất.

Người nọ lại ở thời khắc mấu chốt, thân hình đột nhiên động một chút, đem Tô Mê ôm kín mít vào trong ngực, “Phanh” một tiếng, trước khi ngã trên mặt đất, có được một cái đệm thịt.

"Aa.....!"

Tô Mê trừng lớn hai mắt, không chớp mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc.

Thẳng đến khi từ dưới môi truyền đến một sự mềm mại ướt át, cùng với trong khoang miệng nhận nhặt hơi thở thuốc lá, nháy mắt làm cô giật mình tại chỗ!

Nhưng ngay sau đó, Tô Mê phản ứng lại, lập tức thần sắc hoảng hốt từ trên người hắn bỏ dấy, cầm lấy cặp sách nhanh chóng rời đi.

“A, bạn nữ đồng học này, ân nhân cứu mạng còn ngã trên mặt đất đây này, cô đây là thấy chết mà không cứu sao?”

Một đạo âm thanh nam nhân ôn nhuận trầm thấp mang ý cười từ phía sau Tô Mê vang lên.

Cô tức khắc dùng chân, ảo não lại xấu hổ nhắm mắt, xoay người, đem hân từ trên mặt đất nâng dậy.

“Xin lỗi, cái kia tôi.....”

“Vị đào nha.”

Cổ Lương Nghiên mặt mày ngả ngón, nghiêng ngẫm nhìn môi Tô Mê.

Mới đầu, Tô Mê căn bản không kịp phản ứng lại, chờ sau khi cô buông cánh tay hân ra, cánh môi lại lần nữa bị nam nhân mút một chút, cô lại ngây ngẩn cả người..

“A, thật ngọt.”

Tô Mê ngược mắt nhìn thấy giữa hai cánh môi gợi cảm, một cái đầu lưỡi màu đỏ tươi, chậm rãi vươn ra, như chưa đã thềm liếm liếm môi mỏng, tự đáy lòng mà phát biểu đánh giá sau khi nhắm nháp.

Trong nháy mắt, khuôn mặt trắng thuần sạch sẽ, đột nhiên hiện lên hai mảnh màu hồng.

Tô Mê cắn chặt môi, trừng nam nhân trước mắt...

“Anh có tin tôi đi nói với lão sư là anh tránh ở trong WC hút thuốc hay không!”

Cổ Lương Nghiên một tay ôm lấy eo cô, một tay kia bóp nửa đầu điều thuốc, hút một ngụm thật mạnh.

Sau đó, đem mẫu thuốc lá vút trên mặt đất, dùng chân dẫm dẫm, trước mặt Tô Mê, tùy ý lại bĩ khí, thổi ra một vòng khói.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (5)

Edt: Mít

~~~~~

Vòng khói xanh trắng, mang theo hơi thở cực nóng, giữa môi mỏng của nam nhân từ từ bay ra, dừng ở trên gương mặt dịu dàng động lòng người.

Tô Mê đột nhiên nhú chặt mày, nhấp môi, né né ra, nhưng vẫn không tránh được bị sặc.

“Khụ khụ.....!”

Tô Mê đột nhiên ho dữ dội, then quá thành giận, muốn mắng hân vài câu, nam nhân đột nhiên tà bĩ cong môi, lần thứ hai cúi đầu xuống..

“Anh ——!”

Tô Mê hoảng sợ, vội vàng giơ tay chống lấy ngực hân.

“Đồ lưu manh, anh muốn làm cái gì, tránh ra nhanh lên!”

Bộ dáng thiếu nữ tức muốn học máu, hình như lấy lòng được Cổ Lương Nghiên.

Hân trầm thấp cười, một phen bắt được đôi tay ở trước ngực mình.

“Đây là học muội em không đúng rồi, tôi cứu em, đến một câu cảm ơn cũng không nói, còn thấy chết mà không cứu, còn mắng tôi, sinh viên năm nhất như các em, đều đối đãi với học trưởng của mình như thế này?”

Tô Mê xấu hổ và giận dữ trừng mắt với hân, bị hân nhìn lại rồi còn bị hân xoa xoa bàn tay, làm cô càng thêm tức giận đến đỏ mắt.

“Học trưởng, mời anh buông tôi ra!”

Cổ Lương Nghiên mắt diếc tai ngơ, chỉ cảm thấy bàn tay bị mình nắm trong lòng bàn tay mềm mại như không xương, nhỏ như vậy, mềm như vậy, xúc

cảm lại quá tốt, làm sao nỡ buông tay.

“Học trưởng, mời anh tự trọng, anh còn không buông ra, tôi liền la lên.”

“Kêu đi, kêu khan cả cổ cũng sẽ không có ai đến đây.”

“.....!”

Nguyên chủ hình như từ trước tới nay chưa từng cùng Mộ Dung Sâm nam tính gần gũi thân mật như vậy, cho nên biểu hiện vừa rồi ảnh hưởng đến Tô Mê.

Lúc này, Tô Mê cất lực chiếm cứ tư tưởng của nguyên chủ, chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

“Tôi đếm đến ba, còn không buông ra, anh cũng đừng hối hận.”

Cố Lương Nghiên hơi nhướn mày, không ai bì nổi nói.

“Cái chữ hối hận này, chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của tôi.”

Tiếng nói vừa dứt, thiếu nữ nhu nhược trước mặt cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt nhanh chóng cong chân, nhắm ngay vị trí yếu điểm của Cố Lương Nghiên.

Thời điểm hấn cong eo thống khổ, Tô Mê đột nhiên trở tay tránh khỏi trời buộc của hấn, sau đó kéo lên một cánh tay của hấn, dùng sức một chút quăng hấn qua vai, trực tiếp đem hấn hung hăng quăng ngã xuống đất!

Tô Mê vỗ vỗ tay, sửa sang lại giáo phục trên người, từ trên cao nhìn xuống liếc hấn một cái.

“Thiếu niên, hôm nay coi như cho ngươi một cái giáo huấn, về sau thấy chị đây, trốn xa một chút, hiểu chưa?”

Nói xong, trợn mắt nhìn hấn một cái, mang cặp sách nghênh ngang rời đi.

“Màu trắng ren, còn là hai tầng.”

Âm thanh trêu ghẹo lại lần nữa từ phía sau Tô Mê truyền đến.

Lần này, Tô Mê chỉ là thấp giọng nói “biến thái chết tiệt”, dùng sức kéo kéo váy xuống, xoay người biến mất ở hành lang.

Cố Lương Nghiên chặt vật nằm trên mặt đất, một tay xoa xoa bộ vị đang ần ần đau, bỗng nhiên cười lên.

“Thật là có ý tứ.” (thực là thú vị đó:v)

.....

Rất nhanh chương trình học buổi sáng đã kết thúc.

Tô Mê đang thu dọn sách vở, Mộ Dung Sâm từ phía sau ôm eo cô.

“Mê Mê, đi học làm sao lại không để ý tới anh?”

Tô Mê nghe hấn nói tràn đầy ủy khuất, không còn gì để nói trợn trắng mắt.

Hai người bọn họ vốn dĩ chính là ngồi cạnh nhau, vậy mà còn nhiều lần truyền tờ giấy cho cô, thật không hiểu, vậy rốt cuộc là có ý gì?

Đối với Tô Mê mà nói, đi học chính là đi học, cho dù trước kia thành tích học tập của cô không dám nhắc tới, nhưng lớp học có kỷ luật, cô vẫn sẽ tuân thủ.

Hiển nhiên, hai mươi sáu năm không có kinh nghiệm yêu đương nữ hấn từ Tô Mê cũng không thích loại phương thức yêu đương này.

Mặc dù hệ thống cái gì cũng không có nói với cô, nhưng Tô Mê cảm thấy, tại trước mặt nam chủ tiểu thuyết này, cô không thể tùy ý OOC, nếu không xuất hiện lệch lạc nào đó trong cốt truyện, đến lúc đó không hoàn thành nhiệm vụ, cô liền over.

Vì thế cúi đầu, thẹn thùng đẩy tay hấn ra.

“Ghét quá đi, mau buông người ta ra, một hồi các bạn học nhìn thấy bây giờ.”

Nam nhân liền không thể chịu nổi nữ nhân làm nũng, đặc biệt là nữ nhân mà mình yêu.

“Mê Mê.....” ánh mắt Mộ Dung Sâm sáng quắc, nhìn khuôn mặt trắng nõn đơn thuần của Tô Mê, nhịn không được cúi đầu, muốn hôn.

Tô Mê hình như có chút cau mày, vừa định đẩy hắn ra, lúc này Lâm Cẩm Dư đã đi tới.

“A Sâm, Mê Mê, có muốn cùng đi nhà ăn ăn cơm hay không?”

“Ách, được a.” Tô Mê đỏ mặt, đẩy Mộ Dung Sâm một chút.....

“Nhanh lên, người ta rất là đói bụng, muốn đi ăn cơm.”

“Được, anh mang em đi, con mèo ham ăn.”

Mộ Dung Sâm nhanh chóng ở trên mặt cô hôn một cái, ôm Tô Mê, đi ra khỏi phòng học.

Thời điểm đi ngang qua Lâm Cẩm Dư, Mộ Dung Sâm hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, không hề có ý phản ứng.

Nhưng Tô Mê lại dừng bước chân, kéo cánh tay Lâm Cẩm Dư.

“A Sâm, còn có Cẩm Dư nữa.”

“Mê Mê, không bằng chúng ta đi nhà hàng Nhật Bản, hoặc cơm Tây?”

Mộ Dung Sâm ý tứ rất rõ ràng, không muốn đi chung với Lâm Cẩm Dư.

Tô Mê làm sao nghe không hiểu chứ?

“Được thôi.”

Tô Mê dịu dàng cười, nhìn về phía Lâm Cẩm Dư.

“Cẩm Dư, chúng ta cùng đi ăn?”

Hắn giật giật khóe miệng, vừa định mở miệng, Mộ Dung Sâm đột nhiên lãnh lệ rống lên một tiếng.

“Không được!”

Đôi mắt Lâm Cẩm Dư bỗng chốc tối sầm lại, khuôn mặt tuấn tú âm nhu, che dấu không được sự bi thương cùng cô đơn.

Hắn miễn cưỡng cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không được, Mê Mê, em cùng A Sâm đi đi, anh đi nhà ăn cơm.”

Nói xong, hắn cúi đầu, một mình lẻ loi rời khỏi phòng học.

Tô Mê cau mày, nhìn về phía Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, anh làm sao có thể đối với Cẩm Dư như vậy, anh ấy không phải anh em tốt của anh sao, bạn tốt sao, cho dù anh ấy làm chuyện gì, làm anh không cao hứng, nhưng em tin, Cẩm Dư thiện lương như vậy, nhất định không phải cố ý, anh cần gì phải giận chó đánh mèo chứ?”

Khi Tô Mê vừa nói như vậy, Mộ Dung Sâm mới bắt đầu xem lại hành vi của mình.

Đúng vậy, là hắn cường bách Lâm Cẩm Dư, hắn lại vì sợ bị Tô Mê nhìn ra cái gì, cố ý xa cách Cẩm Dư, nhằm vào cậu ấy, trong lòng cậu ấy nhất định không dễ chịu.

Nói cho cùng, Lâm Cẩm Dư thoát nhìn cũng không phải là nam nhân có xu hướng giới tính không bình thường.

Như vậy, khi Lâm Cẩm Dư phát hiện mình bị anh em tốt ngủ qua, chẳng những không tức giận, ngược lại vì tình hữu nghị của bọn họ, quả quyết bảo đảm sẽ không nói ra ngoài.

Mà hắn còn quá phận giận chó đánh mèo với cậu ấy như vậy, Mộ Dung Sâm nghĩ nghĩ, xác thật là hắn không đúng.

“Mê Mê, em đừng nóng giận, là anh sai, anh đây liền đi theo xin lỗi Cẩm Dư.” Mộ Dung Sâm mặt đầy nghiêm túc.

Tô Mê vừa lòng cười

“Được, em ở quán cay Tứ Xuyên gần trường học chờ hai người, gọi thêm nhiều món Cẩm Dư thích ăn một chút, anh nhất định phải đem anh ấy thành công mang lại đây.”

Mộ Dung Sâm gật gật đầu, chạy ra ngoài.

Tô Mê lập tức thu lại nụ cười, lấy khăn ướt, xoa xoa bên mặt bị Mộ Dung Sâm hôn qua, cầm ba lô, bước đi trầm ổn ra khỏi trường học.

Nhưng mà tới quán món cay Tứ Xuyên, Tô Mê còn chưa có vào cửa, vậy mà đụng phải tên biến thái lúc sáng chiếm tiện nghi của cô!

"Nha, học muội, chúng ta thật đúng là có duyên, lại gặp mặt rồi."

Cố Lương Nghiên lúc đầu cùng một đám anh em muốn đi nhà hàng Nhật, kết quả đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn thay đổi khẩu vị, vì thế liền tới quán món cay Tứ Xuyên này.

Nhưng hán làm sao cũng không nghĩ đến, vừa đến cửa, thế nhưng sẽ gặp được con mèo nhỏ hoang dã này.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (6)

Edt: Mít

Cố Lương Nghiên duỗi tay dài ra, thân mật ôm đầu vai Tô Mê.

Mặt mày ngả ngón nhìn cô.

"Tiểu học muội, em có phải yêu thầm tôi hay không, theo dõi tôi, hửm?"

Giọng nói hơi khàn cùng hơi thở nóng rực của nam nhân, phả vào bên tai mẫn cảm của Tô Mê, làm cô mất tự nhiên rụt rụt cổ, lại đổi lấy nụ cười trầm thấp của nam nhân.

Ngay sau đó, vành tai mềm mại, bị hán cắn một cái, tiếng cười càng thêm không kiêng nể gì....

"Tiểu học muội, mẫn cảm như vậy?"

Tô Mê vô cùng phản cảm với loại hành động sắc tình này, cau mày lạnh giọng mắng.

"Buông ra."

Đây lại không phải truyện người lớn, hán đến một nhân vật nam hai cũng không phải, chỉ là một người qua đường giáp cũng dám luôn trêu ghẹo cô, thật là gan to mà.

Cố Lương Nghiên thấy khuôn mặt của cô lúc đầu dịu dàng, đột nhiên lạnh lẽo lên.

Hứng thú dạt dào nhướn mày, nhưng thật ra vẫn nghe lời buông cô ra, còn nhân tiện ở trên khuôn mặt nhỏ mềm mại của cô sờ soạng một cái.

"Chắc, khuôn mặt nhỏ thật mịn."

Tô Mê thu nắm tay thành quyền, lập tức lạnh mặt.

Vừa định buông lời hung ác, dư quang khóe mắt đột nhiên nhìn thấy thân ảnh Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư, Tô Mê nhấp nhấp môi, bỗng nhiên cười nói xin lỗi.

"Học trưởng, lần trước là em sai, em xin lỗi, mong anh đại nhân không chấp nhất tiểu nhân, tha thứ cho em."

Cố Lương Nghiên thấy cô đổi sắc mặt nhanh như vậy, hơi giật mình.

Lần thứ hai cong khóe môi, một đôi bàn tay to thuộc về nam nhân, thân mật ôm đầu vai thiếu nữ, ở cạnh môi cô hôn một chút.

"Mê Mê, làm sao còn chưa đi vào?"

Cố Lương Nghiên lập tức cau mày, mắt không chớp nhìn tay nam nhân kia, nhìn thế nào cảm thấy chướng mắt.

Nhưng càng chứng mất hơn là trên khuôn mặt đơn thuần trắng nõn của thiếu nữ lộ ra tia thẹn thùng cùng cái má lúm đồng tiền.

Tô Mê dịu ngoan dựa vào trong ngực Mộ Dung Sâm, dịu dàng cười nói.

"A Sâm, đây là học trường của chúng ta, sáng nay em xem chút là té ngã, may mắn được học trường đỡ lấy, bằng không người ta thế nào cũng sẽ bị ngã tới hũy dung."

Mộ Dung Sâm đầu tiên là lo lắng, cẩn thận đánh giá Tô Mê một lượt.

Xác định không có té ngã bị thương, lúc này mới gất gao ôm lấy Tô Mê, mỉm cười nhìn về phía Cố Lương Nghiên....

"Cố học trường, cảm ơn."

"A Sâm biết học trường sao?" Tô Mê chớp chớp mắt hỏi..

"Cố học trường là chủ tịch Hội Học Sinh, và còn là hội trưởng của hiệp hội bóng rổ cùng bơi lội."

Mộ Dung Sâm cẩn thận giải thích cho cô.

Tô Mê gật gật đầu, "À" một tiếng.

Nhưng trong lòng, vẫn đối với vị Cố học trường trẻ trâu này, cực kỳ khinh bỉ.

Nói cho cùng, hội trưởng Hội Học Sinh động bất động liền chơi lưu manh, vừa nhìn liền biết không phải người tốt lành gì.

Cố Lương Nghiên thật sâu liếc mắt nhìn Tô Mê một cái, môi mỏng khẽ nhếch, ý cười hơi liếm.

Rồi sau đó ngả ngón giờ mi, cười nhạo một tiếng, sờ soạn một điếu thuốc, ngậm trong miệng, lại sờ sờ túi tiền, sau đó câu môi nói: "Có lửa hay không?"

"Chúng ta không hút thuốc lá."

Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư đều không hút thuốc lá, tự nhiên không có lửa.

Tô Mê nhớ ba lô mình có hộp que diêm, nhưng mặc dù cô có, cũng sẽ không cho hần.

Vì thế, Cố Lương Nghiên cứ như vậy đứng ở trước mặt ba người, ánh mắt không chút nào che dấu mà nhìn chăm chăm Tô Mê.

"Tiểu học muội, còn em, có lửa không?"

Tô Mê thấy bộ dáng hần nếu không có lửa liền không đi, cười tủm tỉm lắc đầu...

"Học trường, em cũng không hút thuốc lá."

"Không hút thuốc lá, là không có lửa sao, tiểu học muội, em có mang theo đúng không, nhưng không muốn cho học trường mượn dùng đúng không?"

Cố Lương Nghiên cũng không biết mình bị làm sao nữa, tuy rằng tiểu nha đầu này đối với mình cười sáng lạn, nhưng đáy lòng hần lại có một loại bức bối khó có thể miêu tả được đang kịch liệt phát ra, chính là muốn làm khó cô.

Tô Mê hiển nhiên không biết suy nghĩ của Cố Lương Nghiên, chỉ nghĩ thời gian mình đặt ở trên APP ẩm thực đã tới rồi.

Vì thế ra về đột nhiên nhớ tới cái gì, từ cặp sách lấy ra một hộp que diêm, đưa cho Cố Lương Nghiên.

"Thật là ngại quá, Cố học trường, em mới nhớ ra mình có mang theo que diêm."

Cố Lương Nghiên rũ mắt liếc nhìn hộp que diêm trong tay nhỏ của cô, lại cười nhạo một tiếng.

"Nếu biết mình không đúng, thì nên thể hiện thành ý một chút đúng không?"

Tô Mê có lệ cười nói: "Cố học trường, muốn thành ý như thế nào?"

Muốn em ấy!

Khi Cố Lương Nghiên nghe câu hỏi của Tô Mê, ý nghĩ đầu tiên trong trong lòng chính là muốn cô.

Chờ đến khi ý nghĩ vừa ra, Cố Lương Nghiên thiếu chút nữa bị chính mình làm cho khiếp sợ!

Hần không phải luôn chán ghét nữ nhân sao, làm sao đột nhiên sinh ra loại ý nghĩ này?

Trong con người đen nhánh, hiện lên một tia thần sắc hơi hoảng, Cổ Lương Nghiên chớp chớp mắt, giơ tay vẫy vẫy với Tô Mê.

"Lại đây, châm lửa cho tôi."

Cái này, chẳng những Tô Mê nhủu mày, đến Mộ Dung Sâm cũng ần ần tức giận.

"Cố học trưởng, Mê Mê là bạn gái của tôi, cũng là vị hôn thê của tôi, nếu cô ấy có chỗ nào không đúng, anh cứ tìm tôi, đừng làm khó dễ một cô gái?"

Hắn không phải tên ngốc.

Vừa rồi nhìn từ xa, liền nhìn thấy Cổ Lương Nghiên chặn Tô Mê ở cửa.

Đây là gây khó dễ, Mộ Dung Sâm kết luận, Cổ Lương Nghiên này không phải cảm thấy hứng thú với Tô Mê, mà là cố ý nhắm vào cô ấy..

Thấy Mộ Dung Sâm biểu lộ thân phận, trong lòng Cổ Lương Nghiên như một đóm lửa nhỏ, nháy mắt bùng cháy lên.

Nhưng mặt ngoài, hắn vẫn cong cong môi, mỉm cười nhìn Tô Mê.

"Châm hay không châm?"

Mộ Dung Sâm cuối cùng vẫn nhìn không được, lạnh mặt, tiến lên một bước.

"Cố học trưởng, mọi việc đều có giới hạn, nếu anh đã từng cứu Mê Mê, tôi thay cô ấy cảm tạ anh, anh muốn cái gì tôi sẽ tận lực thỏa mãn anh, nhưng đừng quá phận!"

"Muốn cái gì, đều sẽ thỏa mãn tôi?"

"A." Cổ Lương Nghiên trầm thấp cười, nhẹ nhàng mày, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tô Mê.

"Nếu tôi muốn cô ấy, cậu cũng sẽ thỏa mãn tôi?"

Mộ Dung Sâm lạnh lùng nheo mắt, buông Tô Mê ra, đồng thời một quyền hướng bên mặt Cổ Lương Nghiên mà qua.

Loại chuyện đánh nhau này, Tô Mê thích nhìn nhất.

Nhưng hiển nhiên, lúc này không phải thời cơ xem náo nhiệt, vì thế cô nhanh tiến lên ôm lấy Mộ Dung Sâm nắm tay hắn, lấy nhu thắng cương, hai tay dùng lực một chút đem nắm tay của Mộ Dung Sâm ngăn lại.

Nhưng bên ngoài lại biểu hiện ra vẻ mệt mỏi, thậm chí còn cố ý lao đảo vài bước.

Tô Mê mặt đầy lo lắng nhìn Mộ Dung Sâm, vội vàng ngăn cản nói.

"A Sâm, Cố học trưởng chỉ là đùa một chút mà thôi, anh đừng động thủ."

"Vui đùa? Em xem anh ta như vậy, nơi nào giống nói giỡn?!"

Bạn gái của mình, bị người khác trắng trợn tảo bạo mà nói muốn, khẩu khí này, Mộ Dung Sâm cho dù như thế nào cũng nuốt không xuống!

Hắn thoáng sử dụng lực, đem Tô Mê kéo ra, muốn giao Lâm Cẩm Dư ở phía sau vẫn luôn trầm mặt.

Trái lại Cổ Lương Nghiên ở phía trước, đột nhiên vươn tay, một tay đem Tô Mê kéo đến trong ngực mình, ôm chặt lấy.

Đừng nói Mộ Dung Sâm, đến Lâm Cẩm Dư cũng bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ một chút.

Nhưng sau đó trong lòng nảy lên ý vị, rất không giống nhau. Mộ Dung Sâm phẫn nộ, tảo bạo. Nhưng mà Lâm Cẩm Dư, lại chỉ có vui sướng khi người gặp họa, cùng với tâm tính xem kịch vui.

"Anh buông Mê Mê ra!" Mộ Dung Sâm khẩn trương, gắt gao trừng mắt Cổ Lương Nghiên.

Người sau còn câu môi cười, sau đó liền chế trụ cái ót của thiếu nữ trong ngực, cúi đầu, thật sâu hôn lên.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (7)

Edt: Mít

Trong nháy mắt nam nhân hôn lên môi, Tô Mê nghĩ, món cay Tứ Xuyên này xem ra là ăn không được rồi.

Nói cho cùng không có nữ nhân nào sau khi bị cưỡng hôn, còn có tâm tư ăn uống thỏa thích.

“Cố Lương Nghiên!”

Mộ Dung Sâm nhìn thấy nữ nhân mình yêu thương bị người khác cưỡng hôn, hốc mắt muốn nứt ra trừng mắt nhìn Cố Lương Nghiên, nhanh chóng giơ tay ra quyền, hung hăng nhắm vào gương mặt kia mà đánh qua.

Ai ngờ ngay sau đó, quyền phong sắc bén bị một bàn tay to, gắt gao chụp lại, không động đậy được một chút nào.

Mộ Dung Sâm khản trương, vừa định đánh ra một nắm tay khác, tay của Cố Lương Nghiên bỗng chốc chuyển động, đồng thời nhanh chóng ra chân, tàn nhẫn đá ngay cẳng chân hắn, lập tức khiến cho một bên đầu gối của Mộ Dung Sâm khụy trên mặt đất.

“Cầm Dur, còn không mau tới hỗ trợ!”

Mộ Dung Sâm rống giận một tiếng, thu lại một bàn tay, đỡ lấy cánh tay trật khớp của mình.

Thật là đáng chết, vậy mà đánh không lại hắn!

Lâm Cầm Dur lúc này mới phản ứng lại, mới vừa kéo thân hình gầy yếu tiến lên một bước, Cố Lương Nghiên một cái liếc mắt khinh miệt, trực tiếp đem hắn đóng đinh tại chỗ.

Mộ Dung Sâm thấy vậy, trong lòng lửa giận càng sâu...

“Lâm Cầm Dur, cậu ngây ngốc làm cái gì?”

“A Sâm, tôi đánh không lại hắn.” Lâm Cầm Dur nhọc nhọc đáp một tiếng, làm Mộ Dung Sâm tức giận đến đau gan.

Lúc này, bốn phía truyền đến từng tiếng chụp ảnh “Răng rắc”, cùng với ánh đèn led lập loè chói mắt, một màn cực kỳ xuất sắc, cứ như vậy bị người qua đường ghi lại, lập tức chia sẻ cho bạn bè trên Weibo.

Cố nam thần lấy một địch hai ôm được mỹ nhân về nhà

Cố nam thần hôn môi tư thế mới#

Cố nam thần em phải sinh khi con cho anh

Cư dân mạng đang sôi nổi chia sẻ, bình luận, bàn tán, không đến một giờ, liền đứng đầu Weibo.

Nam nữ chính cùng nhân vật phụ trong video, cùng ngày toàn bộ hướng trường học xin nghỉ.

Mà lúc này, ghé lô nào đó trong quán món cay Tứ Xuyên.

Tần Gia cùng Vu Mộ nhìn Cố Lương Nghiên bị dùi điện phòng thân giật đến ngất xỉu, lại nhìn đến khuôn mặt nhỏ của Tô Mê đang liều mạng ăn món cay Tứ Xuyên, hoàn toàn không rõ đây là tình huống gì.

Ai tới nói cho hắn biết hắn chỉ rời đi một lát, vì sao Cố Lương Nghiên luôn cảm dục sẽ hóa thân thành sói, đi cưỡng hôn học muội lớp dưới chứ, còn đã thương bạn trai người ta, bị người ta dùng dùi điện phòng thân làm ngất xỉu.

Cố Lương Nghiên từ khi nào trở nên đói khát như vậy?

Lại nhìn đến Tô Mê.

“Mê Mê, đừng ăn, quá cay, sẽ ảnh hưởng đến dạ dày.”

Mộ Dung Sâm một bên liều mạng uống nước giải cay, một bên khuyên giải an ủi.

Tô Mê nhìn người bên cạnh bị cay đến cái miệng thành hai miếng lập xường, nước mắt nam nhân cũng phải chảy ra, trong lòng vụng trộm cười, mặt ngoài lại sắc mặt trầm tĩnh nói.

“Các anh có thể không cần bồi em, em tự mình ăn.”

Nói xong, cô ăn một ngụm đồ cay, lại nhìn về phía Lâm Cẩm Dư: “Cẩm Dư, anh không cần ăn.”

“Anh không sao.”

Lâm Cẩm Dư lắc đầu, thật ra chỉ có chính hắn biết, dạ dày hắn luôn không tốt, dạ dày hiện tại đã bắt đầu đau âm ỉ, nếu lại ăn nữa, hắn có khả năng sẽ nhập viện.

Nhưng hắn không để bụng, chỉ cần có thể làm cho A Sâm để ý hắn nhiều thêm một chút, hắn thế nào cũng không sao cả.

Tô Mê thấy sắc mặt Lâm Cẩm Dư rất khó xem, bất động thanh sắc cong cong môi, tiếp tục ăn.

Không quá một lúc, Tô Mê thấy Lâm Cẩm Dư sắp chịu đựng không nổi, liền hồng mắt hít hít cái mũi, che lại dạ dày đang ần ần đau, nhìn về phía Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, em không ăn nữa, coi như là bị chó cắn một cái là được!”

Mộ Dung Sâm sẵn sàng đưa cho Tô Mê một ly trà, ôm cô, hôn cái trán của cô một cái.

“Mê Mê, đều là anh sai, là anh vô dụng, anh bảo đảm, nhất định sẽ không có lần sau.”

Hắn nhìn Cố Lương Nghiên đang nằm trên sofa, mặt mày âm lãnh muốn vắt ra nước.

Hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta!

Tô Mê dịu ngoan dựa vào ngực hắn, nhỏ giọng nói.

“A Sâm, em tin tưởng anh.”

Lâm Cẩm Dư nhìn thấy một màn chói mắt trước mặt, cuối cùng chịu không nổi, trực tiếp bò ở trên bàn, cay đến ngất xỉu.

Trên mặt Tô Mê mang theo lo lắng, vội vàng nói với Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, anh mau mang Cẩm Dư đi bệnh viện, anh ấy ngất rồi.”

“Nhưng còn em.” Mộ Dung Sâm không yên tâm cô ở một mình.

“Yên tâm đi, em sẽ không có việc gì, anh mang Cẩm Dư đi bệnh viện trước đi, em về trường giải thích, một lát nữa về nhà.” Tô Mê đánh gãy lời hắn.

Mộ Dung Sâm vẫn không yên tâm, hắn nhìn Cố Lương Nghiên còn chưa tỉnh lại, nhú nhú mày.

Tần Gia biết Mộ Dung Sâm, thấy hắn nhìn qua, vội vàng thay bạn tốt của mình bảo đảm.

“Học đệ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ xem kĩ Lương Nghiên, sẽ không để hắn khi dễ học muội, anh lấy nhân cách bảo đảm.”

Mộ Dung Sâm trầm ngâm một lát, nhìn sắc mặt trắng bệch chảy ra mồ hôi lạnh của Lâm Cẩm Dư, cuối cùng vẫn là đem hắn đưa tới bệnh viện.

~~~~~

Sau khi nữ bác sĩ trung niên đi ra, xụ mặt nói với hắn.

“Miệng vết thương của người bệnh bị xé rách dẫn tới xuất huyết, viêm nhiễm dẫn đến cảm nhiễm, đã phát sốt hai ngày, vì sao ngày hôm qua không đưa tới bệnh viện?”

Mộ Dung Sâm vừa nghe, hậu tri hậu giác phản ứng lại, sắc mặt lập tức trở nên rất khó xem.

Hắn trúng thuốc, nhất định là không thể nào bận tâm cảm nhận của Lâm Cẩm Dư, thô lỗ là điều hiển nhiên.

Hơn nữa lúc ấy hắn quá hoảng loạn, hận không thể chạy nhanh khỏi đó, làm sao sẽ nghĩ đến việc Lâm Cẩm Dư sẽ bị cảm nhiễm.

Bác sĩ trung niên thấy sắc mặt Mộ Dung Sâm xấu hổ, vì thế nhẹ nhàng nói.

“Chàng trai trẻ, cậu cũng đừng trách tôi nói nhiều, nếu làm, thì phải đối với người ta ôn nhu một chút, phải có đảm đương, làm tốt biện pháp an toàn, nếu không. ....”

Bác sĩ còn chưa nói xong, Mộ Dung Sâm vội ngắt lời nói.....

“Tôi đã biết, bác sĩ, cậu ấy như thế nào rồi, có cần nằm viện hay không?”

“Tốt nhất nằm viện quan sát một chút, người bệnh còn đang phát sốt, hai ngày này chú ý cho người bệnh ăn chút đồ ăn thanh đạm, kỵ cay độc.”

“Được, bác sĩ, tôi hiểu rồi, phiền bà.”

Đột nhiên nhớ tới Lâm Cẩm Dư là vì cay mới ngắt xiu, Mộ Dung Sâm lại một trận tâm tình phức tạp.

Chờ làm tốt thủ tục nhập viện, Mộ Dung Sâm lấy di động, gọi cho Tô Mê.

Điện thoại vang lên một hồi mới được bắt máy.

“Uy, A Sâm, Cẩm Dư không sao chứ?”

Mộ Dung Sâm nhìn Lâm Cẩm Dư hôn mê.

“Hắn không sao, nhưng đang phát sốt, Mê Mê, em về đến nhà an toàn chưa?”

Tô Mê nhướn nhướn mi, cố ý nói.

“Em còn ở bên ngoài, đột nhiên muốn đi dạo phố, yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt cho mình, Cẩm Dư bởi vì em mới ngắt xiu, A Sâm, anh nhất định phải chăm sóc tốt cho Cẩm Dư.”

Mộ Dung Sâm lại chột dạ, lại áy náy, cuối cùng đáp “Được”, liền treo điện thoại.

Bên kia, Tô Mê rời đi quán món cay Tứ Xuyên, liền đi vào một cái tiệm hẻm lạnh, mua vài thứ.

Mới ra khỏi cửa, đi đến chỗ ngoặt trong ngõ nhỏ, liền thấy một đám lưu manh côn đồ, đi về hướng mình.

Tô Mê sắc mặt trầm tĩnh mang cặp sách, muốn từ bên cạnh đi qua.

Một thanh niên nhuộm tóc vàng trong đó, đột nhiên nghiêng người chặn cô lại...

“Em gái, đang muốn đi đâu đấy, có cần ca ca đưa em về hay không?”

Tô Mê bất động thanh sắc quét mắt nhìn hẻm không người, tủm tỉm cười nhìn hắn.

“Đại ca, nhà tôi ở Hải Lan Uyển, anh xác định muốn đưa tôi về nhà?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (8)

Edt: Mít

~~~~~

Tên côn đồ do dự.

Người có thể ở trong Hải Lan Uyển, không phú thì quý, đó đều là người không thể trêu vào.

Tô Mê thấy bộ dáng hắn co đầu rút cổ, lần thứ hai cười nói.

“Ba tôi là Tô Thiên Lăng, tôi nghĩ đại ca ca nhất định là biết ba tôi rồi, có muốn cùng tôi về nhà lên tiếng chào hỏi với ông ấy hay không?”

Tô phụ Tô Thiên Lăng, cùng ba của Mộ Dung Sâm là Mộ Dung Tuấn Dật đều là nhân vật vang dội ở An thị.

Tên côn đồ vừa nghe lập tức xua tay lắc đầu, kéo theo bọn gia hỏa chạy đi.

“Không, không cần, tôi với ba cô không thân, mẹ tôi kêu tôi về nhà ăn cơm, tôi đi trước.”

Tô Mê lắc đầu xùy ra tiếng.

Không thể không nói, ở thời điểm nào đó, danh tiếng của ba mẹ vẫn rất hữu dụng.

Ai ngờ, thời điểm vừa muốn đi ra đầu ngõ, đám côn đồ kia lại hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang trở lại.

“Tiểu muội muội, ba mẹ tôi cũng rất thân thiện, đại ca ca mang cô về nhà tôi làm khách.”

Tô Mê mắt lạnh nhìn thân ảnh ở đầu ngõ chọt lóe qua, sau đó liền lớn tiếng hô lên.

“Cứu mạng, cứu mạng.....!”

Lời còn chưa dứt, ngõ nhỏ lúc đầu không người đột nhiên xuất hiện vài vị bác gái lớn tuổi cầm cây chổi lông gà chạy ra, đánh mấy tên côn đồ một trận.

Mắt Tô Mê nhìn chằm chằm đầu ngõ, sau đó, liền thấy Cố Lương Nghiên từ bên cạnh đầu ngõ bước ra.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa đối diện với ánh mắt nhìn thấu tất cả của Tô Mê, Cố Lương Nghiên lập tức đóng đinh tại chỗ.

“.....!”

Tần Gia cùng Vu Mộ ở đầu ngõ trở mắt nhìn Cố Lương Nghiên, một trận khó hiểu.

Không phải đã nói tốt, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao, đứng tại chỗ chơi soái là có ý gì?

Thời điểm bọn họ nhin không được thăm dò, Tô Mê lập tức xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Chào hai vị học trưởng.”

Tần Gia chớp chớp mắt, liếc mắt với Vu Mộ một cái, xấu hổ cười nói.

“Chào học muội, cái kia Lương Nghiên, chúng tôi còn có việc, đi trước đây.”

Nói xong, không đợi Cố Lương Nghiên trả lời đã chạy mất không còn bóng dáng.

Cố Lương Nghiên rửa thềm một tiếng, nhìn Tô Mê trước mắt nhất thời không biết nói cái gì cho tốt.

Lúc này, một đám bác gái lớn tuổi đánh mấy tên côn đồ tè ra quần, cuối cùng có lòng tốt nhắc nhở Tô Mê một câu.

“Cô bé à, về sau phải cẩn thận một chút, cái đám côn đồ này thích nhất trêu ghẹo nữ sinh.”

Tô Mê quay đầu lại, gật đầu cảm ơn với một đám bác gái.

“Cảm ơn các bác, sau này cháu sẽ chú ý.”

“Không cần cảm tạ.”

Một vị bác gái lớn tuổi tươi cười thuần phác nói, sau đó cầm chổi lông gà từng người trở về nhà.

Tô Mê xoay người nhìn về phía Cố Lương Nghiên đang trầm mặt không nói gì, nhướn mày cười nói.

“Thủ đoạn không tồi nhỉ, ừm, các cô gái xác thật đều gục ngã trước kiểu này.”

Cố Lương Nghiên cau mày, làm sao cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên theo đuổi con gái liền xuất sư bất lợi.

Đối diện với khuôn mặt trào phúng châm chọc của Tô Mê, Cố Lương Nghiên nghĩ đến các chiêu theo đuổi con gái trên phim điện ảnh, tiến lên một bước đem cô bao vây ở trên vách tường đầu ngõ. (*khụ..kabe don*)

“Chia tay hân, làm bạn gái của tôi, hửm?”

Tô Mê làm sao cũng không nghĩ tới, hân sẽ đột nhiên tỏ lộ với cô như vậy.

Hơn nữa thái độ còn cường ngạnh như vậy!

Tô Mê nhìn về phía nam nhân có chút chờ mong lại có chút khản trương, đột nhiên cong mắt cười.

“Vi sao tôi phải chọn anh, là vì anh đẹp trai, kinh nghiệm duyệt phụ nữ phong phú, hay là anh có quyền có tiền lại có thể? Cho tôi cái lý do.”

Cố Lương Nghiên lập tức nhăn mi, mặt đầy nghiêm túc nói.

“Hắn không phải chồng tương lai của em, em cùng hắn ở bên nhau, sẽ không có kết quả tốt, còn có, tôi cũng không cho rằng em sẽ thích nam nhân có kinh nghiệm duyệt nữ nhân phong phú, tuy rằng tôi chưa từng có nữ nhân, nhưng theo như lời em nói, tôi đẹp trai, chỉ số thông minh lại cao, lực lĩnh ngộ cũng không tồi, sau này cần luyện tập thêm, nhất định sẽ thỏa mãn nhu cầu của em, còn về thân phận địa vị. ....”

Hắn dừng một chút, lại nói tiếp.

“Tôi hiện tại chỉ là một học sinh, rất xứng đôi với em, đương nhiên, nếu luận về môn đăng hộ đối, tôi là con trai của Cố Thượng tướng, hẳn sẽ làm Tô bá phụ cùng Tô bá mẫu vừa lòng.”

Tô Mê bị Cố Lương Nghiên nói, có chút chấn động.

Nhưng mà, cô hình như tìm được một người yêu lí tưởng cho Tô Mê, chỉ là không biết Cố Lương Nghiên có nhân phẩm như thế nào?

“Tôi là vị hôn thê của A Sâm, đã là nữ nhân của A Sâm, anh xác định không ngại nam nhân đầu tiên của tôi không phải là anh sao?”

Trong tiểu thuyết nữ chủ, 99%, đều là mặc kệ nam chủ nam phụ có cận bã hay không, trước đó từng có bao nhiêu nữ nhân, nếu phát hiện nữ nhân mình để ý không còn trong trắng, cơ hồ là không có phản ứng nào khác ngoài sử dụng ngôn ngữ châm chọc thậm chí nhục mạ.

Cho nên cô muốn biết, Cố Lương Nghiên khi biết kết quả này, có còn muốn cô nữa hay không?

Quả nhiên, Tô Mê nói xong những lời này, sắc mặt Cố Lương Nghiên lập tức trở nên rất khó coi.

Tô Mê âm thầm mỉa mai. Loại nam nhân cận bã lại không sạch sẽ đều sẽ để ý loại chuyện này, huống chi Cố Lương Nghiên vẫn còn chưa khai trai, hiển nhiên tuyệt đối để ý!

Cố Lương Nghiên đầu tiên là giật mình, sau đó chưa xót cười nhạo.

“Nếu tôi nói không thêm để ý, là giả, nụ hôn đầu tiên của tôi đều cho em, nhưng thân thể em lại cho nam nhân khác. ....”

Nói xong, hắn đem tay ấn ở trên ngực Tô Mê, tươi cười có chút chua xót.

“Vây tâm của em, còn ở đây sao, có thể để lại cho tôi sao, nếu có thể, tôi không ngại.”

Tìm Tô Mê đột nhiên nhảy lờ một nhịp.

Nhưng ngay sau đó, trên ngực trái thông qua lòng bàn tay nóng rực truyền đến nhiệt độ nóng bỏng, lập tức khiến cho cô đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

“Bóp ——”. (ăn bóp là đúng rồi a êi..)

Tô Mê hung hăng ném một cái tát lên mặt Cố Lương Nghiên.

“Đề tiện vô sỉ lưu manh!”

Đánh xong, Tô Mê xoay người muốn rời đi.

Cố Lương Nghiên vội vàng phản ứng lại, cánh tay dài khấn trương túm lấy eo nhỏ của cô, đem Tô Mê ôm vào trong ngực.

“Tôi không phải cố ý, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên tôi thích một cô gái, tôi không có kinh nghiệm, đành phải tự do phát huy.”

Tô Mê dùng sức giãy giụa một chút, giãy giụa không được, chỉ phải cắn răng nói.

“Phát huy thì phát huy, anh sờ tôi ôm tôi làm cái gì, buông ra!”

“Không buông, trừ khi em đáp ứng làm bạn gái tôi.” Cố Lương Nghiên vui đầu, ở bên tai cô thấp giọng nói.

Mẫn cảm rụt rụt cổ, Tô Mê nhú mày nói.

“Nếu một cái chớp mắt liền vứt bỏ vị hôn phu thanh mai trúc mã mười mấy năm, lựa chọn cùng anh một người xa lạ vừa mới quen biết không đến hai giờ, loại nữ nhân này anh dám muốn?”

“Muốn, có lẽ em không tin nhất kiến chung tình, nhưng tôi bảo đảm, sau này tôi nhất định sẽ cùng em lâu ngày sinh tình.”

Cố Lương Nghiên vô cùng âm u, trong lời nói tiện thể nhấn nhủ.

Giọng nói nam nhân trầm thấp từ tĩnh, làm trong lòng Tô Mê giật mình một cái.

Không thể không nói, không có mấy nữ nhân không thích nghe lời ngon tiếng ngọt, Tô Mê cũng không ngoại lệ.

Cuối cùng cô nói: “Chỉ cho anh thời gian ba ngày theo đuổi tôi, nếu tôi đối với anh có cảm giác, tôi đây sẽ cùng Mộ Dung Sâm giải trừ hôn ước, cùng anh ở bên nhau.”

“Được, lấy hôn làm khế ước.”

“Anh.....”

Lời nói chưa dứt, đôi tay Cố Lương Nghiên xoay mặt Tô Mê qua, hôn say đắm.

Nhưng mà lúc này Tô Mê hoàn toàn không nghĩ tới, bởi vì một câu này, những ngày bọn họ ở bên nhau, ba ngày thì hai đầu cô đã bị Cố Lương Nghiên cường thế hạ gục, cộng thêm ăn sạch sẽ bạch bạch bạch.

~~~~~

Cát công ngồi edit mấy tiếng đồng hồ, chỉ lờ tay 1s xóa mất 1c, khóc một dòng sông mà:

=((((

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (9)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Mê sờ đi đồng ý cho Cố Lương Nghiên ba ngày, là biết trong ba ngày này, Mộ Dung Sâm sẽ bởi vì áy náy, vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc Lâm Cẩm Dư.

Thật ra trong nguyên văn, Lâm Cẩm Dư chỉ là bị sốt một chút, sau khi tỉnh lại nhìn thấy Mộ Dung Sâm, mới chơi thủ đoạn, cố ý đem bệnh tình làm nặng thêm, kết quả đòi lấy ba ngày làm bạn bên cạnh của Mộ Dung Sâm.

Tô Mê chẳng qua cố ý thêm một chút đồ ăn đặc biệt cay, để cho người luôn không ăn cay là Lâm Cẩm Dư ăn, làm hấn cay đến ngắt xiu, thành toàn hấn mà thôi.

Nói cho cùng trong nguyên văn, Lâm Cẩm Dư chính là cố ý không thoa thuốc mỡ, không uống thuốc, làm miệng vết thương cùng bệnh tình nghiêm trọng, thiếu chút nữa bỏ nửa cái mạng.

Thủ đoạn của Tô Mê, xem như nhân từ. Quả nhiên, Tô Mê cùng Cố Lương Nghiên mới vừa đi ra ngõ nhỏ, Mộ Dung Sâm liền gọi điện thoại tới.

“Mê Mê, Cẩm Dư cần phải nằm viện mấy ngày, anh.....”

“Vừa rồi không phải nói không nghiêm trọng sao, làm sao còn phải nằm viện, Cẩm Dư rốt cuộc bệnh gì, nếu không em qua bệnh viện một chuyến.” Tô Mê lo lắng nói.

Mộ Dung Sâm vừa nghe Tô Mê muốn lại đây, trong lòng cả kinh!

Nếu bác sĩ nói cho cô tình huống chân thật, đó còn không phải là...

Mộ Dung Sâm vội vàng ngăn cản nói.

“Mê Mê, Cẩm Dư ở đây có anh chăm sóc là được rồi, một cô gái như em, không tiện lắm.”

“Làm sao không tiện, em chỉ là đi xem anh ấy mà thôi.”

Mộ Dung Sâm liếc nhìn Lâm Cẩm Dư đang hôn mê một cái, nghĩ nghĩ, tùy tiện biện cái lý do.

“Hắn bị trĩ, không hy vọng em tới xem.”

“A, được, nếu như vậy, vậy anh nhất định phải chăm sóc tốt cho anh ấy.”

Nghe lý do như thế, Tô Mê cũng cảm thấy say, đành phải thuận ý hắn.

Mộ Dung Sâm lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nói.

“Mê Mê, anh đã gọi điện thoại cho trường học xin nghỉ, mấy ngày nay anh không ở lớp, em phải chăm sóc tốt cho mình.”

“Vâng, yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt cho mình.”

Tô Mê treo điện thoại, ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt Cố Lương Nghiên không cao hứng hỏi.

“Em có phải rất thích hắn hay không?”

“Xem như là vậy đi, nói cho cùng chúng tôi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, làm sao, như vậy liền không có tin tưởng đã động được tôi?” Tô Mê cười chế nhạo.

Cố Lương Nghiên mặt mày ngả ngón, một tay ôm chặt vai Tô Mê, cười nói.

“Chờ coi, ngày tháng trong tương lai, tôi nhất định làm cho em chết mê chết mệt.”

Tô Mê giờ tay nắm hắn một cái, quay mặt sang hướng khác chu môi.

“Đầu tiên là đem tiền thuê còn đồ giao cho bọn họ đi, tôi về nhà trước.”

Nói xong, Tô Mê bắt taxi, nghênh ngang rời đi..

.....

Cùng ngày, Mộ Dung Sâm đem Lâm Cẩm Dư đổi đến phòng bệnh tư nhân cao cấp, từ bệnh viện về đến nhà, thu thập đồ dùng cùng với quần áo, lập tức lại chạy về bệnh viện.

Lúc đầu hắn muốn gặp mặt Tô Mê, ai ngờ Tô mẩu nói cô không có ở nhà, nói là cùng bạn bè đi xem phim.

Mộ Dung Sâm cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần cô không tới bệnh viện, hắn đối với Tô Mê vẫn rất yên tâm.

Nói cho cùng Tô Mê tính tình dịu dàng lại bảo thủ, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện có lỗi với hắn.

Mà bên kia, trên ghế lô ánh sáng tối tăm trong rạp chiếu phim, Tô Mê đang ăn bắp rang, uống Coca, có tư có vị xem phim.

Trên phim đang chiếu chính là đoạn tình cảm vợ chồng bảy năm, người chồng lừa dối vợ, ở bên ngoài có tiểu tam, nhưng bởi vì vẫn còn yêu vợ mình, không muốn ly hôn.

Sau một lần trời xui đất khiến, người vợ trong WC ở quán bar, nhìn thấy chồng mình cùng tiểu tam đang làm chuyện đó, dưới sự tức giận, cầm lấy gạt tàn thuốc bên cạnh, đá thương nam nhân.

Kết quả trong cơn say, nam nhân lỡ tay làm vợ đang sống sờ sờ chết đuối ở bồn cầu.

Xong việc, đem cái chết của vợ nguy trang thành sau khi say rượu sặc chết, xong thoát đi, trở lại trong nhà tiểu tam tiếp tục bạch bạch bạch.

Đêm đó có người phát hiện báo nguy, nhưng WC quán bar vốn dĩ chính là địa phương hỗn loạn, vừa lúc mấy theo dõi gần WC cũng hồng rồi, cảnh sát hoàn toàn không cách nào phán định cuối cùng ai là hung thủ, kết quả thành một án treo.

Ngày hôm sau nam nhân tỉnh lại, nhìn thấy trong nhà tiểu tam có một số lượng lớn thuốc kích thích, lúc này mới phát hiện thì ra tiểu tam là một người biến thái.

Sau khi nhận được thông báo của cảnh sát, nam nhân đi lãnh thi thể của vợ về nhà, mà khi khám nghiệm tử thi xác minh vợ mình đang mang thai, tên nam nhân hầu như là hỏng mắt.

Trong nhà ba đời đơn truyền, nam nhân lại mắc chứng thiếu tinh trùng, hiện giờ thật vất vả mới có con, vợ lại bị chính mình giết chết.

Cuối cùng, từng màn tốt đẹp ngày xưa tức khắc hiện lên ở trước mắt, nam nhân hoàn toàn tỉnh ngộ, ôm vợ khóc rống không thôi.

.....

“Nếu em là người vợ kia, em phát hiện chồng mình có tiểu tam, em sẽ làm sao?” Cố Lương Nghiên nhìn Tô Mê, chần chờ hỏi.

Tô Mê uống ly Coca, cười tủm tỉm nói: “Cắt công cụ gây án của hần, làm hần thân bại danh liệt, vĩnh viễn trở thành trò cười trong miệng người đời.”

Cố Lương Nghiên nghẹn một chút, hiển nhiên không nghĩ tới nữ nhân này tàn nhẫn như vậy.

Tô Mê nắm mấy viên bắp rang, bỏ vào trong miệng, chậm biếm một tiếng.

“Nam nhân lựa chọn phản bội nữ nhân mà hần yêu, cùng nữ nhân khác hoặc nam nhân khác phát sinh quan hệ, tương đương với tự mình cầm một cây đao, hung hăng đâm vào ngực nữ nhân đó, so với nam nhân, nữ nhân tàn nhẫn chỉ như chín trâu mất một sợi lông mà thôi.”

Trong nháy mắt, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, bắp rang trong miệng bị người ta cắn mất một nửa, nhân tiện liếm một vòng khước miệng của cô.

Ngay sau đó, Tô Mê nghe Cố Lương Nghiên vô cùng nghiêm túc nói.

“Cố Lương Nghiên tôi cuộc đời này chỉ biết có một nữ nhân duy nhất là Tô Mê em, mặc kệ là bảy năm hay là bảy mươi năm, chỉ có một mình em.”

Tim không chút phòng bị bỗng chốc đình chỉ, sau đó đột nhiên kịch liệt nhảy lên.

Tô Mê nhìn nam nhân tuần nọ trước mắt, cong môi nói.

“Giống như anh vậy, nam nhân vừa có tiền vừa có quyền, sau này tự nhiên sẽ có rất nhiều nữ nhân hoặc nam nhân, muốn bò lên trên giường của anh, hạ được, chuốc rượu gì đó, chiêu gì cũng sẽ có, nói cho cùng nhân tâm là không lường được.”

Trong rất nhiều tiểu thuyết cầu huyết, mở đầu hoặc trung gian đều là say rượu, hoặc trúng được, nam nữ chính mới phát sinh quan hệ.

Mặt mày Cố Lương Nghiên ôn nhuận, mỉm cười nhìn cô..

“Cho dù là đi nơi nào, tôi đều sẽ đóng gói mang em theo, bọn họ sẽ không có cơ hội.”

Tô Mê không thể tránh khỏi nhấp môi cười khẽ, giờ tay đẩy đẩy hần.

“Tránh ra, đừng cản trở tôi xem phim”

Biết câu trả lời của mình, cô thật vừa lòng, mà mặt mày Cố Lương Nghiên cũng nhem ý cười xưa nay chưa từng có, làm Tô Mê thoáng sững sờ.

Nháy mắt tiếp theo, răng môi bị cường thế đoạt lấy, bắp rang trong miệng Tô Mê đều bị Cố Lương Nghiên nhiệt tình hôn mất.

Cho đến khi Tô Mê sắp không thở nổi, Cố Lương Nghiên mới buông cô ra.

Toàn bộ quá trình, Tô Mê căn bản cũng không biết mình làm sao lại chạy đến trên đùi hần.

Thẳng đến khi Cố Lương Nghiên khẽ cắn vành tai cô, ả nhân nói.

“Mê Mê, nhanh chia tay với hần, được không?”

Tô Mê lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện nơi nào đó ở hạ thân đột nhiên đau đớn.

“Đồ lưu manh, nam nhân các anh có phải trừ bỏ muốn làm loại chuyện này ra thì không còn chuyện khác để làm đúng không?”

Thân hình Cố Lương Nghiên cứng đờ, chỉ cần nghĩ đến Mộ Dung Sâm, cũng giống như hần hôn Tô Mê, thậm chí làm thêm những chuyện càn thân mật hơn, trong lòng hần đột nhiên khó chịu và chua xót đến lợi hại.

Vì sao hần không gặp được cô sớm hơn một chút?! (định mệnh mà a êi, sớm hơn sao được:3)

~~~~~

Thật là mừng vì truyện này cũng có người ủng hộ có người hóng.

Vì vậy nên ta sẽ thường xuyên up bộ này hơn.

Áhihi ♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (10)

Edt: Mít

~~~~~  
Chạng vạng, đèn rực rỡ mới vừa lên.

Hai người từ rạp chiếu phim đi ra, trên bầu trời không biết từ khi nào đổ cơn mưa nhỏ.

Người gọi xe rất nhiều, Tô Mê nhìn một nhóm người yêu nhau đang che chung một cây dù, bất mãn chu lên cái miệng nhỏ.

“Đều tại anh, tôi đã nói buổi tối trời sẽ mưa, anh còn bảo tôi ra đây.”

Cố Lương Nghiên làm sao nghĩ đến trời sẽ mưa, nhìn quanh bốn phía, mở miệng nói.

“Nếu không chúng ta đi ăn cơm?”

Tô Mê vuốt cái bụng nhỏ tròn trịa.

“Tôi ăn bắp rang no rồi.”

Cố Lương Nghiên nghiêm túc nghĩ nghĩ, cuối cùng nói một câu: “Chúng ta đi tản bộ?”

Tô Mê nhìn trời không còn lời nào để nói, hiện tại cô cuối cùng xác định, Cố Lương Nghiên thật sự không có kinh nghiệm theo đuổi con gái.

“Đừng nói với tôi, không có những cô gái khác theo đuổi anh, anh liền những chiêu theo đuổi cũng không biết?”

Tô Mê tức giận trừng mắt, liếc nhìn hắn một cái.

Nhắc tới việc này, Cố Lương Nghiên đắc ý cười.

“Thư tình thật ra tôi nhận được rất nhiều, nhưng đều bị tôi chuyển giao cho hiệu trưởng, còn hẹn hò sao, các cô ấy không có cơ hội này.”

Tô Mê mặt đơ một chút, chế nhạo trêu đùa.

“Cố học trưởng, cái chức vụ hội trưởng Hội Học Sinh, sẽ không phải là dựa vào chuyện này mà có chứ? Còn có, xu hướng giới tính của anh có phải có vấn đề hay không?”

Rất nhiều ví dụ chứng minh, nếu tướng mạo đẹp, gia thế tốt, nhân vật cấp bậc nam thần đến một cái mối tình đầu, một cái ánh trăng sáng trong lòng cũng không có, đó nhất định là xu hướng giới tính có vấn đề.

Tô Mê tưởng tượng như vậy, đột nhiên lớn mật giả thiết, có phải lúc trước hành vi của cô quá mức nữ hán tử, cho nên Cố Lương Nghiên mới bị cô hấp dẫn?

Cố Lương Nghiên ôm eo nhỏ của Tô Mê, dính sát vào trên thân thể của mình.

“Em thấy sao?”

Bụng nhỏ truyền đến xúc cảm khác thường, làm Tô Mê trong lúc nhất thời tê dại da đầu.

“Đồ lưu manh, anh có thể đừng tùy thời tùy chỗ động dục hay không?!”

Cô cắn môi, đôi tay để ở trên ngực Cố Lương Nghiên, giãy giụa muốn đẩy hắn ra, kết quả lại phát hiện đồ vật kia, càng lúc càng lớn.

Tô Mê hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Còn không buông ra, có tin tôi phét anh hay không?!”

Đôi môi thiếu nữ phẫn nộ, bộ dáng nhíu mày thờ phỉ phỉ, ở trong mắt Cố Lương Nghiên cảm thấy cực kì ngon miệng.

Hắn cảm lòng không đậu cúi đầu, ở trên đôi môi phẫn nộ xinh đẹp của cô hôn nhẹ, thấp giọng cười nói.

“Mê Mê, phét nó đi, về sau ai tới thỏa mãn em, đời này tính phúc, em cũng không cần?”

“A, thiên hạ lại không phải chỉ có một người nam nhân là anh, nam nhân phương đông không thỏa mãn được tôi, tôi tìm một người con lai không phải được rồi sao.”

Tô Mê kêu căng nhưong mày.

Dứt lời, môi bị người ta hung hăng cắn một cái..

Tô Mê ăn đau “a” một tiếng, cắn giận nói.

“Cố Lương Nghiên, anh có phải cầm tinh con cầu hay không?”

Cố Lương Nghiên liếm liếm khóe môi, cười nhẹ hai tiếng: “Đúng vậy, Cố Lương Nghiên anh chính là con chó nhỏ của Tô Mê, cầu chủ nhân yêu thương vỗ vỗ sờ sờ.”

“Ba hoa!” tim Tô Mê đột nhiên đập nhanh, khuôn mặt không chế không được hồng lên..

May mắn ánh sáng chỗ cửa rạp chiếu phim không quá sáng, nếu không bị Cố Lương Nghiên phát hiện, mặt mũi của cô biết ném đi đâu.

Lúc này mưa đã dần dần nhỏ lại, xuyên qua hai bên con sông ở trung tâm thành phố những ngọn đèn dầu xuân sắc.

Cố Lương Nghiên cúi đầu nói: “Mê Mê, chúng ta đi bờ sông một chút đi”

“Người ta có dù nên tùy hứng, chúng ta cái gì cũng không có.”

Tô Mê mới không muốn làm cái loại chuyện đi trong mưa lãng mạn này, sợ không lãng mạn nổi, chính mình lại đổ bệnh.

“Người ta có dù, em có anh, có thể tùy tiện tùy hứng.”

Cố Lương Nghiên đem lời nói nói đến nhỏ nhất, trong lời nói tràn đầy chân thành, làm Tô Mê nhìn không được trong lòng giật mình, nháy mắt cảm động đến không muốn: “Cố Lương Nghiên.....”

“Kêu anh Lương Nghiên, hửm?”

Âm cuối nhẹ nhàng nâng lên, gọi cảm mê người nói không nên lời.

Tô Mê nghe cũng cảm thấy lỗ tai muốn mạng thai.

Buông cô ra cỡi áo khoác, Cố Lương Nghiên cánh tay dài duỗi ra, đem áo khoác che ở trên đầu hai người, sau đó một tay gắt gao ôm lấy cô: “Đi đi.”

“Ừm.” Tô Mê ngoan ngoãn dựa sát vào hắn, đi vào trong mệnh môn mưa bụi.

.....

Bệnh viện trung tâm thành phố, phòng bệnh tư nhân cao cấp.

Mộ Dung Sâm đứng ở bên cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn người đi đường hai bên con sông.

Thẳng cho đến khi thấy mỗi người trong tay đều bung dù, một đôi người qua đường giống như là tình nhân, lại khoác áo khoác đi vào trong dòng người.

Mộ Dung Sâm đột nhiên cảm thấy, nếu có thể dưới bầu không khí này, ôm lấy Tô Mê ở dưới đèn đường tán bộ, cũng là cực kỳ lãng mạn.

“A Sâm, A Sâm.....” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng ngâm khẽ suy yếu.

Mộ Dung Sâm kéo suy nghĩ trở về, buông cái ly trong tay, đi qua phía Lâm Cẩm Dư còn hôn mê.

Lâm Cẩm Dư hình như là đang gặp ác mộng, trên đầu chảy rất nhiều mồ hôi, Mộ Dung Sâm lấy khăn giấy lau cho hắn, lại bị Lâm Cẩm Dư một phen nắm chặt cánh tay: “A Sâm, không cần, không cần, đau quá.....”

Mộ Dung Sâm thân hình chấn động, trong mắt tràn đầy phức tạp nhìn về mặt hoảng sợ thất thố của Lâm Cẩm Dư.

Hắn đang mơ thấy.....một đêm kia bị mình cưỡng bách sao?

Hắn cho rằng, Lâm Cẩm Dư giống như những gì cậu ấy nói vậy, cũng không có để ý nhiều đến chuyện đó, hiện tại lại phát hiện, thì ra là hắn sai rồi.

Thử hỏi, có nam nhân nào bị nam nhân cưỡng bách sẽ không để bụng, hơn nữa còn là anh em tốt bên cạnh.

Trong lòng Lâm Cẩm Dư nhất định rất khó chịu đúng không?

Mộ Dung Sâm chỉ nghĩ như vậy, liền cảm thấy càng thêm áy náy!

Trở tay cầm lấy tay hắn, Mộ Dung Sâm nói lời xin lỗi.

“Cảm Dur, thật xin lỗi, tôi sẽ bồi thường cho cậu thật tốt.”

Trong nháy mắt Mộ Dung Sâm cúi đầu kia, người đáng lí ra đang hôn mê Lâm Cẩm Dur, khoe miệng lộ ra một nụ cười cực kì có thâm ý, giấy lát biến mất.

.....

Hôm sau.

Tô Mê sáng sớm tỉnh dậy, liền cảm thấy miệng mình sưng lên, hai chân cũng đau nhức lợi hại.

Cầm lấy gương nhìn xem, đôi môi nở nang lúc đầu, chẳng những sưng lợi hại, dấu cắn trên môi càng dị thường rõ ràng.

Cố Lương Nghiên đáng chết, đều do hắn!

Ngày hôm qua một hai phải tàn bộ đưa cô trở về, lại ở thời điểm tách ra, đè ép cô hôn một buổi.

Như thế rất tốt, không mặt mũi gặp người, xem cô tới trường học thu thập hắn như thế nào!

Tô Mê âm thầm chửi trong lòng, rửa mặt xong, cố ý cọ xát một hồi, mới mang khẩu trang ra cửa.

“Mê Mê, không ăn cơm sáng sao?” Tô mẫu kêu.

Tô Mê ho nhẹ một tiếng.

“Sắp muộn giờ, con đến trường học rồi ăn sau.”

Tô mẫu nghĩ thầm, có Mộ Dung Sâm ở đó, nhất định sẽ không để Tô Mê bị đói, vì thế gật gật đầu, dặn dò nói: “Vậy được, trên đường chú ý an toàn.”

“Con biết rồi, mẹ, con đi trước.”

Mang cặp sách, vội vội vàng vàng đi ra cửa Tô gia, mới vừa ra cổng, liền thấy một chiếc Ferrari màu đỏ, ngừng ở giao lộ.

Tô Mê cười nhạt, nghĩ thầm cái tên bệnh tâm thần nào thật là thiếu đạo đức, đem xe ngừng ở ngã tư đường, cản trở người đi đường.

Kết quả, cô vừa định vòng qua đi, kèn xe đột nhiên vang lên.

Ngay sau đó, truyền đến một tiếng cười lưu manh.

“Mê Mê, chào buổi sáng.”

Tô Mê bỗng dung xoay người, lúc này mới phát hiện tên bệnh thần kinh thiếu đạo đức, vậy mà là Cố Lương Nghiên!

“Mê Mê, mau lên xe, anh đưa em đến trường học.”

Khuôn mặt Cố Lương Nghiên tuần lãng ưu nhã, phác họa ý cười sáng lạn mà ôn nhu, giống như ánh mặt trời ngày xuân ấm áp loá mắt, làm say lòng người, làm Tô Mê nhìn đến giật mình tại chỗ.

~~~~~

Do ta quá ôm ấp bộ kia nên bỏ bê bộ này, nàng nào hóng thì thông cảm cho ta vớiiiii

Ta sẽ tranh thủ up bộ này.. Chụt chụt ♥◻♥◻♥◻

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (11)

Edt: Mít

~~~~~

“Mê Mê, có phải bị sắc đẹp của anh mê hoặc rồi không?”

Cố Lương Nghiên nhướn mi, cười khẽ một tiếng: “Anh đã nói rồi, em nhất định sẽ bị anh mê đến không chịu nổi.”

Tô Mê thấy bộ dáng hấn ngạo kiêu, giống như đang nhìn một tên ngốc, liếc mắt nhìn hấn.

“Tôi còn chưa chia tay với Mộ Dung Sâm đâu, anh cảm thấy cao điệu như thế đưa tôi đến trường, thích hợp sao?”

Cố Lương Nghiên mới không để bụng những điều đó, nhưng hấn biết Tô Mê để ý.

Nói cho cùng miệng người rất đáng sợ, hấn không muốn cô bởi vì mình mà bị tổn thương, vì thế mở cửa xe, đưa ra chân dài đi xuống.

“Đi, anh cùng em kêu taxi đến trường.”

Cố Lương Nghiên vừa nói, một bên móc ra di động mới nhất, gọi cho tài xế: “Lập tức đến Hải Lan Uyển một chuyến, đem xe chạy đi.”

Tô Mê cũng phục thiếu gia nhà có tiền này.

Cô nhú mồm nghĩ nghĩ, sau đó mở miệng nói.

“Nếu không anh bảo tài xế chờ ở giao lộ gần trường, chúng ta ở đó xuống xe.”

Cố Lương Nghiên bên kia còn chưa có treo điện thoại, lại dận dò một phen, sau khi kết thúc trò chuyện, lòi kéo Tô Mê lên xe thể thao.

Hấn chờ đợi cái cơ hội chơi soái này, đã thật lâu!

Tô Mê bên này mới vừa ngồi lên xe, đeo đai an toàn, Cố Lương Nghiên mang lên kính râm kiểu dáng mới nhất, nói hai chữ “Ngồi ổn”, sau đó một chân dẫm lên chân ga, xe thể thao “Vèo” một tiếng bay ra ngoài.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa tốc độ xe tăng nhanh, Tô Mê sợ tới mức gắt gao túm chặt tay vịn.

Toàn thân thần kinh đều căng chặt, nhưng hai mắt lại ần ần mang theo hưng phấn cùng kích động xưa nay chưa từng có.

Nguyên chủ đối với đua xe là sợ hãi, nhưng Tô Mê không sợ.

Nói cho cùng trước kia cô ở đoàn phim có từng ngồi qua, chơi đùa với thứ này, có thể nói là thích, chỉ là ngại với không có điều kiện mua mà thôi.

Dọc theo đường đi, Cố Lương Nghiên liên tục show vài cái kỹ thuật lái xe.

Nội tâm Tô Mê càng hưng phấn cùng kích động, nhưng sắc mặt càng trắng bệch, rất nhanh, phía sau lưng liền tràn ra một tầng tầng mồ hôi lạnh.

Vài phút sau, xe thể thao tới giao lộ gần trường học.

Cố Lương Nghiên vô cùng soái khí chuyển tay lái, đột nhiên tới gần ven đường, sau đó lại tới nữa một cái phanh gấp.

Thân mình Tô Mê đột nhiên đập về phía trước, ngay sau đó hung hăng đánh vào ghế dựa phía sau lưng, chấn động đến đầu não của cô muốn lung lay, trước mắt một mảnh mờ hồ.

Cố Lương Nghiên vì chơi soái, dọc theo đường đi chỉ chừa cho Tô Mê một góc nghiêng hoàn mỹ.

Sau khi xong mục đích, hấn lúc này mới tháo kính râm, cười nói.

“Thế nào, kỹ thuật lái xe của anh có đẹp không, có lành khốc không. .... A!”

“Túm cái tên khốn nhà anh! Tôi thiếu chút nữa bị anh hù chết!” Tô Mê dùm nắm tay đánh vào đôi mắt Cố Lương Nghiên, thù hạ một chút cũng không lưu tình.

Mở cửa xe, vội vàng xuống xe, liền chạy đến thùng rác ven đường phun hết ra.

Quả thực chính là một tên thiếu năng trí tuệ, hấn muốn theo đuổi cô hay là muốn giết chết cô đây?

Cố Lương Nghiên thấy vậy, nơi nào cố kỵ đôi mắt mình có đau hay không, nhanh tay cầm lấy nước khoáng, chạy xuống xe, đi đến bên người Tô Mê.

“Mê Mê, em thế nào, có đỡ hơn một chút chưa?”

Tô Mê phun toàn là nước, lúc này mới cả người nhũn ra đứng lên, nhận lấy chai nước, súc miệng.

Đứng dậy nhìn về mặt lo lắng của nam nhân, Tô Mê đến những câu trách cứ cũng không nói, không còn sức lực, cuối cùng suy yếu nói.

“Tôi muốn ăn cơm, dạ dày thật khó chịu.”

Thấy cả khuôn mặt nhỏ của cô xanh trắng, Cố Lương Nghiên đau lòng lại áy náy.

“Trước tiên đưa em đi bệnh viện, cơm sáng muốn ăn cái gì, anh đi mua cho em.”

Cố Lương Nghiên tiến lên một bước, bế ngang Tô Mê, đem cô cẩn thận đặt xuống ở ghế phó lái.

“Chỉ là dạ dày không thoải mái, cũng không phải bệnh nặng, tùy tiện ăn chút cháo gì đó là tốt rồi, tôi còn phải đi học nữa?” Tô Mê bĩu môi, gợn tay nhẹ nhàng đẩy hán một chút.

Bởi vì Tô Mê hữu khí vô lực, dự tính cự tuyệt, thấy thế nào cũng có ý là đang giả vờ.

Đương nhiên đây chỉ là Cố Lương Nghiên tự mình cho rằng như thế.

“Mê Mê, em có phải đang trêu anh hay không?” Cố Lương Nghiên bắt lấy tay cô, thân mật hôn.

Tô Mê quả thực tức đến cười: “Cố Lương Nghiên, tôi thấy anh bệnh rất nghiêm trọng rồi, có bệnh nhân lúc còn sớm thì nên trị, đừng gây ra tai họa cho người khác”

“Tai họa thì tai họa, tai họa cho em, đời này, anh chỉ tai họa cho mình em.”

Cố Lương Nghiên một tay giữ cằm của cô, muốn chơi lưu manh, trộm hôn một cái, lại bị Tô Mê cau mày né tránh: “Anh không chê ghê tởm à, tôi vừa mới phun ra đấy.”

“Anh không chê, với anh mà nói, toàn thân của em trên dưới đều thơm ngào ngạt rất ngon miệng.”

Nam nhân thấp giọng nỉ non, rõ ràng là âm thanh cực nhẹ cực thấp, lại mang theo ma lực xuyên thấu nhân tâm.

Trong nháy mắt, tim Tô Mê tức khắc lệch nửa nhịp.

Ngay sau đó, khuôn mặt mềm nhũn ửng đỏ, bị một ngón tay, nhẹ nhàng chọc chọc, Cố Lương Nghiên cười nhẹ: “Mê Mê, em đang thẹn thùng à?”

Tô Mê rất mau phản ứng lại, vội vàng cắn môi mắng.

"Anh không chê nhưng tôi ngại, nhanh khởi động xe đi, không phải muốn đi bệnh viện sao, vừa lúc tôi cũng muốn đi mua một ít thuốc dạ dày, thuận tiện giúp anh tìm khoa thần kinh."

Cố Lương Nghiên cũng không tiếp tục vạch trần cô, khởi động xe, chạy về hướng bệnh viện.

Chẳng qua lần này, tốc độ xe đặc biệt chậm, có thể so với ốc sên.

Tô Mê đột nhiên nhớ tới cái gì, muốn ngồi thẳng dậy cầm di động.

Thừa dịp đèn đỏ, Cố Lương Nghiên một tay đem cô nâng dậy.

“Làm sao vậy, muốn lấy cái gì, anh giúp em lấy.”

“Di động.”

Cố Lương Nghiên hiểu ý tứ của cô, mang tai nghe Bluetooth, liền gọi tới trường học xin nghỉ cho hai người.

“Anh đã xin nghỉ tốt rồi, ngoan ngoãn nghỉ ngơi, không được lộn xộn.”

“Còn có tài xế, anh gọi điện thoại cho người ta nói một tiếng đi.” Tô Mê nhớ tới hán có dặn tài xế chờ ở giao lộ.

Cố Lương Nghiên lần này không có gọi, chỉ nói: “Hán đội không được người, tự nhiên sẽ trở về.”

Có lẽ đổi thành người khác sẽ không nói gì, nhưng Tô Mê trước kia cũng từng làm qua công việc tài xế, bị leo cây quá nhiều, tư vị đó đổi lại là ai cũng đều không dễ chịu.

Vì thế mở miệng nói: “Gọi điện thoại bảo hán trở về, dù sao cũng đã xin nghỉ, lấy thuốc ở bệnh viện xong, anh dẫn tôi đi hóng gió đi.”

Cố Lương Nghiên nghe có thể hên hò, trong lòng tự nhiên cao hứng.

Tô Mê bảo hấn làm gì, hấn liền làm đó, thật sự quá nghe lời.

Chờ hai người tới bệnh viện, Tô Mê mới phát hiện, bệnh viện Cổ Lương Nghiên mang cô tới là bệnh viện trung tâm thành phố nơi Lâm Cẩm Dư đang nằm.

Tô Mê có chút lo lắng, sợ không cẩn thận gặp phải Mộ Dung Sâm.

Nếu hấn phát hiện chuyện cô cùng Cổ Lương Nghiên ở bên nhau, vậy những chuyện cô làm trước đây đều uổng phí.

Nhưng nghĩ lại, Tô Mê cảm thấy có chút không đúng..

Gần trường học rõ ràng có phòng khám nhỏ tại nhà, vì sao Cổ Lương Nghiên lại mang cô tới đây?

Tô Mê đem tầm mắt đặt ở trên người Cổ Lương Nghiên.

“Vì sao mang tôi tới bệnh viện này?”

“Đương nhiên bởi vì đây là bệnh viện tốt nhất thành phố rồi.” Cổ Lương Nghiên vờ mặt đương nhiên.

Thấy trên mặt hấn không có chút khác thường nào, Tô Mê lại cảm thấy mình nghĩ nhiều.

Nghĩ thăm bệnh viện lớn như vậy, hấn sẽ không trùng hợp như vậy, gặp phải Mộ Dung Sâm.

Kết quả xe tới gara ngầm, hai người vừa mới xuống xe, Tô Mê liền mắt sắc thấy được hai người Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư từ thang máy đi ra.

~~~~~

Có ai hóng cảnh tiếp theo của 4 người gặp nhau không.?

Ta thấy ông nam chính này cũng khá thương vợ giống anh Duệ nhớ =))))))

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (12)

Edt: Mít

~~~~~

Con người màu đen hơi co rụt lại, Tô Mê giật mạnh quần áo Cổ Lương Nghiên, nhanh chóng lùi về ghế phó lái, đóng cửa xe thật mạnh.

Tô Mê đột nhiên chủ động gần gũi như vậy, làm Cổ Lương Nghiên kích động không thôi.

“Mê Mê.....” Hấn kinh hi gọi một tiếng, mang theo tâm tư nhảy nhót, cúi đầu muốn thuận thế hôn lên.

Tô Mê giơ tay che miệng hấn lại, nhỏ giọng nói: “Hừ, không được nói chuyện, đừng cử động.”

Có thể cùng cô gái mình thích gần gũi như vậy, Cổ Lương Nghiên tất nhiên là vui sướng không thôi, đầu chôn ở hõm vai Tô Mê, gắt gao ôm lấy cô, căn bản là không có chú ý, Tô Mê vẫn luôn đang chú ý tình huống bên ngoài.

Tình huống này là sao đây, Lâm Cẩm Dư không phải đang ở phòng bệnh dưỡng bệnh sao, làm sao lại cùng Mộ Dung Sâm ra đây?

Hơn nữa trên người Lâm Cẩm Dư không có mặc đồng phục bệnh nhân, bọn họ muốn đi đâu sao?

Tô Mê cau mày, nghĩ thăm cốt truyện này theo mình xuất hiện đã thay đổi quá nhiều.

.....

Ngay từ đầu Mộ Dung Sâm muốn ở bệnh viện chăm sóc Lâm Cẩm Dư ba ngày coi như làm bồi thường.

Lại không nghĩ tới sáng sớm hôm sau, Lâm Cẩm Dư liền tỉnh.

Nếu không phải lúc trước chính tai nghe thấy bác sĩ nói về bệnh tình Lâm Cẩm Dư, Mộ Dung Sâm có lẽ sẽ cho rằng thân thể Lâm Cẩm Dư căn bản không có xuất hiện bất kì vấn đề gì.

“Cẩm Dư, thân thể của cậu thật sự khôi hản rồi sao?” Mộ Dung Sâm cau mày hỏi, trong lời nói mang theo một chút lo lắng.

“A Sâm, cậu không cần vì chuyện kia mà tự trách áy náy, yên tâm đi, tôi sẽ không lấy thân thể của mình ra đùa giỡn, thật sự không có việc gì, chúng ta về sau vẫn là bạn tốt anh em tốt.”

Mộ Dung Sâm thấy thần sắc hần nhàn nhạt, hình như thật sự không thêm đề ý.

Nhưng hần càng nói như vậy, trong lòng Mộ Dung Sâm càng áy náy.

“Cẩm Dư, cậu vĩnh viễn là bạn bè tốt anh em tốt của tôi!”

“Chúng ta mau đến trường đi, đừng để Mê Mê lo lắng.” Lâm Cẩm Dư câu môi, lộ ra ý cười nhàn nhạt, làm cho khuôn mặt âm nhu càng thêm nhiều phần mị sắc kinh diễm.

Mộ Dung Sâm nhìn đến giắt mình, ngay sau đó có chút mất tự nhiên dời mắt, cầm chìa khóa xe, đi gara ngầm lấy xe.

“Tôi đi với cậu.” Lâm Cẩm Dư thay quần áo, cùng Mộ Dung Sâm đi.

Thấy Mộ Dung Sâm còn do dự, Lâm Cẩm Dư trấn an cười nói: “A Sâm, tôi thật sự không sao.”

“Vậy được rồi.” Mộ Dung Sâm gật đầu.

Xong xuôi thủ tục xuất viện, đi vào thang máy, không đến vài phút liền tới gara ngầm.

Hai người một trước một sau, mới vừa đi ra thang máy, Mộ Dung Sâm liền thấy một bóng dáng quen thuộc, túm một người nam nhân, nhanh chân tiến vào một chiếc Ferrari màu đỏ.

Mộ Dung Sâm có chút bất an khó hiểu, tầm mắt vẫn luôn trói chặt xe thể thao hơi đông đưa.

Lâm Cẩm Dư thấy hần đột nhiên dừng bước, nghi hoặc gọi một tiếng.

“A Sâm, cậu làm sao vậy?”

Theo tầm mắt nhìn lại, nhìn thấy xe thể thao không ngừng đông đưa, Lâm Cẩm Dư chậm rãi tới gần Mộ Dung Sâm, ở bên tai hần thấp giọng ái muội nói non.

“A Sâm, nếu cậu thích loại style tinh thú này, tôi có thể phối hợp với cậu nha.”

“Lâm Cẩm Dư!” Mộ Dung Sâm thay đổi sắc mặt.

Người khôi xướng lại nhẹ nhàng cười, lui về phía sau một bước, bảo trì khoảng cách an toàn: “A Sâm, tôi chỉ nói đùa mà thôi, đừng tưởng thật.”

“Cũng không nên vui đùa loại này, đặc biệt là ở trước mặt Mê Mê!”

Lâm Cẩm Dư thấy hần sắc mặt âm trầm, ánh mắt lóe lóe, gật đầu cười nói.

“Được được được, tôi sai rồi còn không được sao, chúng ta đi đi, đỡ phải quấy rầy chuyện tốt của người ta.”

Mộ Dung Sâm trải qua Lâm Cẩm Dư nháo như vậy, một chút bất an trong lòng cũng không còn bóng dáng.

Lấy xe, mang theo Lâm Cẩm Dư, rời khỏi gara ngầm.

Cùng lúc đó, gara ngầm yên tĩnh mà tĩnh mịch.

Tô Mê thấy hai người rời đi, duỗi tay đẩy Cổ Lương Nghiên: “Tránh ra nhanh, anh muốn áp chết tôi. ....”

Nghe được nào đó chữ, con người màu đen phút chốc ám trầm, đặc sệt tựa đáy vực sâu thẳm, hầu kết Cổ Lương Nghiên không khỏi lẩn lẩn, khàn khàn nhẹ lẩm bầm.

“Mê Mê, anh thật muốn. .... Áp chết em.”

Cổ Lương Nghiên nói xong câu nói kia, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Tô Mê càng quên đẩy hần ra, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách gần trong gang tấc, thậm chí có thể nhìn thấy hàng mi dài của nhau, vô cùng rõ ràng.

Hương thơm thiếu nữ, cùng hơi thở nam nhân tươi mát mà nồng đậm, một chút dây dưa ở bên nhau.

Không gian xe thể thao chật hẹp, thời gian như đình chỉ, một loại tình cảm xa lạ, sinh sôi ở trái tim hai người, dần dần nảy mầm.

Động lòng trong nháy mắt, xúc động nói không nên lời.

Tô Mê ngờ ngẩn nhìn khuôn mặt tuần lẳng trước mắt, tim, cấp tốc nhảy lên, phảng phất sau đó phải nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thẳng đến khi Cố Lương Nghiên chậm rãi tới gần, bốn cánh môi găt gao hợp lại bên nhau. ....

Tô Mê đột nhiên che miệng mình lại.

“Không được hôn tôi!”

Tuy rằng trong miệng đã không còn hương vị khác, nhưng cô vẫn có chút khó tiếp thu.

Cố Lương Nghiên hiểu rõ ý tứ của cô, một chút cũng không cảm thấy mất hứng, ngược lại cảm thấy cô gái nhỏ mà mình thích, ngẫu nhiên thể hiện những tính cách rất đáng yêu.

“Được, theo ý em.”

Hai người xuống xe, Cố Lương Nghiên trực tiếp mang Tô Mê xếp hàng, đăng ký, lại ngồi đợi cô khám bệnh, chạy trước chạy sau, chảy một đầu mồ hôi.

Khu đợi khám bệnh.

Tô Mê đem nước khoáng trong tay đưa qua, lại cầm tờ khăn giấy đưa cho hắn.

Cố Lương Nghiên lại vẫn ngồi im bên cạnh, không nhận: “Em giúp anh lau đi.”

Dứt lời, tay nhỏ tinh tế trắng nõn, cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Cố Lương Nghiên tâm vừa động, một phen chớp khăn giấy tới trong tay.

“Mê Mê, anh nói giỡn.”

Tô Mê cười nhạo...

“Lúc này làm sao không lợi dụng quan hệ của anh, trực tiếp đến chỗ bác sĩ lấy thuốc, ngược lại phải tự mình chạy qua chạy lại?”

“Anh, em làm sao biết anh có người quen ở bệnh viện?” Cố Lương Nghiên nghi hoặc hỏi lại.

Theo lý thuyết, cô rõ ràng không biết bối cảnh gia đình mình.

Nói cho cùng, lúc trước hắn đem cha Cố đưa ra, cô cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút mà thôi, cũng không có phản ứng bao lớn.

Tô Mê đợi ở sau khu khám bệnh, nhìn những bác sĩ mặc áo blouse trắng, nhìn qua tuổi không nhỏ.

“Từ khi chúng ta, à không, phải nói là anh vào bệnh viện không bao lâu, bọn họ vẫn luôn đi theo chúng ta, ừm, nhìn đáng vẻ, hình như đều là chức vụ chủ nhiệm đấy.”

Cố Lương Nghiên chỉ là quay đầu lại liếc mắt một cái, nhóm bác sĩ bị Tô Mê chỉ chỉ lập tức toàn bộ đi tới.

“Cố thiếu gia, sao cậu lại tới đây, có phải cậu hoặc cô bé này có chỗ nào không thoải mái hay không, bằng không để lão Triệu xem cho cậu?”

Một người mang theo mắt kính bác sĩ kính cẩn nói.

Một người khác là bác sĩ Triệu, mặt đầy ý cười phụ họa.

“Đúng vậy, Cố thiếu gia, phòng khám bệnh của tôi vừa lúc không có người nào.”

Tô Mê nhìn thẻ tên trên ngực bọn họ, một đám gia hỏa, một cái phó viện trưởng, một cái chủ nhiệm nội khoa!

Cố Lương Nghiên tuy rằng nhớ không rõ bọn họ là ai, nhưng hắn cũng biết, nhất định là nhìn mặt mũi Cố lão đầu nhà hắn, bọn họ mới xuất động.

Nhìn số thứ tự trong tay, phía trước còn có mấy chục người.

Cố Lương Nghiên lo lắng Tô Mê quá khó chịu, liền găt đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (13)

Edt: Mít

Thấy Cố Lương Nghiên gật đầu đáp ứng, Tô Mê cũng không nói cái gì, nói cho cùng cô cũng không thích ngồi lâu ở loại địa phương như bệnh viện này.

Hai người dưới sự trợ giúp của một đám bác sĩ nhiệt tình rất nhanh liền nhận được thuốc rồi khỏi bệnh viện.

Cố Lương Nghiên lái xe, mang Tô Mê đi vào một quán cháo rất có danh tiếng.

Thời điểm Tô Mê từ toilet đi ra liền thấy trên bàn bày toàn là cháo bổ dưỡng dạ dày.

“Cố Lương Nghiên anh thật đúng là phá sản, chọn hai phần không phải đủ rồi sao?”

Thấy cô như vậy, Cố Lương Nghiên biểu hiện thật vui mừng.

“Chờ chúng ta kết hôn, tiền tài toàn bộ để cho em quản, tùy tiện cho em bại gia.”

Khi nói chuyện đã đứng dậy kéo cô ngồi xuống: “Nhanh ngồi xuống, cháo bổ phải ăn nóng.”

Tô Mê cũng không làm ra vẻ, trực tiếp cầm muỗng ăn.

Bỗng nhiên, di động đột nhiên rung dữ dội.

Tô Mê vừa cầm lấy liền thấy điện thoại báo cuộc gọi đến: A Sâm.

Cố Lương Nghiên mất sắc nhìn thấy hai chữ này, trong lòng bỗng dung đau xót, duỗi tay đoạt lấy, liền tắt máy.

Tô Mê nhúu nhúu mi.

“Đừng tắt, có thể hần tìm tôi có việc gấp.”

Việc gấp cái gì, đều là giả, nhưng lúc này, còn không phải lúc cùng Mộ Dung Sâm ngã bài, Tô Mê tự nhiên không muốn bị Mộ Dung Sâm phát hiện được cái gì, nói cho cùng Tô Mê trước kia chưa bao giờ tắt điện thoại của hần.

Cố Lương Nghiên không cao hứng, không muốn để cô tiếp điện thoại bạn trai cũ, không nói hai lời, trực tiếp cắt đứt.

Bên kia, thần sắc Mộ Dung Sâm giật mình, cầm điện thoại trong tay, nghe giọng nói nhắc nhở từ trong điện thoại, dự cảm bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

“A Sâm, làm sao vậy, Mê Mê không nhận điện thoại của cậu?” Lâm Cẩm Dư thấy sắc mặt hần không tốt, tùy ý hỏi một câu.

Người nói vô tâm, người nghe lại cố ý.

Đáy mắt Mộ Dung Sâm hiện lên một tia khủng hoảng, nhúu mi vừa định gọi lại thì Tô Mê cũng đã gọi đến.

Cảm xúc khủng hoảng cùng bức bối trong lòng tức khắc giảm bớt rất nhiều.

Đầu ngón tay Mộ Dung Sâm chạm nhẹ, bắt máy.

“Uy, Mê Mê.”

Một chỗ khác, Tô Mê đoạt được điện thoại, liếc mắt nhìn về mặt ủy khuất lại bị thương, bộ dáng cô vợ nhỏ của Cố Lương Nghiên, nhẹ giọng nói.

“Vừa rồi không cần thận tắt máy, anh đang ở bệnh viện sao? Cẩm Dư thế nào, thân thể có đỡ hơn chút nào chưa?”

Mộ Dung Sâm nghe hô hấp Tô Mê vững vàng, bất an trong lòng liền giảm bớt một chút.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới một màn ở gara ngầm, hấn châm chọc một lát, lại nói.

“Anh nghe chủ nhiệm lớp nói thân thể em không thoải mái, xin nghỉ một buổi sáng, em, hiện tại đang ở bệnh viện sao?”

Tô Mê nghe vậy nhú mày, nghĩ đến lúc ấy bị Mộ Dung Sâm thấy được. Cô không có trả lời, mà hỏi lại.

“Anh gọi điện thoại cho chủ nhiệm?”

“Không có, anh cùng Cẩm Dư ở trường học.” Mộ Dung Sâm nói.

Khẩu khí Tô Mê có chút không tốt, lập tức mang vài phần trách cứ.

“Anh ấy hôm qua mới nhập viện, anh làm sao có thể.....?”

“Thân thể Cẩm Dư đã khỏi hẳn, hẳn sợ em lo lắng, cho nên mới tới trường học.” Mộ Dung Sâm nghe động tĩnh bên kia của Tô Mê, thử hỏi.

“Em hiện tại đang ở đâu?”

Tô Mê trừng mắt nhìn Cố Lương Nghiên cố ý tạo ra âm thanh, thấy hấn chẳng những không thu liễm, ngược lại càng thêm không kiêng nể gì.

Cô đành phải thay đổi phương án, giờ tay đặt ở sau lưng Cố Lương Nghiên, nhẹ nhàng vuốt ve, cho hấn bớt giận.

Đồng thời, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Buổi sáng ngủ quên nên quên ăn bữa sáng, dạ dày có chút không thoải mái, ở quán cháo ăn cháo bỏ đường, anh cùng Cẩm Dư muốn ăn không, buổi chiều em đến trường mang cho hai người?”

Mộ Dung Sâm nghĩ nghĩ: “Được, vậy em trở về nhanh đi.”

Tô Mê nhìn thời gian: “Đợi lát nữa hết tiết, hai người ở cửa nhà ăn chờ em.”

“Được, trên đường nhớ chú ý an toàn.” Mộ Dung Sâm dặn dò một câu.

“Vâng, lát nữa gặp.”

Bên này mới vừa treo điện thoại, sau đó bị Cố Lương Nghiên ôm ở trên đùi, một nụ hôn nồng nhiệt bao trùm lên.

Tất cả tới quá mức đột ngột, Tô Mê bị hành động của hấn làm cho hoảng sợ.

Cô thậm chí đến phản kháng cự tuyệt cũng không được, môi răng đã bị đoạt lấy.

Bất đồng với nụ hôn trước, Cố Lương Nghiên mang theo công kích hung mãnh mà bá đạo, cùng với hơi thở nguy hiểm, dục vọng chiếm hữu mãnh liệt, cường thế xuất kích, như gió lốc càn quét khoang miệng Tô Mê, mỗi một tác mềm mại đều bị hấn chiếm đoạt, dùng hết toàn lực hấp thu ngọt ngào thuộc về cô.

Một nụ hôn sâu triển miên qua đi, Tô Mê giống như cá thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, cái miệng nhỏ hô hấp không khí mới mẻ.

Cô lúc này cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao vừa rồi vừa vào cửa, Cố Lương Nghiên một hai phải muốn thuê phòng ăn.

Hoá ra là cô ăn cháo, còn hấn muốn ăn chính là cô!

“Mê Mê, chia tay với hấn nhanh lên được không?”

Cố Lương Nghiên gắt gao ôm lấy cô, hai mắt mang theo tràn đầy mong đợi cùng u oán, làm Tô Mê nhìn thấy hoàn toàn không nỡ nói lời cự tuyệt.

“Được.” Cô theo bản năng gật đầu, cong môi.

“Rất nhanh em sẽ hủy hôn ước với hấn, nhưng anh phải bảo đảm không được quấy rối em, thể hiện thái độ, nếu không em nhất định làm anh hối hận không kịp.”

.....

Tô Mê đem cháo dinh dưỡng còn thừa đóng gói mang về trường học.

Khi cô ở cửa nhà ăn nhìn thấy Lâm Cẩm Dư đã bình phục xuất viện, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Bình thường dưới tình huống thế này Lâm Cẩm Dư căn bản không có khả năng khôi phục nhanh như vậy.

Hơn nữa thông qua khoảng cách không xa không gần của cô, thế nhưng nhìn thấy Lâm Cẩm Dư lấy ra khăn tay mặt đầy ôn nhu lau mồ hôi cho Mộ Dung Sâm.

Thân thể hai người dán cực kỳ gần, nhưng Mộ Dung Sâm lại chưa biểu hiện ra một chút phản cảm cùng kháng cự nào.

Tô Mê lui về phía sau một bước, ẩn đến chỗ tối, ở trong lòng liên hệ với hệ thống: “Lâm Cẩm Dư đây là có chuyện gì?”

Một chỗ khác, hiệp hội vị diện, hệ thống 059 đang hưởng thụ tắm nắng.

Nhận được dò hỏi của Tô Mê, lập tức click mở hình ảnh, tuần tra rà quét một chút, phát hiện vị diện nơi Tô Mê đang ở vậy mà tồn tại thêm một hệ thống xuyên nhanh khác cùng ký chủ.

Hệ thống 059 kích động, trực tiếp từ bồn tắm đứng lên.

“Đờ mờ, vậy mà có hệ thống dám xâm lấn vị diện bồn hệ thống phụ trách, lá gan thật lớn nha!”

Trong video trò chuyện, Tô Mê nhìn hệ thống 059 đánh mosaic*, thân mình tiều tụy, nhướng mày nói.

“Thịt trên người của người, cũng rất lớn.”

*Mosaic là một tác phẩm nghệ thuật hoặc hình ảnh được làm từ việc tập hợp những mảnh nhiều màu sắc từ kính, đá hoặc các vật liệu khác. Nó thường được sử dụng trong trang trí cho vật dụng hoặc trang trí nội thất.

(ta thấy ở đây tác giả để vậy ý nói hệ thống 059 ngứa ngứa trét toàn thân đủ màu ấy....v)

Hệ thống 059 vừa nghe, lập tức xấu hổ dùng tay che lại bộ vị nào đó, xấu hổ và giận dữ mắng.

“Ký chủ thật không biết xấu hổ, vậy mà dám nhìn lên người ta.”

“Trong hình đều là mosaic, ta cái gì cũng chưa xem, nhanh nói cho ta chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Tô Mê nghiêm mặt nói.

Hệ thống 059 đem tin tức rà quét kiểm tra đo lường trực tiếp truyền đến trong đầu Tô Mê.

Cô lúc này mới hiểu rõ, thì ra mình gặp phải đồng hành.

Chẳng qua bất đồng chính là, cô là mau xuyên nữ chủ, mà người kia, lại là nữ xuyên nam phụ.

Tô Mê trước đây cũng đọc qua mấy quyển mau xuyên, mảnh lối cùng điểm đáng chú ý nhất, chính là pháo hôi nghịch tập hoặc nam phụ nữ phụ nghịch tập.

Nhưng Tô Mê tương đối cặn lõi ở chỗ có một vài tác giả hầu như đều đem nguyên nữ chủ bôi đen nói xấu, sau đó dựa vào những thủ đoạn lật mềm buộc chặt thành công để nữ phụ thượng vị, phản ngược nữ chủ, cùng nam chủ hoặc nam phụ HE ở bên nhau.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dư*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (14)

Edt: Mít

~~~~~

Nếu mỗi tiểu thuyết nữ chủ đều là thánh mẫu bạch liên hoa, trà xanh biểu, không có một chút chỉ số thông minh nào, uống cho hào quang của vai chính, như vậy người đọc sẽ còn tiếp tục xem sao?

Cũng vì tô đậm pháo hôi hoặc nữ phụ rất mạnh mẽ, thuận tiện bôi đen nói xấu nữ chủ để che dấu tâm lý phản xã hội của bọn họ mà thôi.

Nói cho cùng nếu cô là tác giả, tuyệt đối sẽ không lợi dụng thời gian một hai năm đi xây dựng tâm lý nhân vật chính âm u cặn bã đâu.

Nhưng nếu pháo hồi, nữ phụ nguyện ý muốn tra nam, cô sẽ chấp tay dâng lên.

Chỉ là, muốn để Tô Mê cô chấp tay nhường lại, cũng phải trả giá một ít mới được đấy.

Đôi mắt sâu kín lóe lóe, Tô Mê dứt khoát chặt đứt liên hệ với hệ thống, từ chỗ tối đi ra ngoài.

“A Sâm, Cẩm Dư, nhìn xem em mang đến cái gì ngon cho hai người này.”

Tô Mê ý cười dịu dàng đi đến chỗ hai người, tựa hồ không cảm thấy hành vi thân mật của hai có chỗ nào không ổn.

Mộ Dung Sâm nghe được động tĩnh, vội vàng đẩy Lâm Cẩm Dư đang kẻ sát mình ra, thần sắc hơi hoảng đống Tô Mê.

“Mê Mê, em cuối cùng cũng tới, anh rất nhớ em.”

Hắn lại chợt dạ mà bất an, giống như chỉ có đem Tô Mê găt gao ôm vào trong ngực, trong lòng mới có thể yên tâm một ít.

Tô Mê cố nén xúc động muốn tránh thoát ôm ấp của hắn.

Nhưng trong nháy mắt, đối diện với ánh mắt nhìn qua của Lâm Cẩm Dư, Tô Mê liền đỏ mặt đem hắn đẩy ra.

“A Sâm, có người ở đây.”

Lâm Cẩm Dư bất động thanh sắc, đánh giá bộ dáng thiếu nữ thẹn thùng nội liễm, trong lòng xuy một cái.

Thật không hiểu, loại nữ chủ bạch liên hoa này làm sao lại có nhiều người yêu như vậy?

Xem ra vị diện này, rất nhanh là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Cẩm Dư, anh xuất viện nhanh như vậy sao?” Tô Mê ôn nhu nói.

Nghe nữ chủ gọi mình, Lâm Cẩm Dư xả môi hỏi lại.

“Xuất viện sớm một chút không tốt sao, chẳng lẽ Mê Mê không muốn anh xuất viện?”

Tô Mê ngăn ra, không nghĩ tới bị Lâm Cẩm Dư đánh lại một cái.

Không thể không nói, nữ ký chủ xuyên thành nam phụ, có thể vận dụng đặc tính nào đó của bản thân, càng tiện để đả động nam chủ.

Nhưng nếu lúc này Lâm Cẩm Dư là một cô gái mà nói sẽ lấy được độ hảo cảm cực cao của Mộ Dung Sâm, như vậy Mộ Dung Sâm nhất định sẽ hướng về Lâm Cẩm Dư.

Nhưng vị mau xuyên giả này, hình như còn chưa rõ ràng vị trí của mình ở trong lòng Mộ Dung Sâm.

Chỉ thấy ngay sau đó, Mộ Dung Sâm liền cau mày, ánh mắt âm trầm trừng Lâm Cẩm Dư.

“Mê Mê rõ ràng không phải ý này, lý giải của cậu có phải có vấn đề hay không?”

Lâm Cẩm Dư nghe hệ thống nhắc nhở độ hảo cảm của nam chủ đối với mình lập tức tuột xuống 10 điểm, không tiếng động ghen một chút nói không nên lời.

Tại sao lại như vậy, chẳng lẽ nam chủ không nên vì mình nói chuyện sao?

Hừ, đều do nữ chủ, nhất định lại là hào quang của nữ chủ quấy phá!

Lâm Cẩm Dư rất nhanh liền phản ứng lại, vội cười nói..

“Mê Mê, anh chỉ là đùa một chút, Mê Mê nhất định sẽ không trách anh đúng không?”

“Em làm sao sẽ trách anh chứ, đúng thật là em nói chuyện có chút không ổn, A Sâm, anh không cần hung dữ với Cẩm Dư như vậy.”

Thời điểm Tô Mê nói lời này, tự mình cũng cảm thấy nếu có hiệu ứng mà nói, hiện tại quanh thân cô nhất định là mang theo ánh sáng lung linh của bạch liên hoa.

Kết quả, cô vừa mới nói xong, liền thấy trong ánh mắt Lâm Cẩm Dư hiện lên một tia khinh miệt.

Trùng hợp ánh mắt này lại bị Mộ Dung Sâm thấy được..

Ngay sau đó, độ hảo cảm của nam chủ đối với mình lại giảm thêm 10 điểm, cả người Lâm Cẩm Dư nháy mắt liền không ổn!

Sao lại thế này, nam chủ không phải đã cùng mình phát sinh quan hệ sao, vì sao nữ chủ chỉ nói hai câu, liền giảm 20 điểm hảo cảm?

Đúng vậy, nhất định lại là hào quang của nữ chủ quấy phá!

Hiện tại xem ra, lựa chọn xuất viện, là một quyết định sai lầm.

Nếu thành thật ở bệnh viện, không đến hai ngày là có thể thành công cùng nam chủ tiến thêm một bước.

Hiện giờ chỉ cần có nữ chủ ở đây, độ hảo cảm của nam chủ đối với mình nhất định không có biện pháp bay lên, xem ra phải nghĩ biện pháp khác, đem nữ chủ tách ra mới được.

Nghĩ vậy, Lâm Cẩm Dư rũ mí mắt, che lại một tia hung ác nham hiểm hiện lên nơi đáy mắt.

.....

Ba người ở nhà ăn ăn cơm, vừa lúc buổi chiều không có tiết học, Lâm Cẩm Dư đề nghị đi ra ngoài dạo.

Mộ Dung Sâm cũng cảm thấy đã lâu không có cùng Tô Mê đi dạo phố, liền gật đầu đồng ý.

Tô Mê không có ý kiến, nói cho cùng vai cô diễn chính là tiểu bạch thỏ ôn nhu ngoan ngoãn, chỉ lo nghe lời là được.

Lúc đầu Mộ Dung Sâm nói lái xe đi trung tâm mua sắm ở gần trường, nhưng Lâm Cẩm Dư nói, mới vừa cơm nước xong, muốn tản bộ, ba người liền ra công trường.

Lúc này, Lâm Cẩm Dư nói: “Hai người khát không, tôi đi mua nước.”

Giác quan thứ sáu của Tô Mê nói cho cô biết, Lâm Cẩm Dư nhất định có mục đích gì khác, cô chớp chớp mắt nói.

“A Sâm, nếu không anh đi mua đi, Cẩm Dư mới xuất viện, đừng để anh ấy vất vả quá. ”

“Được, hai người ở đây chờ anh.”

Gần trường học có tiệm tạp hóa, Mộ Dung Sâm gật gật đầu, không nói hai lời trực tiếp đi qua.

Lâm Cẩm Dư nhũn mày, sau đó ánh mắt lóe lóe.

“Mê Mê, nếu không chúng ta đi công viên nhỏ đối diện ngồi chờ đi?”

“Nhưng đợi lát nữa A Sâm. ....”

“Yên tâm, chúng ta ở ngay đối diện, cậu ấy vừa trở về liền nhìn thấy chúng ta.” Lâm Cẩm Dư lời kéo cánh tay cô, liền đi qua đường cái.

Bước chân hẳn có chút nhanh, Tô Mê hầu như là bị hất kéo đi.

Mà đúng lúc này, một chiếc xe hơi màu đen đột nhiên tăng tốc, chạy thẳng về phía hai người.

“Mê Mê!” giọng nói Mộ Dung Sâm nôn nóng từ phía sau vang lên.

Tô Mê đột nhiên quay đầu, liền thấy chiếc xe kia đang chuẩn bị dừng mình ——

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thân thể cứng đờ nháy mắt bị một lực đạo mạnh mẽ đột nhiên đẩy ngã, Tô Mê hung hăng té ngã trên mặt đất.

Khuỷu tay truyền đến một trận đau nhức đồng thời bánh xe cùng mặt đường ma sát tạo ra một đạo tiếng vang chói tai.

Ngay sau đó, xe hơi màu đen lần thứ hai gia tốc, trong chớp mắt thoát khỏi hiện trường.

“Mê Mê, em thế nào rồi, có bị thương chỗ nào không?” Mộ Dung Sâm vội vàng chạy tới mặt đầy lo lắng.

Tô Mê bình tĩnh vài giây, hơi híp mắt nhìn về phía Lâm Cẩm Dư cách đó không xa, ra vẻ kinh hoàng thất thố nói.

“Em không sao, A Sâm, mau đi xem Cẩm Dư một chút, anh ấy hình như bị thương.”

Mộ Dung Sâm lúc này mới đem tầm mắt phóng tới trên người Lâm Cẩm Dư.

Chỉ thấy khuôn mặt âm nhu của Lâm Cẩm Dư tái nhợt, trên gáo phục màu trắng nhiễm vết máu, đôi tay nắm chặt cổ chân, mặt đầy đau đớn.

“Chân bị thương?” Mộ Dung Sâm đi qua, muốn xem xét thương thế của hắn.

Lâm Cẩm Dư ăn đầu kêu một tiếng, lập tức đỏ hốc mắt, lại lắc lắc đầu.

“Tôi không sao, cậu đi xem Mê Mê thế nào.”

Mộ Dung Sâm thấy hắn ra vẻ kiên cường, trong lòng phức tạp.

“Cậu thành ra như vậy rồi, còn ở đó lo lắng cho người khác.” Mộ Dung Sâm khẩu khí không tốt rống lên một tiếng.

Lâm Cẩm Dư cắn môi phản bác.

“Cô ấy lại không phải người khác, cô ấy là bạn gái cậu, tôi không thể trơ mắt nhìn cô ấy lâm vào nguy hiểm mà không cứu.”

Nói xong lời cuối cùng, giấu không được ủy khuất.

Nhưng mà mới vừa nói xong câu đó, liền cảm thấy độ hảo cảm của nam chủ đối với mình lập tức bay lên 20 điểm, tổng đạt tới 40 điểm.

Lâm Cẩm Dư trong lòng vui vẻ.

Tuy rằng mình bị thương, nhưng độ hảo cảm có thể bay lên trở lại, cũng coi như là đáng giá.

Tô Mê đi tới liền nghe thấy Lâm Cẩm Dư cực có thâm ý nói, do đó liền tưởng đến trận “Ngoài ý muốn” này, lạnh lùng cong khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dư*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (15)

Edt: Mít

“Đều là bởi vì em, Cẩm Dư mới bị thương, A Sâm, anh nhanh đưa anh ấy đến bệnh viện đi.” Tô Mê mặt đầy khăn trương, cắn môi sắp khóc.

Lâm Cẩm Dư rử mi mắt, trong lòng khinh bỉ bộ dáng bạch liên hoa của nữ chủ, thật là ghê tởm.

Đang nghĩ ngợi, thân thể bỗng dung bay lên, giường mất mới phát hiện, mình đang được Mộ Dung Sâm ôm ngang lên.

Hơi thở nam nhân quen thuộc như vậy, đột nhiên dựa vào gần như vậy, nội tâm Lâm Cẩm Dư chấn động, nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, lúc này mới hoàn hồn nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

“A Sâm, cậu đừng như vậy, Mê Mê sẽ hiểu lầm. ....”

Mộ Dung Sâm môi mỏng hơi nhấp, không có trả lời, không nói hai lời gọi taxi.

Thấy Tô Mê còn đứng đó, ngữ khí Mộ Dung Sâm có chút nóng nảy.

“Mê Mê, đừng thất thần, nhanh lên xe.”

“Vâng vâng.”

Tô Mê ngây ngốc gật gật đầu, động tác vụng về lên ghế phó lái, sau đó nhìn về phía Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, chúng ta đi bệnh viện nào?”

Đương nhiên là bệnh viện tốt nhất thành phố rồi, còn phải hỏi sao?

Mộ Dung Sâm nhú mày, không có nói ra, trực tiếp nói với tài xế.

“Bác tài, phiền đi nhanh đến bệnh viện trung tâm thành phố, bạn của tôi đang bị thương.”

“Được.” Tài xế lên tiếng, xe tăng tốc chạy.

Tô Mê trên mặt bình tĩnh, trong lòng lại đang phun tào.

Chẳng lẽ Mộ Dung Sâm không phát hiện cô cũng bị thương sao?!

Ở đây người cao hứng nhất chắc chắn là Lâm Cẩm Dư.

Bởi vì trận “Ngoài ý muốn” này, vừa rồi độ hào cảm của nam chủ đối với mình có tiến triển, lập tức bay lên đến 50 điểm, đồng thời còn giảm của nữ chủ 5 điểm, lần bị thương này thật là đáng giá.

Dựa vào đầu vai nam nhân, nhìn hấn mặt đầy lo lắng cùng thần sắc áy náy, tầm mắt Lâm Cẩm Dư dần dần mờ hồ.

Đây là cảm xúc chân thật thuộc về Lâm Cẩm Dư chân chính, nói cho cùng Mộ Dung Sâm chưa bao giờ đối tốt với nguyên chủ như vậy.

An ủi một tia linh hồn xúc động cuối cùng của Lâm Cẩm Dư, đem khuôn mặt chôn ở trên vai Mộ Dung Sâm, Lâm Cẩm Dư dùng hết toàn lực, hấp thu hơi thở cùng độ ẩm thuộc về Mộ Dung Sâm.

Tô Mê nhìn xuyên qua kính chiếu hậu thấy một màn như vậy, rửa sạch sắc mặt dịu dàng, u lạnh như nước.

Ba người thật nhanh tới đến bệnh viện.

Xe mới vừa dừng lại, Mộ Dung Sâm liền ôm Lâm Cẩm Dư vào bệnh viện, để lại một mình Tô Mê ở ghế phó lái tính tiền xe.

Chờ cô vào bệnh viện, đến bóng dáng của bọn họ cũng không thấy.

Cúi đầu nhìn chỗ trầy nơi khuỷu tay, Tô Mê tự giác xếp hàng đăng ký, chuẩn bị đem miệng vết thương xử lý một chút.

Mới vừa đi đến chỗ hộ sĩ, liền gặp được người quen.

“Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Là Triệu bác sĩ buổi sáng giúp cô kê thuốc, Tô Mê lễ phép gật gật đầu.

“Triệu bác sĩ, chào ông.”

“Được được được, Tô tiểu thư cô.....Cánh tay cô bị thương?”

Triệu bác sĩ mắt sắc thấy khuỷu tay đỏ máu, vội vàng ký tên, đi tới.

“Tôi mang Tô tiểu thư đi xử lý miệng vết thương một chút, vừa lúc tôi cũng đang nhàn rỗi.”

Tô Mê cười gật đầu, tùy hấn xử lý miệng vết thương.

Cầm thuốc, cảm tạ vài câu, Tô Mê hỏi hộ sĩ, sau đó đi đến trước cửa phòng bệnh của Lâm Cẩm Dư.

Xuyên qua cửa sổ nửa trong suốt, một màn Lâm Cẩm Dư thâm tình hôn Mộ Dung Sâm, không hề báo động xuất hiện ở trong tầm mắt.

Con người màu đen gât gao co rút lại, trong mắt tràn đầy thần sắc không dám tin.

Tô Mê đặt tay lên ngực, nhũu chặt mày, lắ mình trốn sang một bên, mặt lạnh đến có thể tích ra nước, dị thường khó coi.

Nhìn thấy một màn vô cùng khiếp sợ này, linh hồn của nguyên chủ đang quá nhiều cảm quan của Tô Mê, cảm xúc kinh hoàng thất thố cùng không dám tin tưởng, giống như thủy triều mãnh liệt quay cuồng, phảng phất muốn đem cô chôn vùi.

Tô Mê gât gao cắn răng, cực lực áp xuống một tia cảm xúc kia.

Nhưng mà mũi chân không tự chủ được vừa chuyển, lần nữa đứng ở trước cửa phòng bệnh.

Ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, chỉ có thể thấy nửa khuôn mặt của Mộ Dung Sâm, lại không nhìn thấy được biểu tình trên mặt hấn.

Nhưng, không thể phủ nhận chính là, từ đầu đến cuối hấn đều không có đẩy Lâm Cẩm Dư ra.

Trong nháy mắt kia, Tô Mê rõ ràng nghe được âm thanh tan nát cõi lòng.

Sau đó lạnh lùng gọi lên khóa môi, lấy ra di động, tắt đèn flash, đem một màn này quay xuống, rồi sau đó xoay người rời đi.

.....

Thời gian trở lại vài phút trước.

Sau khi thương thế xử lý xong, Mộ Dung Sâm dùng xe lăn đẩy Lâm Cẩm Dư vào phòng bệnh.

Lúc này mới nhớ tới, Tô Mê vừa rồi cũng té ngã, trong lòng có chút lo lắng, lấy di động, muốn gọi điện thoại cho cô.

“A Sâm, cảm ơn cậu khẩn trương như vậy vì tôi, Mê Mê còn cần cậu, mau đi xem cô ấy một chút.” Lâm Cẩm Dư mỉm cười, yếu ớt nhẹ nắm bắt.

Động tác trên tay cứng lại, tâm Mộ Dung Sâm hơi xúc động, nhìn khuôn mặt âm nhu tình mĩ của Lâm Cẩm Dư, mang theo ưu sầu nhàn nhạt, trong lòng vô cùng phức tạp.

“Vi sao phải làm như vậy, cậu không sợ chính mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. ....”

“Không sợ.” Lâm Cẩm Dư cười lắc đầu, đánh gãy lời hấn nói: “Vì A Sâm, tôi làm cái gì cũng đáng giá.”

Lâm Cẩm Dư nói trắng ra như vậy, Mộ Dung Sâm cho dù là tên ngốc, cũng có thể nghe ra được ý tứ trong đó.

Nhưng hấn đã có Tô Mê, xu hướng giới tính cũng bình thường, hấn không thích nam nhân, nhưng vì sao vẫn bởi vì lời nói của Lâm Cẩm Dư mà ần ần cảm động?

“Cẩm Dư, cậu hấn là hiểu rõ, người tôi yêu chính là Mê Mê.” Mộ Dung Sâm thần sắc phức tạp nói.

“Tôi hiểu, nhưng tôi không để bụng.”

Lâm Cẩm Dư chậm rãi ngồi thẳng thân mình, nhìn Mộ Dung Sâm không chớp mắt nói.

“Khi những bạn học khác nói tôi lớn lên nam không ra nam nữ không ra nữ, thời điểm cậu đứng ra vì tôi nói chuyện, tôi liền yêu cậu, tôi không ngại cậu làm những chuyện như vậy với tôi, tôi không để bụng người cậu yêu là ai, tôi chỉ hy vọng cậu có thể đối với tôi công bằng một chút, không cần cố ý xa cách tôi, để tôi ở bên cạnh cậu, tôi đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Lâm Cẩm Dư dừng một chút, lại tiếp tục nói.

“Tôi biết cậu cũng có yêu cầu sinh lí, tôi nguyện ý, hơn nữa chúng ta thật phù hợp, cậu cũng thích, không phải sao?”

“Cậu. ....!”

Mộ Dung Sâm gặt gao cau mày, vẻ mặt không vui nhìn về phía Lâm Cẩm Dư.

“Câm miệng!”

Lâm Cẩm Dư thấy hấn chỉ có chút khó chịu, mà không phải thật sự tức giận, vì thế cười đề nghị nói.

“A Sâm, cậu dám thử làm một lần với tôi không, nếu cậu thật sự không có cảm giác, như vậy tôi nguyện ý rời khỏi thế giới của cậu.”

Mộ Dung Sâm có chút chần chờ, nói cho cùng nơi này là phòng bệnh, tùy thời đều sẽ có người tiến vào.

Còn chưa chờ hấn cự tuyệt, Lâm Cẩm Dư nghe hệ thống nhắc nhở, nói nữ chủ lập tức tới đây, tâm niệm vừa chuyển, giờ tay choàng qua cô Mộ Dung Sâm, thâm tình hôn lên!

Mộ Dung Sâm từ đầu muốn cự tuyệt.

Nhưng nghĩ lại, nếu mượn cơ hội này, có thể để Lâm Cẩm Dư trực tiếp hết hy vọng, hấn nguyện ý hy sinh một chút.

Vì thế Tô Mê đi vào phòng bệnh, nhìn thấy chính là một màn này..

Chờ Tô Mê rời khỏi, tay Lâm Cẩm Dư, bắt đầu không thành thật, chỉ chốc lát liền cảm giác Mộ Dung Sâm ần ần động tĩnh.

Đang lúc Lâm Cẩm Dư trong lòng vui vẻ, muốn tiến thêm một bước làm chút gì đó, Mộ Dung Sâm đột nhiên đẩy hấn ra, thần sắc ảo não xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Lâm Cẩm Dư đắc ý dương dương mi, chắc chắn Mộ Dung Sâm nhất định sẽ trở về!

Kết quả buổi tối ngày hôm sau, Mộ Dung Sâm sau khi say rượu, liền đi vào phòng bệnh, khóa trái cửa phòng, mượn rượu làm việc một phen.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (16)

Edt: Mít

~~~~~

Trải qua hệ thống nhắc nhở, Tô Mê biết bọn họ lại lần nữa phát sinh quan hệ, còn cô hiện tại đang tay trong tay với Cố Lương Nghiên bước chậm bên bờ biển.

Buổi chiều ngày hôm qua, Tô Mê ra khỏi bệnh viện, liền thấy Cố Lương Nghiên bị giao thông vây lại.

Cô đi qua, xin lỗi, cầu tình, nhận được vài tờ hóa đơn tiền phạt, mới tiến đi mấy anh giao thông.

Ngay sau đó, thân thể nháy mắt bị hấn gắt gao ôm ở trong ngực: “Mê Mê, anh rất lo lắng cho em.”

Cố Lương Nghiên không cẩn thận đụng phải miệng vết thương ở khuỷu tay, Tô Mê ăn đau kêu một tiếng, hấn nhanh chóng buông cô ra, sắc mặt khẩn trương kiểm tra thương thế trên người cô.

Nhìn thấy chỗ khuỷu tay có dấu vết băng bó, mắt Cố Lương Nghiên đỏ tươi, vừa đau lòng vừa phẫn nộ: “Ai làm em bị thương?!”

“Trầy da một chút, không sao mà.” Tô Mê cười an ủi.

Lúc sau mới biết được, sau khi biết cô bị thương, Cố Lương Nghiên lái xe, liên tục vượt vài cái đèn đỏ, căn bản gần nửa tiếng lộ trình, hấn chỉ dùng mười phút là đến!

Cảm động nói không nên lời, tâm tình vui diệu, dưới đáy lòng chậm rãi nảy sinh.

Tô Mê tâm vừa động, không màng đau xót, gắt gao ôm lại Cố Lương Nghiên.

Hiện tại là cuối tuần, Tô Mê muốn giải sầu, Cố Lương Nghiên đề nghị đi bờ biển.

Tô Mê gọi điện thoại nói với người nhà một tiếng, liền ném điện thoại đi động qua một bên, ngồi trên xe thể thao màu đỏ của Cố Lương Nghiên, sau khi đi vào làng du lịch bên bờ biển, thấy Mộ Dung Sâm gọi tới mấy chục cuộc điện thoại, cũng không phản ứng, trực tiếp tắt máy.

Bởi vì cánh tay Tô Mê bị thương, Cố Lương Nghiên chỉ là đi bên cạnh cô, ở làng du lịch ha ha đi dạo.

Giờ này khắc này, dưới bầu trời đầy sao lộng lẫy.

Cố Lương Nghiên nắm tay Tô Mê, liền cảm lòng không đậu chế trụ cái ót của cô, trần trọc mà hôn.

Thẳng đến khi Tô Mê sắp hít thở không thông, Cố Lương Nghiên từ phía sau giống như làm ảo thuật, lấy ra một đóa hoa hồng nhạt.

“Mê Mê, anh yêu em, em vĩnh viễn là duy nhất trong cuộc đời này của anh.”

Nam nhân trước mắt, rút đi tà bì lưu manh lúc trước, trên khuôn mặt tuấn tú là nghiêm túc xưa nay chưa từng có.

Ánh mắt Tô Mê lập lòe, lẳng lặng nhìn Cố Lương Nghiên chăm chú: “Anh xác định không để bụng, chuyện của em cùng Mộ Dung Sâm?”

Tuy rằng hiện tại nói điều này tương đối gây mất hứng, nhưng Tô Mê vẫn muốn biết, Cố Lương Nghiên rốt cuộc có ở để ý loại chuyện này hay không.

Cố Lương Nghiên ánh mắt u ám, nhưng chỉ trong nháy mắt.

Hấn cong môi, ngữ khí nghiêm túc nói.

“Rất nhiều nam nhân đều sẽ để ý, đây là thói hư tật xấu trời sinh, nhưng chuyện đã thành kết cục đã định, mà anh yêu em, cũng sẽ chấp nhận quá khứ của em, hơn nữa anh bảo đảm, sau này chỉ có một nữ nhân là em.”

Tô Mê trong lòng ngọt ngọt.

Nghĩ đến chuyện Mộ Dung Sâm còn chưa giải quyết, vì thế lại mở miệng nói.

“Chờ em cùng Mộ Dung Sâm giải trừ hôn ước, lại cho anh câu trả lời được chứ?”

Cổ Lương Nghiên có chút thất vọng, nhưng cũng nằm trong dự kiến.

Nói cho cùng Tô Mê cũng không phải một cô gái tùy tiện, lại còn có hôn ước trong người.

“Mê Mê, nhanh lên được không, anh muốn quang minh chính đại đứng ở bên cạnh em.”

Cổ Lương Nghiên đem Tô Mê ôm vào trong lòng ngực, cúi đầu hôn tóc của cô, trong lời nói mang theo tràn đầy u oán, ủy khuất.

Tô Mê đột nhiên nhớ tới cái gì: “Em cần anh giúp một chút.”

“Giúp cái gì, em nói đi.”

Tô Mê lạnh lùng câu khéo môi, mặt mày phút chốc lạnh lẽo lên: “Giúp em điều ra camera gần trường học, đi tra người gây họa của trận ‘ngoại ý muốn’ kia.”

“Được.” Đáy mắt Cổ Lương Nghiên hiện lên một tia hung ác nham hiểm.

Ai dám tổn thương nữ nhân của hần, hần sẽ không bỏ qua!

.....

Hôm sau, tới gần giữa trưa.

Mộ Dung Sâm từ trong say rượu tỉnh lại, đầu óc mơ mơ hồ hồ, có chút hoảng hốt.

Nhưng mà thân thể ấm áp bên người, lại làm ký ức của hần, như thủy triều dâng lên, phóng túng tới hôm qua, đều khắc sâu ở trong đầu hần.

Hần với Lâm Cẩm Dư lại làm.....

Tại sao lại như vậy?

Buổi chiều hôm trước, sau khi hần rời khỏi bệnh viện, làm sao cũng gọi không được cho Tô Mê, tâm tình bực bội, cho nên đi quán bar uống rượu.

Kết quả ngày hôm sau, hần chạy tới nhà Tô gia, vẫn không thấy bóng dáng Tô Mê.

Hỏi mới biết được, Tô Mê nói là cùng bạn học đi du lịch.

Gọi điện thoại cho Tô Mê, hiện lên trạng thái tắt máy, Mộ Dung Sâm kinh hoảng lại sợ hãi, hần sợ Tô Mê nhìn thấy một màn hôn nhau của hần cùng Lâm Cẩm Dư.

Nhưng lại không thể liên hệ được với Tô Mê, hần lại không biết rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Vì thế lại đi quán bar, uống tới hơn nửa đêm.

Uống đến mơ mơ hồ hồ, Mộ Dung Sâm nghĩ như thế nào cũng cảm thấy hần hần là nên nói rõ ràng với Lâm Cẩm Dư, liền gọi xe đi tới bệnh viện.

Nhưng, vì sao khi nhìn thấy Lâm Cẩm Dư, thời điểm ở trong phòng tắm nhật xả phòng, lại rượu say làm vậy chứ?!

Mộ Dung Sâm có chút ảo não, nhưng không thể không thừa nhận, cái loại cảm giác phóng túng xa lạ quen thuộc này, làm hần..... Thân thể hần cảm thấy thật sung sướng.

Nhưng sau khi sung sướng, cảm giác đáy lòng trống rỗng, làm hần khó có thể thích ứng.

Hần chung quy vẫn phản bội Tô Mê.

“Cốc cốc.”

Lúc này, một trận tiếng đập cửa truyền đến, Mộ Dung Sâm lập tức tỉnh táo lại.

Ngay sau đó, hần liền nghe thấy, âm thanh Tô Mê biến mất gần hai ngày nay: “Cẩm Dư, A Sâm.....”

Một tiếng này, đừng nói là Mộ Dung Sâm, ngay cả Lâm Cẩm Dư đang giả vờ ngủ, cũng bị dọa tỉnh.

Sao lại thế này?

Tô Mê không phải chính mắt nhìn thấy hai người hôn môi sao, vì sao nhanh như vậy lại xuất hiện?

Lâm Cẩm Dư dò hỏi hệ thống, kết quả hệ thống nói, chỉ có thể đoán trước nữ chủ ở gần đây, hoặc cùng nam chủ xảy ra quan hệ, mặt khác, không thể dò xét.

“A Sâm, làm sao bây giờ, nếu Tô Mê phát hiện.....?”

“Không, chuyện của chúng ta, không thể để cô ấy biết, tuyệt đối không thể!”

Mộ Dung Sâm trong mắt tràn đầy kinh hoàng thất thố, lại ra vẻ trấn định, kiên quyết đánh gãy lời nói Lâm Cẩm Dư.

Vừa nhắc đầu, liền thấy ánh mắt Lâm Cẩm Dư vô cùng bi thương, ánh mắt Mộ Dung Sâm lóe lóe, người trong không khí đều là mùi lá lứt, lập tức xuống giường, cầm lấy quần áo rơi rớt trên mặt đất, nhanh chóng mặc vào, trả lời lại một câu sau cánh cửa.

“Mê Mê, Cẩm Dư đang tắm rửa, em chờ một lát.”

“Được, anh cẩn thận một chút, ngàn vạn đừng để miệng vết thương của Cẩm Dư dính nước nha.”

Tô Mê đứng ở ngoài cửa, nhìn cánh cửa pha lê nửa trong suốt bị rèm cửa che khuất, khoe miệng cười ra một nụ cười lạnh lẽo.

Tắm rửa, giữa trưa tắm rửa, lừa quý à!

Mười lăm phút sau.

Mộ Dung Sâm sửa sang hai người lại một chút, chạy đến phía trước cửa sổ mở cửa sổ, lại mở điều hòa thông gió, cẩn thận kiểm tra trong phòng không còn gì khác thường, lúc này mới mở cửa phòng bệnh, một tay đem Tô Mê kéo vào.

“Mê Mê, em đi đâu, vì sao anh gọi điện thoại em đều không nhận?”

Nam nhân đột nhiên tới gần, cùng với trong không khí có mùi vĩ thanh mỹ, làm Tô Mê không tiếng động nhú nhú mày.

“A Sâm, trên người của anh có mùi gì vậy?”

Trong lòng Mộ Dung Sâm co rụt lại, trong mắt hiện lên một tia hoảng loạn.

Lâm Cẩm Dư thấy thế, vội vàng lo lắng cùng áy náy nói.

“Có thể có mùi vị gì, A Sâm hai ngày này tìm không thấy em, cho rằng em tức giận việc cậu ấy không quan tâm tới em, cho nên đi quán bar uống thật nhiều rượu.”

Mộ Dung Sâm nghe vậy, rất nhanh đem khác thường trong mắt che lấp: “Đúng vậy, Mê Mê, anh không phải cố ý mặc kệ em, em ngàn vạn không được giận anh.”

~~~~~

Ta sẽ cố gắng edit mượt hơn. Một số từ đã có sự thay đổi cho thuận viết hơn ở những chương sau.. Còn mấy chương trước do ta không có thời gian fix lỗi nên mỗi người thông cảm nhé.

Thân ái.... ♥□ ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (17)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Mê lẳng lặng nhìn Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư, nói.

“Em không có trách bất kì ai, không có nhận được điện thoại của A Sâm, là bởi vì di động của em bị mất.”

“Còn ngày hôm qua, em đi đâu?” Mộ Dung Sâm nhú mày.

“Anh đến nhà tìm em?” Tô Mê hỏi lại một câu, lại giải thích nói.

“Em xử lý tốt miệng vết thương, tìm không thấy các người nên rời đi, kết quả vừa lúc đụng phải một người bạn đang thất tình, nên cùng cô ấy đi giải sầu, kết quả nửa đường làm mất điện thoại.”

Mộ Dung Sâm có chút không tin: “Người bạn nào, nam hay nữ?”

Tô Mê nghe miệng lưỡi này của hắn, cũng ha hả.

Hai người họ tới hôm qua mới vừa làm bấy xong, hiện tại lại cường ngạnh nói chuyện với cô như vậy, thật đủ không biết xấu hổ.

Nhưng Tô Mê vẫn là thờ ơ ngẩn than dài nói.

“Là bạn học trước kia, anh cũng quen biết, chính là Tiểu Vi, cô ấy tận mắt nhìn thấy bạn trai mình ngoại tình, kết quả hai người vung tay đánh nhau, vừa lúc rời khỏi bệnh viện, đụng trúng em.”

Lời này vừa ra, hai người đều tự giác không nói.

Tô Mê cười cong mắt, chủ động kéo lấy ống tay áo Mộ Dung Sâm: “A Sâm, anh nói xem dưới bầu trời này, nam nhân hư làm sao lại nhiều như vậy chứ?”

Mộ Dung Sâm chột dạ lợi hại, còn chưa nói tiếp, Lâm Cẩm Dư đột nhiên mở miệng.

“Mê Mê, em cũng không thể quơ đũa cả nắm như thế, nam nhân cùng nữ nhân đều có tốt có xấu, nhưng anh tin A Sâm vĩnh viễn sẽ không phản bội em.”

Mộ Dung Sâm đối với Lâm Cẩm Dư cảm kích cười, hồi phục lại thâm tình nhìn Tô Mê.

“Cẩm Dư nói đúng, anh vĩnh viễn sẽ không phản bội em!”

Ý cười nơi khóe miệng cứng lại, Tô Mê thiếu chút nữa nhịn không được, muốn giết chết hai người trước mặt nói lời chân tình, sau lưng liền vô sỉ cầu nam nam (nữ).

Nhưng hình tượng tiểu bạch thỏ của cô, vẫn phải diễn tiếp.

Vì thế, cố ý đem phức tạp ở đáy mắt giấu đi, miễn cưỡng cười nói: “Ừm, em tin anh.”

Lâm Cẩm Dư đem sự khác thường của Tô Mê bắt lấy rõ ràng.

Âm thầm trào phúng nữ chủ bạch liên hoa này thật yếu đuối, rõ ràng nhìn thấy bọn họ hôn nhau, lại còn làm bộ cái gì cũng chưa từng xảy ra, thật là càng nhìn càng ghê tởm!

Hiển nhiên, biểu hiện của Tô Mê, hoàn toàn đánh mất hoài nghi của Mộ Dung Sâm, thả lỏng cảnh giới của Lâm Cẩm Dư.

Sau đó, những ngày tháng Lâm Cẩm Dư ở bệnh viện “Đường thương”, thường xuyên ở trước mặt Mộ Dung Sâm nhặt nhặt xà phòng, ba ngày thì hai ngày đầu trâu chọc một chút, mỗi lần tuy rằng Mộ Dung Sâm không quá tình nguyện, nhưng đến cuối cùng thời khắc xxoo, hắn cũng không có cự tuyệt.

Mà còn lại Tô Mê mỗi ngày sắm vai tiểu bạch thỏ.

Thời điểm không có tiết, đi chung với Mộ Dung Sâm đưa cơm cho Lâm Cẩm Dư, sau đó liền rời đi, để lại cho hai người bọn họ một cơ hội.

Trong đấy, vui mừng nhất đương nhiên là Lâm Cẩm Dư.

Ngắn ngủn không đến một tuần, độ hảo cảm của Mộ Dung Sâm đối với Lâm Cẩm Dư đã đạt tới 80 điểm, làm Lâm Cẩm Dư càng thêm tin tưởng chân lí người với người phải ở chung với nhau mới có thể sinh ra cảm tình.

Nhưng nam chủ lại trước sau không có giảm độ hảo cảm với nữ chủ, điều đó làm Lâm Cẩm Dư có chút buồn bực.

Nghĩ thâm, nhất định phải sáng tạo thêm nhiều hiểu lầm cho nam nữ chủ mới được.

Mà cơ hội Lâm Cẩm Dư nhìn trúng liền giống như trong nguyên cốt truyện, cao trào thay nhau nổi lên kia chính là trong dịp yến hội sắp tới.

Còn Tô Mê bên kia cùng Cố Lương Nghiên, mỗi ngày gặp mặt cùng ở chung có nhiều cơ hội chuyển biến, sau khi càng thêm hiểu biết đối phương, giá trị cảm tự nhiên cũng “Thình thịch” dâng lên.

Nhưng hình tượng Cố Lương Nghiên trước mặt Tô Mê quá mức tốt đẹp hoàn mỹ, làm cô cảm thấy có chút không chân thật.

Theo ngày lễ hội càng ngày càng gần, tâm Tô Mê lại ần ần có chút bất an.

Kết quả có một ngày tan học, Mộ Dung Sâm muốn đi bệnh viện thăm Lâm Cẩm Dư, để Tô Mê về nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Cô đi tìm Cổ Lương Nghiên, thời điểm đi ngang qua một mảnh rừng cây nhỏ, xa xa liền thấy một cô gái mặc một bộ quần yếm ngắn, giống như yêu tinh không có xương cốt, dán lên người con trai mình muốn tìm

Giây tiếp theo, một màn càng thêm làm người khiếp sợ cứ như vậy đột nhiên không kịp phòng ngừa xảy ra.

Cô tận mắt nhìn thấy, cô gái kia giơ tay vòng qua cổ Cổ Lương Nghiên, miệng đối miệng hôn lên!

Trong nháy mắt đó, Tô Mê cảm thấy trái tim mình giống như bị một cỗ lực lượng vô hình hung hăng siết chặt, ần ần đau, lại khó có thể tránh thoát.

Cổ Lương Nghiên nhận thấy được động tác của Vuư Giai, nhanh chóng đem đầu nghiêng qua một bên, đồng thời duỗi tay đột nhiên đem cô ta đẩy ra

Đúng lúc này, “Phanh” một tiếng, âm thanh sách vở rơi trên mặt đất, cực nhỏ, cực nhẹ, lại rõ ràng truyền vào tai Cổ Lương Nghiên.

Hắn vừa giương mắt liền không hẹn mà đối diện với đôi mắt thanh lãnh của Tô Mê cách đó không xa.

Tim, đột nhiên co rút một chút, Cổ Lương Nghiên trở mắt, trong nháy mắt, kinh hoàng thất thố cùng nôn nóng xưa nay chưa từng có, lan tràn đến toàn bộ khuôn mặt tuần lã: “Mê Mê!”

Vuư Giai nghe tiếng quay đầu lại, vừa lúc đối diện với khuôn mặt lạnh lẽo của Tô Mê.

Chỉ thấy trên mặt thanh lệ dịu dàng kia, chậm rãi cong lên một nụ cười nhạt nhẽo, phẩn môi hé mở.

“Xin lỗi, quấy rầy.”

Dứt lời, Tô Mê dường như không có việc gì đem tầm mắt dời đi, không hề lưu luyến xoay người rời đi.

Con người đen nhánh của Cổ Lương Nghiên gắt gao co rút lại, yết hầu giống như bị người ta gắt gao bóp chặt.

Vuư Giai thấy hắn không chú ý, lập tức ôm lấy cánh tay Cổ Lương Nghiên.

“Anh Lương Nghiên, em không cho anh đi.”

Cổ Lương Nghiên nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái, ánh mắt sáng quắc, chỉ đi theo bước chân Tô Mê, nhìn thân ảnh kia, hắn khàn giọng kêu: “Mê Mê!”

Thấy cô không có chút nào tạm dừng chân, trong lòng Cổ Lương Nghiên một trận chua xót, trên mặt lập tức nhiễm một tia lệ khí u oán.

Hắn đối với cô đào tìm đào phổi như vậy, nhìn thấy hắn cùng với cô gái khác gần gũi, cô không ghen sao?

Hắn nỗ lực lâu như vậy, chẳng lẽ không thể làm cho cô chịu đáp lại một chút nào sao?

Nội tâm có một cỗ thô bạo khó có thể bình phục, tràn ngập trong lòng, Cổ Lương Nghiên vừa muốn ném Vuư Giai, muốn đuổi theo Tô Mê giải thích, chỉ thấy cô gái đã đi xa, đột nhiên dừng lại.

Hắn không tự chủ được tâm sinh mong đợi.

Cô để ý hắn sao?

Cô không phải không có cảm giác với hắn?

Cổ Lương Nghiên nhìn không được suy nghĩ như vậy.

Tô Mê rốt cuộc không làm hắn thất vọng, chỉ thấy cô đem cặp sách cùng sách vở trên tay ném xuống, nhanh nhẹn xoay người, đi nhanh tới hướng nam nữ đang dây dưa.

Tới trước mặt, Tô Mê lạnh lùng nhìn Vuư Giai giống như kẹo mạch nha ôm chặt lấy cánh tay Cổ Lương Nghiên.

“Vị tiểu thư này, phiền cô buông người đàn ông của tôi ra.”

“Mê Mê.....”

Cổ Lương Nghiên nghe thấy mấy chữ này, chỉ cảm thấy tim đã rách nát, nháy mắt được chữa khỏi, đến vết sẹo cũng không còn.

Mà Vuư Giai nghe thấy mấy chữ này lại đột nhiên nổi điên.

“Người đàn ông của cô?! Hay lắm! Ai là người đàn ông của cô? Cô lặp lại lần nữa, có tin tôi xé nát cái miệng tiện này của cô hay không!?”

“Vuru Giai! Tốt nhất cầm miệng cô lại, nếu không đừng trách tôi không cho chú Vuru mặt mũi!”

Cố Lương Nghiên nổi giận, vừa định ném cô ta ra, liền thấy Tô Mê một phen túm chặt dây đai trước ngực của Vuru Giai, đột nhiên kéo ra——

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy âm thanh rất nhỏ của dây đai đứt ra, đai đeo đơn bạc, trong chớp mắt tuột xuống.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (18)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Mê cũng không nghĩ tới, sẽ đột nhiên phát sinh một màn xấu hổ này.

Cô chỉ muốn đem cô ta kéo ra, nào có nghĩ tới chất lượng quần áo lại không tốt như vậy, kéo một cái liền đứt.

Vuru Giai chỉ cảm thấy trước ngực chột lạnh, cúi đầu liền thấy miếng dán ngực cũng đã bị lộ ra.

Cô ta hét to một tiếng, vội vàng buông Cố Lương Nghiên, gắt gao che lại cảnh xuân trước ngực.

"Tiện nhân không biết xấu hổ, cô dám xé đồ của tôi, tôi muốn giết cô!"

Cố Lương Nghiên lạnh lùng nheo mắt, vừa định nói cái gì, đôi mắt đột nhiên bị người ta dùng tay che lại.

"Không được xem." Tô Mê lạnh lùng lên tiếng.

Cố Lương Nghiên đầu tiên là ngẩn ra, môi mỏng chậm rãi gọi lên độ cung duyên dáng, một tay đem cái tay đang để trên mắt gắt gao nắm chặt trong tay mình: "Mê Mê, anh cho rằng em thật sự đi rồi, không cần anh nữa."

"Cô ta nhào tới, anh sẽ không né tránh sao, một người đàn ông cao lớn như anh đến một cô gái cũng trị không được? Cứ như vậy để cô ta ôm, cô ta hôn?" Tô Mê hung hăng trừng mắt liếc nhìn hấn một cái.

Người đàn ông của cô, đối mặt với loại phụ nữ lì lợm la liếm này, căn bản không cần cái gì thân sĩ cái gì phong độ.

Thấy mặt mày của cô phút chốc lạnh lẽo, Cố Lương Nghiên nhanh chóng giải thích.

"Nhìn thấy em tới, nên anh không chú ý tới cô ta, cô ta không có hôn được anh."

Tô Mê không vui nhú mày: "Anh còn nói lý?"

Cố Lương Nghiên chậm rãi gọi lên khóe môi, ngũ quan tinh xảo, nổi lên ý cười làm điên đảo chúng sinh.

"Mê Mê, anh thật sự rất cao hứng vì em đã để ý anh như vậy."

"Nếu lại có lần nữa, em tuyệt đối sẽ không quay đầu lại." Tô Mê căm giận trừng mắt với hấn.

Cố Lương Nghiên gắt gao ôm chặt cô, đem đầu vùi ở hõm vai cô, nhẹ nhàng cọ cọ.

"Đã biết, không có lần sau."

"Hừ!" Tô Mê hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ đối với lời hấn nói, tạm thời vừa lòng.

Vuru Giai đứng dậy, nhìn thấy đôi nam nữ đang ôm chặt, khóe mắt đỏ bừng.

"Anh Lương Nghiên, anh sao lại có thể đối với em như vậy, em thích anh mười mấy năm, anh cùng tiện nhân này mới quen biết bao lâu, liền cứ như vậy

trơ mắt nhìn cô ta khi dễ em?"

"Khi dễ cô?"

Tô Mê bỗng đứng quay đầu lại, sắc mặt thanh lãnh nhìn Vuư Giai.

"Vị tiểu thư này, sáng sớm ra, cô đi nhào vào trong ngực người đàn ông của tôi, có được tôi đồng ý chưa?"

Cô không tìm cô ta tính sổ, cô ta ngược lại trách tội cô, thật đúng là chẳng biết xấu hổ!

"Anh Lương Nghiên mới không phải.....!"

"Tôi phải." Vuư Giai vừa định phản bác, Cố Lương Nghiên đã mở miệng: "Tôi là người đàn ông của Mê Mê, vĩnh viễn cũng sẽ là."

Sắc mặt Vuư Giai trong nháy mắt tái nhợt.

"Không, anh Lương Nghiên, chuyện này không có khả năng, ba em nói để chúng ta cuối năm đính hôn, anh không phải không có phản đối sao, anh sao lại có thể thích cô ta chứ?"

Cố Lương Nghiên nhú mày...

"Vuư Giai, tôi đối với cô, chưa từng có tình yêu nam nữ, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nếu tôi đối với cô có một chút cảm giác, đã sớm yêu nhau hoặc đính hôn, tôi tin cô là người hiểu rõ ràng so với bất kì người nào."

Vuư Giai tuy rằng tính tình nóng nảy, nhưng tâm địa cũng không xấu, cha Vuư Giai nhắc tới chuyện đính hôn, hẳn cũng không có mở miệng cự tuyệt, nhưng cũng không có đáp ứng.

Nhưng hiện tại không giống vậy, hẳn gặp Tô Mê, hiểu được cái gì là tình yêu, cái gì là hữu nghị.

Một chút chuyện, cần thiết phải nói rõ ràng, hẳn không muốn để Vuư Giai có hy vọng gì, càng không muốn để Tô Mê hiểu lầm.

"Không, em không tin, anh nhất định đang lừa em!" Vuư Giai đột nhiên lắc đầu, hoàn toàn không tin hắn nói.

"Nếu cô cứ tự lừa mình dối người, tôi đây liền chứng minh cho cô xem." Tô Mê câu lấy cổ Cố Lương Nghiên, ở trên môi hắn, hung hăng cắn một cái.

Vuư Giai giật mình tại chỗ: "Cô sao lại có thể.....?!"

"Không phải của cô, thì vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về cô, nếu cô còn có một chút lòng tự trọng mà nói, về sau thỉnh cô không nên quần lấy người đàn ông của tôi nữa." Tô Mê mặt lạnh nhìn Vuư Giai, khóe miệng câu ra một tia cười lạnh.

"Cố Lương Nghiên, chúng ta đi."

"Được."

Trên mặt Cố Lương Nghiên mang theo nụ cười chân chó, bộ dáng ân cần nhặt lên sách vở, làm Vuư Giai sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Nam thần mà cô từ nhỏ đến lớn cảm nhận, thế mà sẽ đối với một cô gái nói gì nghe vậy như thế?

Một màn phát sinh trước mắt, nháy mắt làm đổi mới nhận thức của Vuư Giai!

Cố Lương Nghiên nhanh chóng nhặt sách vở, động tác tiêu sái lại soái khí, đem cặp sách mang trên vai, bàn tay to ôm lấy Tô Mê muốn rời đi.

"Từ từ, các người không được đi!" Vuư Giai không cam lòng.

Tô Mê hơi nhú mày, xoay người âm thanh lạnh lùng nói.

"Người quý tự mình hiểu lấy, trên đời này lại không phải chỉ có một người đàn ông là hắn, tôi nếu là cô, không thích tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bám dính lấy hắn."

Lời nói đã thương người này, lại là suy nghĩ chân chính trong lòng Tô Mê.

Nếu ngày sau yêu cầu công lược người đàn ông không thích nguyên chủ, cho dù sau lưng chơi chút thủ đoạn nhỏ, cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn phương thức lì lợm la liếm.

Thấy Vuư Giai mặt đầy đau khổ đứng tại chỗ, Tô Mê không có chút nào thương hại, trực tiếp lôi kéo người đàn ông của mình rời khỏi trường học.

Có lẽ bởi vì những lời nói của Tô Mê, Vuư Giai không còn xuất hiện ở trước mặt bọn họ nữa.

Ngày tháng một ngày lại một ngày trôi qua, một thời gian sau Lâm Cẩm Dư xuất viện, yến hội từ thiện kia cũng đúng hạn mà đến.

Người tổ chức yến hội, ở trong thành phố có sức ảnh hưởng rất lớn, các đại lão thương giới, hào môn thế gia, minh tinh, ca sĩ, siêu mẫu, sô-nô nổi tiến đến tham gia.

Tô Mê làm bạn gái của Mộ Dung Sâm, đêm đó cô ý trang điểm nhẹ, phối hợp với son môi màu cam đang lưu hành trong quý này, một thân váy dài phết đất màu trắng có họa tiết tinh xảo, đem dáng người quyến rũ thướt tha bày ra nhún nhuyển.

Ra khỏi Tô gia, một chiếc xe hơi xa hoa mà khiêm tốn, vững vàng ngừng ở cửa.

Tô Mê mới vừa đi lên một chút, rõ ràng nhìn thấy Lâm Cẩm Dư đang ngồi ở ghế sau: "Mê Mê, mau lên xe."

Bàn tay đang cầm bao tay hơi nắm chặt.

Tô Mê nhàn nhạt gật đầu, dường như không có việc gì kéo cửa ghế phó lái, ngồi xuống.

Lâm Cẩm Dư âm thầm chê cười, dọc theo đường đi cùng Mộ Dung Sâm ngồi ở ghế sau thường cười đùa vui vẻ, hoàn toàn làm lơ Tô Mê.

Mộ Dung Sâm tuy rằng thấy phản ứng của Tô Mê, nên tìm chút đề tài trêu ghẹo cô, nhưng Tô Mê cố ý làm bộ nghe không hiểu, làm Mộ Dung Sâm cũng hết cách.

Xe rất nhanh tới khách sạn tổ chức yến hội.

Lâm Cẩm Dư tùy tiện cùng Mộ Dung Sâm xuống xe, đến nỗi Tô Mê ở ghế phó lái cũng quên mất, cuối cùng vẫn là tài xế chủ động xuống xe mở cửa xe cho Tô Mê.

Tô Mê bất động thanh sắc cúi đầu, suy diễn bộ dáng tiểu bạch thỏ đã chịu vắng vẻ, khắc họa tỉ mỉ, sau đó đã bị người có tâm chụp được.

Chờ đến khi Mộ Dung Sâm vào yến hội mới phát hiện, Tô Mê không có theo kịp bọn họ.

Đáng chết, mấy ngày này vẫn luôn cùng Lâm Cẩm Dư ở bên nhau, hấn thiếu chút nữa đã quên, mình là người có bạn gái!

"Cẩm Dư, cậu trước tùy tiện tìm chút đồ ăn đi, tôi đi tìm Mê Mê."

Lâm Cẩm Dư đương nhiên không muốn để hấn đi, vì thế nói lời thăm thía.

"Mê Mê lớn như vậy, sẽ không thể lạc đường đâu, A Sâm, cậu đem cô ấy bảo hộ quá tốt, Mê Mê về sau cái gì cũng làm không được."

Mộ Dung Sâm không biết bị rút mê được gì, thế mà cũng cảm thấy Lâm Cẩm Dư nói rất đúng.

Chỉ là bọn họ không biết, chủ nhân trong lời nói của bọn họ, lúc này đang bị một người đàn ông ở trong một góc không người, điên cuồng hôn môi.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dư*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (19)

Edt: Mít

~~~~~

Lần yến hội từ thiện này, tụ tập các tập đoàn lớn, Cổ gia hiển nhiên cũng được mời.

Hấn sớm mai phục tại đại sảnh khách sạn, thừa dịp Tô Mê đi lạc một mình, lôi kéo cô tới trong một góc không người, làm chuyện hấn muốn làm nhất.

Nụ hôn của hấn, mang theo ản ản phần nộ cùng đố kỵ, còn có rất nhiều u oán cùng ủy khuất.

Môi bị hấn ngang ngược hôn lên, có chút đau, nhưng Tô Mê vẫn nâng tay ôm sau lưng hấn, từng chút trấn an.

Thân hình Cổ Lương Nghiên cứng đờ, nhưng ngay sau đó tăng mạnh thể công, tùy ý hôn môi cho hả giận, làm Tô Mê thiếu chút nữa muốn chịu không nổi.

Một nụ hôn sâu triển miên qua đi.

Cố Lương Nghiên gắt gao ôm lấy Tô Mê, ở bên tai cô khàn khàn lên tiếng: “Mê Mê, anh không vui. ....”

Cái miệng nhỏ của Tô Mê thở phì phò, nhẹ giọng nỉ non.

“Em bảo đảm, rất nhanh chúng ta liền có thể quang minh chính đại ở bên nhau, nhưng đợi lát nữa, anh phải giúp em một việc”

.....

Trước khi trở lại yến hội, Tô Mê đi toilet dặm lại son.

Đi vào đại sảnh yến hội, Tô Mê ở tại chỗ nhìn thấy trong một góc, Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư đang đùa giỡn vui vẻ.

Khóe miệng tràn ra nụ cười lạnh, Tô Mê giờ phút này thật tình vì nguyên chủ cảm thấy không đáng giá.

“Mê Mê, bên này, mau tới đây.”

Lâm Cẩm Dư sớm ở thời điểm Tô Mê tiến vào đã thấy cô, cho nên mới có ý cùng Mộ Dung Sâm đùa giỡn đến vui vẻ, muốn kích thích cô.

Nhưng không nghĩ tới, cô ta thể nhưng còn có thể cười được.

Lâm Cẩm Dư nháy mắt cảm thấy nữ chủ bạch liên hoa này không cứu được rồi.

Xem ra nam chủ này, quả thật là thuộc về pháo hôi bọn họ!

Tô Mê đi đến trước mặt hai người, xấu hổ cười cười.

"A Sâm, vừa rồi em thiếu chút nữa ở khách sạn lạc đường.”

Mộ Dung Sâm nhìn bộ dáng ngây thơ của Tô Mê, hơi nhú mày.

“Mê Mê, về sau em phải học cách độc lập một chút, không thể quá mức ỷ lại vào anh.”

Tô Mê ngẩn ra, giống như không nghĩ tới, Mộ Dung Sâm sẽ nói với cô những lời này.

Nhưng ngay sau đó, cô nghiêm túc nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng gật đầu: “A Sâm nói đúng, em xác thật không thể cứ ỷ lại vào anh.”

“Chúng ta đi ăn một chút gì đi.” Lâm Cẩm Dư thấy trường hợp có chút lạnh, kéo Tô Mê đi đến trước bàn cơm tự động, bung cho cô cùng Mộ Dung Sâm mỗi người một ly rượu: “Tới, cạn ly cho sự hữu nghị tốt đẹp của chúng ta.”

Tô Mê nhìn rượu trong tay, có chút chần chờ.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Sâm, nhút nhát sợ sệt hỏi: “A Sâm, rượu này. ....”

“Mê Mê, bởi vì anh cùng A Sâm không chờ em, cho nên em tức giận, không muốn uống rượu anh đưa sao?”

Lâm Cẩm Dư mặt đầy ủy khuất đánh gãy lời nói Tô Mê.

Tô Mê há mồm muốn phản bác, đột nhiên nghênh đón một ánh mắt không vui của Mộ Dung Sâm, cô trực tiếp giật mình tại chỗ!

Nháy mắt tiếp theo, Tô Mê đột nhiên cười cong mắt, trên khuôn mặt thuần tịnh trắng nõn nhiễm vài phần kinh diễm.

“A Sâm để em uống, cho dù bên trong có độc, em cũng sẽ uống.”

Thời điểm Mộ Dung Sâm hơi hoảng thần, Tô Mê đã đem một ly rượu hoàn toàn uống sạch sẽ.

Cùng lúc đó, một màn này cũng bị camera trong một góc quay chụp lại.

Không quá một lúc, khi Tô Mê nói hiện tại có việc, xoay người rời đi, Mộ Dung Sâm lại thấy mặt cô bắt đầu đỏ lên.

Hắn đột nhiên nhớ tới cái gì. ....

Nhiều năm như vậy, hình như chưa từng gặp qua Tô Mê uống rượu, chẳng lẽ cô có dị ứng với cồn?

Một cái nhận thức này, giống như một cây gậy nện thật mạnh ở trên đầu hắn, yết hầu tựa hồ bị người ta gắt gao bóp chặt, muốn gọi cô lại, nhưng làm sao cũng không phát ra tiếng.

Chờ hẩn lấy lại tinh thần, muốn đuổi theo Tô Mê, bụng dưới đột nhiên nảy lên một cỗ tà hỏa.

Mộ Dung Sâm khẩn trương, suy nghĩ bay tán loạn.

Lúc này, Lâm Cẩm Dư đi tới, ánh mắt quan tâm hỏi.

“A Sâm, cậu làm sao vậy, nơi nào không thoải mái sao?”

Bị Lâm Cẩm Dư chạm vào như vậy, Mộ Dung Sâm càng thêm cảm thấy cỗ tà hỏa kia thiếu đến hừng hực.

Mộ Dung Sâm trở tay chế trụ cánh tay hẩn, không nói hai lời, trực tiếp đem Lâm Cẩm Dư rời khỏi đại sảnh.

.....

Tô Mê không có đi tìm Cố Lương Nghiên, hoặc Tô phụ Tô mẫu, chỉ là trên đường đi qua ban công ngoài toilet, đem thuốc giải rượu trong túi xách uống vào.

Mộ Dung Sâm chỉ đoán trúng một nửa, nguyên chủ chỉ là có dị ứng rất nhỏ với cồn, nhưng từ lượng lại cực kỳ kém.

Nghĩ đến pháo hôi Lâm Cẩm Dư nghịch tập, hẩn là cũng là biết chuyện này.

Cho nên thuốc trong rượu, phân lượng cũng không nhiều, ít nhất lúc này Tô Mê còn chịu đựng được.

Nhưng Mộ Dung Sâm là bạn trai nguyên chủ, thế mà lại không biết chuyện này, ngược lại còn để cô uống xuống, ngẫm lại thật đúng là buồn đến cực điểm.

Tô Mê đang chửi thề, đột nhiên nghe được chút động tĩnh, cô không chút hoang mang trốn đến chỗ tối.

Không quá một lúc, xa xa liền thấy Mộ Dung Sâm kéo Lâm Cẩm Dư, thần sắc sốt ruột mà đi vào toilet nam, sau đó đóng cửa thật mạnh.

Tô Mê vâng theo nguyên cốt truyện phát triển, thật cẩn thận đi qua.

Mới vừa động tác cực nhẹ đẩy ra cửa toilet, liền nghe thấy tiếng đàn ông ái muội tựa như thống khổ lại tựa như vui sướng vang lên.

Bước chân tạm dừng một lát, thăm dò nhìn lại, sau đó, liền thấy Mộ Dung Sâm chế trụ Lâm Cẩm Dư, ấn hẩn trên bồn rửa tay, tùy ý bạch bạch bạch!

Tô Mê đem cửa toilet nhẹ nhàng đóng lại, đứng ở cửa một hồi, sau đó liền nghe thấy Lâm Cẩm Dư nhỏ giọng nói: “A Sâm, um, cửa, đóng cửa, um, nhẹ chút.....”

Ngay sau đó, theo âm thanh khóa trái cửa, tiếng vang trong toilet, dần dần thu nhỏ, tựa hồ đang cố tình áp chế.

Tô Mê lạnh lùng cong môi, sau khi trở lại yến hội, ở trong một đám con cháu hào môn thế gia, tìm được bọn Cố Lương Nghiên cùng Tần Gia, Vu Mộ.

Cô ra hiệu cho Cố Lương Nghiên một ánh mắt, sau đó hẩn liền nói với người chung quanh, muốn đi ban công bên kia hóng gió một chút, một đám con cháu thế gia đều muốn kết giao Cố tiểu thiếu gia của thượng tướng quân khu liền ân cần đi theo hẩn cùng ra ban công.

Tô Mê ở sảnh yến hội tìm được Tô mẫu, lời kéo tay bà nói: “Mẹ, lễ phục của con hình như bị hư, mẹ đi toilet với con một chuyến, giúp con nhìn một chút.”

Tô mẫu nói với những phu nhân khác một câu “Xin lỗi không tiếp được” liền mang theo Tô Mê đi toilet.

.....

Cố Lương Nghiên ở ban công mỉm cười nhìn Tần Gia đang nói chuyện..

“Vừa rồi không phải muốn đi toilet sao, làm sao còn không đi?”

Tần Gia một trận khó hiểu, hẩn khi nào nói qua lời này, hẩn làm sao không biết.

Đang muốn nói cái gì đó, đối diện với đôi mắt ý vị thâm trường của Cố Lương Nghiên, ngẩn ra một cái chớp mắt, lập tức gật đầu.

“Đúng, tôi muốn đi toilet, tôi đây hiện tại liền đi?”

Cố Lương Nghiên kiêu căng nâng cằm, Tần Gia nghe lời rời đi.

Kết quả không đến hai phút, Tần Gia đã trở lại: “Toilet khóa trái cửa, tôi đi không được.”

“Kêu bảo vệ khách sạn, còn có giám đốc bọn họ đi nhìn xem, đến, tôi đi với cậu một chuyến.”

Cố Lương Nghiên đi ra ban công, vừa muốn quẹo vào, liền nhìn thấy Tô Mê cùng Tô mẫu ở đối diện.

“Chào Cố học trưởng.” Tô Mê lễ phép kêu một tiếng.

Cố Lương Nghiên lễ phép gật đầu, lại cùng Tô mẫu chào hỏi, lúc này mới dẫn đầu đi vào trước cửa toilet.

Giám đốc khách sạn, cùng với vài vị nhà đầu tư khách sạn còn có nhóm con cháu thế gia, đều đứng bên cạnh Cố Lương Nghiên cùng Tần Gia, chờ đợi bảo vệ mở cửa toilet.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (20)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Mê dắt Tô mẫu đi vào trong đám người.

“Sao lại thế này?”

Mọi người còn chưa trả lời, chỉ thấy theo một đạo âm thanh rất nhỏ vang lên, cửa toilet đột nhiên mở ra.

Ngay sau đó, một mùi tanh nồng lá lứt, truyền vào trong mũi mọi người.

Toilet to như vậy, vậy mà không có ai.

Ngay từ đầu chuyện tốc chiến tốc thắng trong toilet, tất cả mọi người đều biết rõ ràng trong lòng, trong tình huống bình thường, rất nhiều người cũng giữ kín như bưng mịt mờ cười, tránh được nên tránh.

Đang lúc giám đốc chuẩn bị nói gì đó, Cố Lương Nghiên lạnh mặt, kêu bảo vệ đem tất cả các cửa trong toilet đều mở ra.

Cái này không riêng gì người bên ngoài kinh ngạc, ngay cả Lâm Cẩm Dư cùng Mộ Dung Sâm đang tránh ở một trong những phòng trong đó đang gấp rút kéo quần cũng nháy mắt sợ ngây người!

Giám đốc cùng vài vị con cháu thế gia, vừa thấy tình cảnh này, lập tức hiểu rõ trong lòng mà không nói ra.

Hoá ra người trốn tránh phương diện này, cùng Cố tiểu thiếu gia có thù oán!

Một đám con cháu thế gia sôi trào, vội vàng thúc giục để bảo vệ nhanh mở cửa.

Mất thấy cửa phòng toilet, một cái lại một cái mở ra, Lâm Cẩm Dư hoàn toàn hoảng sợ.

Làm sao bây giờ?

Lâm Cẩm Dư lập tức liên hệ hệ thống, hỏi nó có biện pháp nào có thể đem hai người bọn họ nháy mắt dời ra ngoài hay không.

Kết quả hệ thống trực tiếp trả lời một câu.

“Ký chủ, thỉnh không nên rối loạn, hy vọng một chuyện xa vời không thực tế như vậy.”

Lâm Cẩm Dư bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng khẩu hình miệng hỏi Mộ Dung Sâm.

“A Sâm, chúng ta làm sao bây giờ?”

Mộ Dung Sâm cũng đang kinh ngạc, nói cho cùng chuyện hấn Lâm Cẩm Dư không thể để người ngoài biết được, nếu truyền ra ngoài, toàn bộ mặt mũi Mộ Dung gia đều mất hết.

Đến lúc đó, hấn cùng Tô Mê.....

Tóm lại, cùng với việc đem chuyện này làm lớn, bị người Tô gia biết, còn không bằng bọn họ trực tiếp đi ra ngoài, rời khỏi nơi này.

Nói cho cùng toilet nam đều là con trai, mà yển hội nhiều con cháu thế gia như vậy, cơ hồ có rất nhiều người đều có đam mê về phương diện này, tin rằng bọn họ nếu thấy cũng sẽ không nói gì.

Như vậy nghĩ, Mộ Dung Sâm sửa lại quần áo: “Chúng ta đi ra ngoài.”

Lâm Cẩm Dư có chút sợ, nói cho cùng nguyên chủ là nam, mà linh hồn của cô ta lại là nữ, gặp được loại chuyện này, kinh hoàng tự nhiên khó tránh khỏi.

Nhưng cô ta vẫn muốn nhìn một chút, 80 điểm độ hảo cảm của nam chủ đối với mình, rốt cuộc có thể che chở cho mình hay không?

Nếu hấn có thể che chở cô ta, cô ta liền thiện lương một lần, ở bên cạnh hấn trải qua thế giới này.

Nếu không, như vậy chờ sau khi cô ta công lược thành công, liền quăng hấn, để hấn cô độc sống quãng đời còn lại.

Ai bảo hấn làm với phụ nữ không làm, một hai phải làm với một người đàn ông.

“Được, tôi đều nghe cậu.” Lâm Cẩm Dư gật gật đầu, mặt mày nhiễm mùi vị tình dục, nhiều thêm vài phần nhu nhược.

Ánh mắt Mộ Dung Sâm hơi lóe, kéo cửa ra, liền đi ra ngoài.

Kết quả, đối diện nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, không khỏi ngơ ngẩn.

Cố Lương Nghiên cùng Tần Gia làm sao lại ở chỗ này?

Còn chưa chờ hấn nói chuyện, một vị con cháu thế gia nhận ra Mộ Dung Sâm, ngó thấy Lâm Cẩm Dư phía sau hấn mặt nhiễm đầy mùi vị tình dục, không khỏi ra tiếng trêu đùa.

“Mộ Dung thiếu gia quả thực hứng thú thật cao nha, còn cùng tiểu bạch kiểm của mình, chơi đến nơi này.”

“Tiểu bạch kiểm” ba chữ này vừa ra, sắc mặt Lâm Cẩm Dư lập tức trắng thêm một chút.

Cấn môi, bụng đầy ủy khuất gọi một tiếng.

“A Sâm~~.”

Mộ Dung Sâm rốt cuộc không có làm Lâm Cẩm Dư thất vọng, cau mày, trừng người kia

“Phí thiếu, phiền anh nói chuyện chú ý một chút.”

“A.”

Phí Quân mỉa mai cười, không chút che dấu châm chọc nói: “Mộ Dung thiếu gia, nếu anh hiểu được hai chữ chú ý, làm sao lại làm đến tình trạng này?”

Tần Gia nhận được ánh mắt của Cố Lương Nghiên, vội vàng công kích nói.

“Mộ Dung học đệ, Lâm học đệ, tôi đối với các người thật sự quá thất vọng, cậu cũng là người có bạn gái, sao có thể cùng con trai làm loạn ở bên nhau?”

Mộ Dung Sâm mày nhú chặt, nhất thời nói không ra lời.

Hấn làm sao cũng không nghĩ tới, bọn họ sẽ đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, nếu loại gièm pha này, bị bọn họ truyền vào trong trường học, bên Tô Mê, nhất định sẽ bại lộ!

Không được, tuyệt đối không được.

Cho dù như thế nào, hấn nhất định phải tranh thủ một chút.

“Học trưởng hiểu lầm, tôi cùng Cẩm Dư không giống như các người tưởng tượng, chúng tôi chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

Phí Quân lần thứ hai mở miệng chế nhạo nói.

“Đừng nói cho chúng tôi, hai người con trai ở bên trong đơn thuần nói chuyện phiếm, ở đây đều là người trưởng thành, cái mũi chúng tôi còn chưa có hư, có chút hương vị, tất cả mọi người đều có thể ngửi ra được.”

Hắn vừa nói như vậy, vài vị con cháu thế gia cũng sôi nổi phụ họa.

“Đầu năm nay nam cùng nam làm chuyện đó với nhau cũng thực bình thường, làm thì làm, là đàn ông thì đừng phủ nhận.”

“Nam cùng nam cũng có thể có chân ái, các người nếu lựa chọn ở bên nhau, thoải mái hào phóng thừa nhận đi.”

“Không sai, giấu diếm thật không thú vị.”

.....

Mộ Dung Sâm mất thấy mình trở thành đề tài nghị luận, sắc mặt một trận xanh một trận trắng, vừa định nói cái gì đó, ngoài cửa đột nhiên truyền đến động tĩnh rất nhỏ.

Ngay sau đó, một bóng dáng nhỏ gầy quen thuộc, xuyên qua đám người, đi đến trước mặt hắn.

“A Sâm, anh cùng Cẩm Dư thật sự... ở bên nhau sao?”

Mọi người nhìn thấy Tô Mê, lúc này mới nhớ tới, Mộ Dung Sâm hình như có một vị hôn thê, lập tức thấp giọng nghị luận.

“Mợ nó, thì ra Mộ Dung thiếu gia này, bên người còn có một vị tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc.”

“So sánh mà nói, mỹ nhân trước mặt không cần, đi làm tình với tiểu bạch kiểm.”

“Có lẽ người ta cần bên này một cái, có lẽ người ta là chân ái đó.”

“Chân ái hay không, một hồi chẳng phải sẽ biết sao.”

.....

“A Sâm, làm sao bây giờ, chúng ta nên làm sao?”

Lâm Cẩm Dư yếu ớt gọi một tiếng, ý lại tiến lên, muốn giữ chặt cánh tay Mộ Dung Sâm.

Mộ Dung Sâm nào có tâm tư trả lời hắn, phát hiện Tô Mê đem tầm mắt lạnh lùng dừng ở trên cánh tay hắn, hắn giống như tránh né ôn dịch, vội vàng tránh tay Lâm Cẩm Dư.

Lâm Cẩm Dư không dám tin tưởng nhìn hắn.

“A Sâm, cậu.....?”

Hay lắm, nam chủ này, cũng quá cận bã rồi!

“Bang ——!”

Tô Mê giờ tay chính là một cái tát, hung hăng ném ở trên mặt Mộ Dung Sâm: “Hôn ước giữa chúng ta, đêm nay hoàn toàn giải trừ, về sau nam nữ kết hôn, không liên quan với nhau!”

Mộ Dung Sâm giống như bị đánh choáng váng, cả người cứng đờ như tượng.

Hắn ngơ ngẩn nhìn Tô Mê xa lạ lại quen thuộc trước mặt, thật lâu không nói nên lời.

Đôi mắt Tô Mê đỏ tươi, khóe mắt có nước mắt trong suốt, mang hận ý xưa nay chưa từng có, cắn giận trừng Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư.

Trong nháy mắt, hai mắt vừa lật, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tô mẫu lập tức đón được: “Mê Mê, Mê Mê, con làm sao vậy, con tỉnh lại đi, Mê Mê.....”

Lời nói chưa dứt, một thân ảnh thon dài gầy nhưng rắn chắc, nhanh như chớp đỡ lấy Tô Mê, nhanh chóng bế ngang lên, đồng thời nói với Tô mẫu: “Người đừng lo lắng, con đưa Tô tiểu thư đến bệnh viện.”

“Được, phiền cậu rồi.” Tô mẫu hơi hoàn hồn.

Cố Lương Nghiên nói nhanh “Nên làm”, ôm Tô Mê vội vàng rời đi.

Mọi người vừa thấy Cố tiểu thiếu gia đi rồi, sôi nổi tan đi.

Trong không gian to như vậy, Tô mẫu nhìn về phía Mộ Dung Sâm, trong mắt tràn đầy thất vọng cùng chán ghét.

“Tô gia chúng ta ngày mai sẽ mở hộp báo, giải trừ hôn ước với các người, về sau vĩnh viễn không được xuất hiện ở trước mặt Mê Mê nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (21)

Edt: Mít

Chờ Tô mẩu rồi đi, Mộ Dung Sâm lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

Dọc theo đường đi, hắn suy nghĩ rất nhiều.

Tuy rằng hắn rất xin lỗi Tô Mê, nhưng cho dù như thế nào, cũng cần thiết phải giải thích rõ ràng với cô, hắn cũng là có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Cũng không biết là gặp may mắn, hay là Cố Lương Nghiên cố ý thả chậm bước chân.

Vừa vặn đi đến trung tâm yến hội, Mộ Dung Sâm liền đuổi kịp bọn họ.

Tầm mắt dừng trên người Tô Mê đang trong lòng ngực Cố Lương Nghiên, ánh mắt Mộ Dung Sâm trong phút chốc lạnh xuống, duỗi tay muốn đem người ôm lại.

"Không dám làm phiền Cố học trưởng, để tôi đưa cô ấy đi là được."

Cố Lương Nghiên phản xạ có điều kiện tránh qua một bên.

Trong lúc nhất thời, ngay từ đầu bầu không khí bị đông lạnh càng thêm áp lực trầm trọng.

Hai chàng trai đồng dạng diện mạo xuất sắc, khí tràng lại cường đại đụng vào nhau, mùi vị thuộc về chiến tranh khói thuốc súng, vô thanh vô tức lan tràn.

Phát sinh tình huống như vậy, mọi người trong yến hội đều đem tầm mắt phóng tới trên người hai người.

Cố Lương Nghiên lại một chút cũng không thềm để ý, lạnh lùng liếc Lâm Cẩm Dư đuổi theo phía sau hắn, mặt mày nhiễm ý cười mỉa mai u lãnh.

"Tiểu nam sủng của cậu tựa hồ sắc mặt cũng không tốt lắm, muốn quan tâm sao, quan tâm hắn là đủ rồi."

"Nam sủng" hai chữ này nhanh chóng ở trong đầu mọi người quanh quẩn một vòng, tầm mắt bất quá toàn bộ dừng ở trên mặt âm nhu của Lâm Cẩm Dư.

Mộ Dung Sâm lại nháy mắt mặt mày trắng bệch, đột nhiên hối hận vì đuổi theo ra đây.

Người tham gia trường hợp này, không phú cũng quý, ở nội thị đều là nhân vật có uy tín danh dự, nếu chuyện hắn cùng Lâm Cẩm Dư bị truyền ra, thanh danh Mộ Dung gia bọn họ đều sẽ bị hủy hoại.

Mộ Dung Sâm ổn ổn tâm thần, mặt không thay đổi cười nói.

"Cố học trưởng hiểu lầm, Mê Mê là vị hôn thê của tôi, mời anh giao cô ấy cho tôi để tôi chăm sóc."

Cố Lương Nghiên hoàn toàn coi thường hắn nói, cười điên đảo chứng sinh.

"Nếu như tôi không nghe lầm, cô ấy vừa rồi đã hủy bỏ hôn ước giữa các người, có chút xưng hô, không thể gọi vậy, hửm?"

Giả bộ bất tỉnh Tô Mê ở trong lòng yên lặng like cho Cố Lương Nghiên một cái.

Mà Lâm Cẩm Dư còn lại là trắng một khuôn mặt, ngưng nhìn hai chàng trai đồng dạng xuất chúng, vì một nữ chủ bạch liên hoa vô dụng tranh giành tình cảm, trong lòng hận đến ngứa răng!

Mộ Dung Sâm mắt thấy không còn biện pháp, đành phải bắt đầu vận vẹo sự thật.

"Mê Mê còn nhỏ, chỉ là lời nói vui đùa một chút....."

"Con gái nhà chúng tôi đã thành niên, làm sao lại nói giỡn, đêm nay thừa dịp tất cả mọi người đều ở đây, Tô gia chúng tôi tuyên bố cùng Mộ Dung gia các người hủy bỏ hôn ước!"

Lúc này, Tô phụ được Tô mẫu báo cho mọi chuyện đã trải qua, Tô phụ dưới con thịnh nộ nghiêm nghị xuyên qua đám người, lớn tiếng phát biểu thanh minh.

"Bác Tô, người nghe con giải thích....."

"Không cần giải thích, thái độ Mê Mê, chính là thái độ Tô Hoắc tôi." Tô phụ trực tiếp đánh gãy lời hắn nói.

Không thể không nói, biết loại chuyện này, Tô phụ thật sự khiếp sợ.

Nhưng miệng lưỡi nghiêm túc của Tô mẫu, cùng với một màn phát sinh trước mắt, ông lại không ngốc, hiển nhiên liếc mắt một cái liền sáng tỏ.

Tô phụ yêu thương Tô Mê có thừa như vậy, tự nhiên sẽ không để con gái nhà mình chịu phần ủy khuất này.

Cố Lương Nghiên thấy thế, lập tức thừa dịp chuyện còn nóng, thấy phùng xâu kim.

"Bác Tô, thật ra con yêu thâm Mê Mê nhiều năm, không biết bác Tô, có thể đính hôn Mê Mê cho con không?"

Nà nỉ?

Tô Mê giả bộ bất tỉnh có chút ngốc rồi.

Trước trường hợp này cầu hôn, thật sự quá không thích hợp.

Tô phụ cũng cho là như vậy.

Tiểu công tử của Cố Thượng tướng, ông tất nhiên là nhận ra, nhưng dưới tình huống như vậy, trực tiếp để con gái đính hôn với hắn, vẫn là không ổn.

Tô phụ vừa định cự tuyệt trước đội ngày khác bàn lại.

Cố Lương Nghiên chân thành mà nghiêm túc nói.

"Mê Mê là cô gái đầu tiên mà con yêu, đồng thời cũng sẽ là cô gái cuối cùng của con, đương nhiên xu hướng giới tính của con cũng thực bình thường, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện có lỗi với Mê Mê, con lấy sinh mệnh thề, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, vĩnh viễn trân trọng bảo vệ cô ấy."

"Không, tôi không đồng ý!" Mộ Dung Sâm hoàn toàn luống cuống rồi.

Cố Lương Nghiên mất diết tai ngơ, chỉ là mang theo đôi mắt mong đợi, còn có một chút khẩn trương, không hề chớp mắt nhìn về phía Tô phụ cùng.....đôi mắt lấp lánh nhìn Tô mẫu.

Tô mẫu là một người nhan không, vừa thấy Cố Lương Nghiên khí phách tuyên ngôn như vậy, lập tức đẩy đẩy Tô phụ.

"Đáp ứng, mau đồng ý đi."

Tô phụ tức khắc ăn dấm, không nói hai lời, trực tiếp từ chối: "Ta không đồng ý."

Tô mẫu sững sốt, khí thế cũng lên theo.

"Ông không đồng ý, tôi đồng ý, con rể tương lai, ngày mai tới cửa cầu hôn."

"Nhưng....." Cố Lương Nghiên nhìn về phía Tô phụ.

Tô mẫu lại khí phách một phen.

"Ông ấy sẽ đồng ý, nhanh đưa Mê Mê đi bệnh viện."

Cố Lương Nghiên mặt mày hơi cong, cười phong hoa tuyết đại, ôm Tô Mê trong lòng đang cựa quậy, rồi đi yến hội.

Mộ Dung Sâm chưa từ bỏ ý định, vừa định đuổi theo, đã bị bảo an khách sạn chặn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn người con gái mình yêu, bị người đàn ông khác ôm đi.

.....

Ngày đầu tiên, gièm pha về Mộ Dung Sâm cùng Lâm Cẩm Dư, bị nhiều tờ báo đăng lên trang nhất.

Bắt mắt nhất, là một tấm ảnh cơ hồ chiếm hơn phân nửa tờ báo, bộ vị trọng điểm được đánh mosaic hạn chế người xem.

Trong ảnh chụp, Mộ Dung Sâm tây trang phẳng phiu, đem hạ thân của Lâm Cẩm Dư nâng lên, hung hăng ấn ở trên bồn rửa tay làm bậy.

Những ảnh chụp còn lại, có ảnh hai người từ trong một khách sạn tình thú một trước một sau đi ra, có trong phòng bệnh tùy ý hôn môi, có ở cửa nhà ăn trường học, Lâm Cẩm Dư ôn nhu lau mồ hôi cho Mộ Dung Sâm, còn có tối hôm qua ở cửa yến hội, hai người sóng vai mà đi.....

Trong lúc nhất thời, tin tức đứng đầu hot search trên các mạng xã hội.

Cùng lúc đó, có công ty giải trí bắt quái, tuồn ra hình ảnh chân tướng.

Đầu tiên là Lâm Cẩm Dư kéo một cô gái được đánh mosaic qua đường cái, một chiếc xe hơi màu đen chạy lại đây, đem cô gái đẩy ra, chính mình té ngã, sau đó là Mộ Dung Sâm bế Lâm Cẩm Dư kiểu công chúa, thần sắc nôn nóng đi bệnh viện.

Tiếp theo là ngõ nhỏ ánh sáng tối tăm, người đàn ông mặc trang phục vận động màu đen, xuyên thấu qua cửa sổ xe, đem một xấp tiền giao cho chủ chiếc xe hơi màu đen kia.

Kế tiếp là ảnh Lâm Cẩm Dư mặc trang phục vận động màu đen, cùng với ảnh trong yến hội, Lâm Cẩm Dư đưa ly rượu đưa cho cô gái được đánh mosaic, sau đó cô gái nhìn như không thoải mái rời đi.

Một tấm ảnh cuối cùng, cô gái cùng người đàn ông có góc nghiêng bạo biểu, ở cửa yến hội đau khổ hôn môi, nháy mắt khơi dậy tâm hồn bất quái của cư dân mạng.

Vì thế bắt đầu có tin nóng, Mộ Dung Sâm đã có bạn gái, lại đi cấm sừng bạn gái, nam tam tiểu thụ Lâm Cẩm Dư vì có được Mộ Dung Sâm, mua chuộc người khác giết người không thành, liên trình diễn thủ đoạn hắc tâm liên hoa.

Đầu tiên là dùng thân thể dẫn dụ, sau đó lại hạ thuốc bạn gái Mộ Dung Sâm, tạo ra hiểu lầm cầu huyết.

Kết quả bị bạn gái Mộ Dung Sâm bắt gian tại chỗ, xong việc chia tay với Mộ Dung Sâm, sau khi bị tổn thương lại gặp được hắc mã vương tử thuộc về mình.

.....

Nhà cũ Mộ Dung gia.

"Râm!"

Mộ Dung Sâm đang nằm ở trên giường say như chết, đột nhiên bị một ly nước lạnh như băng làm tỉnh.

Mộ Dung Sâm đột nhiên giật mình, hét lên một tiếng, sau đó, một dây mây mang theo bụi gai hung hăng quất ở trên mặt hấn --

~~~~~

Cho chứa cái tội ngu.. Nam chính quá cận bã..

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (22)

Edt: Mít

~~~~~

Mộ Dung Sâm đau nhe răng trợn mắt, vừa mở mắt, liền thấy Mộ Dung Tuấn Dật mặt đầy thịnh nộ, cầm dây mây hương trên mặt hấn quất tới.

"Ba, người làm cái gì, làm gì đánh mặt con?"

Mộ Dung Sâm một tay ngăn trở dây mây.

"Mày còn nhớ rõ phải muốn mặt, tao tưởng rằng mày làm ra những gièm pha bại hoại nề nếp gia đình đó, mặt đều đã vứt đi rồi!"

Mộ Dung Tuấn Dật lạnh lùng cười nhạt, buông dây mây trong tay, đem báo chí ném cho hấn.

Tầm mắt mơ hồ, khi nhìn thấy đầu đề trên báo chí, nhảy mắt con người co chặt.

Mộ Dung Sâm đột nhiên ngồi thẳng thân mình, sắc mặt trở nên rất khó xem: "Ba, người nghe con giải thích....."

"Bang!" Mộ Dung Tuấn Dật không đợi hắn nói xong, một cái tát hung hăng ném ở trên mặt hắn.

Mộ Dung Tuấn Dật vừa định lần thứ hai thóa mạ, ngay sau đó, một đạo tiếng kinh hô đau ngâm khủng hoảng, truyền vào trong tai hai người.

"Ưm..... A Sâm, dừng lại, đau quá....."

Mộ Dung Sâm giống như bị sét đánh, trở mắt tại chỗ.

Lúc này mới nhớ tới tối hôm qua tâm tình hắn cực kém, khắp nơi tìm không thấy Tô Mê, liền chạy đến quán bar uống say đến không biết gì, lại trong sự đàn động, mơ hồ nhìn thấy Tô Mê, liền đem cô ấy mang về nhà cũ, cảm lòng không đầu cùng cô ấy xảy ra quan hệ.

Hắn nhớ rõ tối hôm qua, kinh hi sau khi mất đi một lần nữa tìm lại được, làm hắn thực hưng phấn xúc động, căn bản không chế không được hành vi của mình, lại làm hung mãnh.

Nhưng vì sao một giấc ngủ dậy, Tô Mê biến thành Lâm Cẩm Dư?!

Mây Mộ Dung Tuấn Dật nhảy nhảy, một phen kéo chân xuống, liền thấy cả người Lâm Cẩm Dư xịch lỏa.

Bộ vị đầy vết thương cùng dấu vết trắng đục, nhảy mắt lọt vào tầm mắt, sợi dây lí trí trong đầu Mộ Dung Tuấn Dật chợt đứt đoạn. (**bứt bứt**)

Một phen đoạt lấy dây mây mang theo bụi gai, một chút lại một chút quất ở trên người Lâm Cẩm Dư.

"Đồ hạ tiện ghê tởm, nê nếp gia đình Mộ Dung gia tao, đều bị mày làm hỏng!"

"A -- A Sâm, A Sâm mau cứu tôi!"

Lâm Cẩm Dư đau đến rớt nước mắt, chật vật trốn tránh Mộ Dung Tuấn Dật quất đánh.

Nhưng cửa phòng đã sớm sai người khóa lại, Lâm Cẩm Dư có thể trốn đi đâu, cuối cùng sống sờ sờ bị Mộ Dung Tuấn Dật quất đến hôn mê bất tỉnh.

.....

Bên kia, Cố Lương Nghiên sáng sớm liền kéo theo Cố phụ Cố mẫu, mang một đồng sinh lễ, chạy đến nhà Tô gia, tới cửa cầu hôn.

Mà Tô phụ ngay từ đầu không quá tình nguyện, lại bị Tô mẫu tra tấn cả đêm, thời điểm nhìn thấy Cố Thượng tướng trong truyền thuyết, lập tức miễn cưỡng đón nhận.

"Cố Thượng tướng đại giá quang lâm hàn xá, bông tát sinh huy a."*

* Nhà tranh rục rở (lời khách sáo) thường dùng khi khách quý đến nhà

Cố phụ là một ông thần mặt lạnh, chỉ mang vẻ mặt vô biểu tình gât gât đầu, liền mang theo Cố mẫu đi vào nhà, ngồi ở trên sô pha, im miệng không nói gì.

Cố mẫu đối với lão chồng nhà mình không còn biện pháp, chỉ có thể tự mình mở miệng

"Chúng tôi lần này đến đây là vì....."

"Con rể đến đây cầu hôn, thuận tiện định ngày cử hành hôn lễ." Cố Lương Nghiên nói thẳng.

Tô mẫu lại thích loại hình đàn ông bá đạo, không quanh co lòng vòng này, còn nữa trong yến hội biểu hiện của Cố Lương Nghiên, làm Tô mẫu hoàn toàn yên tâm đem con gái mình giao cho hắn.

Vì thế không nói hai lời, trực tiếp đồng ý, Tô phụ cho dù có ý kiến, cũng bị bà trừng mắt nhìn trở về.

Cứ như vậy, Tô Mê có ý trang điểm một phen, thời điểm đi xuống lầu, hai bên đã đem hôn sự định đoạt rồi.

Cố Lương Nghiên vừa kích động lại hưng phấn, nhìn thấy Tô Mê một thân váy dài màu củ sen đi xuống, một tay ôm cô vào trong ngực, âm thanh trầm thấp giàu từ tính, nhuộm đầy ý cười sung sướng không thể che dấu.

"Mê Mê, ba ngày sau, anh sẽ cho em một hôn lễ thịnh thế có một không hai. "

Khóe miệng Tô Mê giật giật, ánh mắt dò hỏi Tô phụ Tô mẫu.

Nhìn thấy bộ dáng Tô phụ Tô mẫu vừa cao húng lại hung phẫn, Tô Mê cạn lời rất nhiều, đồng thời cũng cảm thấy may mắn.

Vốn dĩ cô còn đang suy nghĩ, làm sao để nói đến chuyện của cô cùng Cố Lương Nghiên cho Tô phụ Tô mẫu, như thế rất tốt, cái gì cũng không cần nói, bộ dáng bọn họ mặt mày hớn hờ, vừa thấy chính là đối với việc hôn nhân này vô cùng vừa lòng.

Tô Mê đầu tiên là lễ phép chào hỏi Cố phụ Cố mẫu, sau đó đã bị Cố Lương Nghiên cường ngạnh lôi kéo đi thử áo cưới.

Vừa hỏi mới biết được, Cố Lương Nghiên đã sớm xin nghỉ với trường học, thậm chí đến địa điểm cùng ngày tháng cử hành hôn lễ cũng đã chọn tốt.

Nghe được sẽ cử hành hôn lễ với người mình thích, Tô Mê cảm thấy trong lòng ấm áp.

Có một lần Cố Lương Nghiên hỏi, cô dựa theo ý tưởng mà mình thích, vô tình trả lời một câu, không nghĩ tới hẳn hoàn toàn ghi tạc trong lòng.

Tô Mê ngồi trên xe Cố Lương Nghiên, xuất phát đến cửa hàng áo cưới nổi tiếng nhất.

Trên đường nghe hẳn nhắc tới Lâm Cẩm Dư bị đá thương ném ra khỏi nhà cũ Mộ Dung, Mộ Dung Sâm bị đóng cửa sầm hối, ánh mắt Tô Mê hơi lóe.

Cô quay đầu nhìn về phía Cố Lương Nghiên.

"Em tâm địa ngoan độc như vậy, anh xác định còn dám cưới em?"

"Anh cũng không phải thứ tốt gì, từ nhỏ đánh nhau ấu đả, hút thuốc uống rượu, chuyện xấu làm rất nhiều, hai ta vừa lúc là một đôi tuyệt phối." Cố Lương Nghiên mặt mày ngạo kiều, phong tình vô hạn.

Tô Mê chỉ cười không nói, trong lòng ngọt như mật.

Rất nhanh tới cửa hàng áo cưới, hai người chọn lựa một phen, cuối cùng cả hai đều coi trọng một chiếc áo cưới trễ ngực đuôi cá phết đất.

Kết quả sau khi Tô Mê thay áo cưới đi ra, Cố Lương Nghiên ngơ ngẩn nhìn cảnh sắc trước ngực Tô Mê, trực tiếp cảm lấy bộ áo cưới sườn xám ren nút bọc kiểu Trung Quốc, để cô thay.

Tô Mê cũng cảm thấy áo cưới trên người có chút mát lạnh, vì thế nhận lấy áo cưới trong tay Cố Lương Nghiên, vào gian thay quần áo.

Lần thứ hai đi ra, Cố Lương Nghiên nhìn Tô Mê cao quý dịu dàng, thỏa mãn cười.

"Được, chọn hai bộ này, hai ngày sau tôi bảo người tới lấy."

Tô Mê sùng sốt: "Lấy hai bộ làm gì?"

Cố Lương Nghiên thân mật ôm lấy eo Tô Mê, thấp giọng ái muội nói: "Một bộ mặc hôn lễ cho khách khứa xem, một bộ đêm tân hôn mặc cho anh xem."

Tô Mê cắn cắn môi, gờ tay nắm lấy một cái: "Xú lưu manh, không đứng đắn."

Cố Lương Nghiên cúi đầu hôn môi cô, tà bĩ cong môi, rồi lại nghiêm túc nói.

"Đời này, anh chỉ không đứng đắn với một mình em."

Bởi vì hai người đều xin nghỉ ở trường học, cho nên sau khi từ trong tiệm áo cưới ra tới, Cố Lương Nghiên liền lôi kéo Tô Mê chuẩn bị đi trung tâm mua sắm mua chút đồ dùng cho tuần trăng mật, thuận tiện hẹn hò, xem phim điện ảnh, ăn cơm, bồi dưỡng tình cảm.

Chờ hai người dạo một vòng, thời điểm trở lại Tô gia, thế nhưng ở cửa gặp phải người quen.

Cố Lương Nghiên âm thanh lạnh lùng.

"Cậu làm sao lại ở chỗ này?"

Mộ Dung Sâm một thân chật vật, trong mắt tràn đầy không dám tin nhìn Tô Mê cùng Cố Lương Nghiên nắm tay nhau, âm thanh chất vấn: "Mê Mê, em thật sự muốn kết hôn với anh ta?"

Tô Mê không nghĩ tới Mộ Dung Sâm sẽ tìm được nơi này, gạt mình trong chớp mắt, lại nói: "Đúng vậy."

Mộ Dung Sâm thấy Tô Mê đối với bộ dáng bị thương lúc này của mình, chưa từng lộ ra một chút ánh mắt đau lòng, trong lòng đau đau.

"Mê Mê, em không cần tùy hứng, em cùng anh ta không thích hợp."

"Ai nói Mê Mê cùng tôi không thích hợp?!" Cố Lương Nghiên lập tức phát hỏa.

Vừa muốn nói gì, Tô Mê nhìn hẳn một cái, giống như ý bảo hẳn đừng nói nữa, Cố Lương Nghiên tức khắc trong lòng tức giận, ừm khuất đầy bụng.

Cô ấy vẫn còn để ý Mộ Dung Sâm?

Chỉ cần nghĩ đến đây, Cố Lương Nghiên lòng đau như cắt.

Mà ở lúc Mộ Dung Sâm tâm tồn may mắn mong đợi, phát hiện ánh mắt Tô Mê nhìn mình, đột nhiên thay đổi.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (23)

Edt: Mít

~~~~~

“Anh nói tôi với anh ấy không thích hợp?”

Ánh mắt Tô Mê nhìn Mộ Dung Sâm vừa thanh lãnh lại u trầm, khóe miệng ngậm ý cười, lộ rõ vẻ chê cười: “Chẳng lẽ tôi cùng loại người đồng tính như anh là thích hợp sao?”

Mộ Dung Sâm sắc mặt trắng bệch, dấu vết bị quất đánh có vẻ càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Có một số phạm nhân làm sai, luôn lo lắng hãi hùng, sợ chuyên của mình bị người khác vạch trần.

Mà lại có một số phạm nhân làm sai, lại tồn tại tâm lý may mắn, luôn cảm thấy gièm pha của mình, vĩnh viễn sẽ không bị phát hiện, ứng với một câu được yêu liền không sợ hãi.

Mộ Dung Sâm, chính là người về sau.

Hiện giờ cái nội khổ kia, bị vạch trần trước mặt mọi người, Mộ Dung Sâm hổ thẹn rất nhiều, càng có rất nhiều hùng hổ dọa người.

“Anh không có đồng tính, cùng Lâm Cẩm Dư chỉ là do nhu cầu, anh là một người đàn ông bình thường, tự nhiên có nhu cầu sinh lý bình thường, em sống chết không muốn, anh chỉ có thể đi tìm người khác thư giãn, nhưng người anh yêu vẫn là em, Mê Mê!”

Chẳng lẽ cô không sai một chút nào sao?

Nếu không phải cô không muốn, hẳn có thể làm với Lâm Cẩm Dư sao?

Hắn vì Tô Mê thủ thân như ngọc đã nhiều năm, đã ghen đủ lâu rồi!

Lời này của Mộ Dung Sâm vừa ra, người kinh hi nhất chính là Cố Lương Nghiên.

Hắn một phen chế trụ hai vai Tô Mê, để cô đối mặt với mình: “Hắn nói đều là sự thật?”

Tô Mê nhấp môi hơi câu, gật gật đầu.

Ngay từ đầu trong lòng có khói mù nhè nhẹ gần như không thể phát hiện, lại có ánh sáng đảo qua, tức khắc ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi.

Hắn gặt gao ôm chặt Tô Mê, hừ hừ ra tiếng.

“Đồ vô lương tâm, thế nhưng lại gạt anh.”

Tô Mê thấy mặt mày hắn vô cùng sung sướng, câu môi cười khê: “Cho anh một kinh hi, không tốt sao?”

“Đương nhiên tốt, Mê Mê, bị em lừa, anh cam tâm tình nguyện.” Cố Lương Nghiên hôn cái trán của cô, cười thâm tình. (*tội ông nam chính đứng làm nền.v*)

“Đủ rồi!”

Mộ Dung Sâm bị một màn ân ái trước mắt, đâm bị thương đôi mắt, lời nói cũng chưa nghe rõ, liền bạo nộ lên tiếng.

Cố Lương Nghiên cùng Tô Mê đồng bộ lạnh lẽo liếc hắt, Cố Lương Nghiên ngạo mạn mỉa mai nói: “Không đủ, đương nhiên không đủ, tôi cùng Mê Mê sẽ show ân ái cả đời.”

“Anh ——!”

Mộ Dung Sâm mất lý trí, đột nhiên xông lên trước, vươn nắm tay hướng trên mặt Cố Lương Nghiên đánh tới.

Người sau chỉ là ôm Tô Mê nhẹ nhàng lóe một cái, ngay sau đó một tay ngăn trở nắm tay hắt, nhắc chân đạp trên bụng Mộ Dung Sâm một cái.

Mất thấy Mộ Dung Sâm lại muốn xông lên, Tô Mê lập tức lên tiếng: “Mộ Dung Sâm, còn nhớ rõ chuyện năm tôi tám tuổi bị bắt cóc không?”

Tô Mê đột nhiên nhắc tới chuyện này, Mộ Dung Sâm từng trận khó hiểu, nhưng vẫn dừng động tác: “Đương nhiên nhớ rõ.”

Mà lúc này, Tô Mê lạnh giọng nói: “Anh nhớ rõ thời điểm cảnh sát phát hiện tôi, thiếu chút nữa đã bị kẻ bắt cóc đâm loạn không, anh biết đã nhiều năm qua tôi hầu như vẫn luôn gặp ác mộng, phải trộm đi gặp bác sĩ tâm lý không?”

Mộ Dung Sâm làm sao sẽ biết, nhưng lập tức liền đổ lỗi cho cô là không có nói cho hắt biết.

Cố Lương Nghiên nghe cô kể đến tao ngộ khi còn nhỏ, đau lòng lợi hại, nắm chặt tay Tô Mê, không tiếng động an ủi.

Tô Mê lại nói với Mộ Dung Sâm: “Tôi đã từng trong lúc đang xem phim, giả thiết hỏi anh một vấn đề, còn nhớ rõ ngay lúc đó anh trả lời thế nào không?”

Mộ Dung Sâm cẩn thận nhớ lại, sau đó liền ngo ngoắt.

Tô Mê cong môi, nhẹ nhàng băng quơ cười.

“Anh nói phụ nữ tâm lý có vấn đề là đáng sợ nhất, nếu ngày nào đó phát điên, giết người cũng đều có khả năng, anh cũng đã nói như vậy rồi, tôi dám nói cho anh sao?”

“Không, Mê Mê, nếu lúc trước em nói cho anh biết, anh nhất định sẽ không phản bội em.” Mộ Dung Sâm tràn đầy chắc chắn.

Tô Mê lại lắc đầu: “Anh sẽ không, một người đàn ông vì tình một đêm với một người đàn ông khác vắng vẻ tôi, làm lo tôi, giúp đỡ hắt làm khó xử tôi, cho dù lại cho anh thêm một lần cơ hội, anh sẽ vẫn cứ lựa chọn phản bội.”

Mộ Dung Sâm giao biện: “Anh là bị hạ thuốc, mới cùng hắt phát sinh quan hệ, đó chỉ là ngoài ý muốn, Mê Mê, em phải tin tưởng anh yêu em, vẫn luôn là em”

Tô Mê trước mặt âm hàn, lạnh lùng nhìn hắt: “Lần đầu tiên là ngoài ý muốn, vậy lúc sau thì sao, thời điểm các người hôn nhau, thời điểm các người ở phòng bệnh sung sướng, anh ở trong yến hội, để tôi uống ly rượu bị bỏ thuốc kia, có nghĩ tới cảm nhận của tôi không?”

Mộ Dung Sâm nói không ra lời.

Tô Mê trào phúng cười khê: “Anh không có.”

Cô thương thức gương mặt trắng bệch của Mộ Dung Sâm, quay đầu đối diện với ánh mắt quan tâm của Cố Lương Nghiên, vì hắt chậm rãi lộ ra lúm đồng tiền: “Nhưng tôi còn phải cảm tạ các người gạt đây, nếu không tôi cũng sẽ không thành công đột phá chướng ngại tâm lý, cùng Lương Nghiên ở bên nhau.”

Thân hình Mộ Dung Sâm chấn động.

“Tôi đã là người phụ nữ của Lương Nghiên.” Tô Mê cười vui vẻ, trong mắt tràn đầy hạnh phúc không thể che giấu.

“Không có khả năng, anh không tin!” Mộ Dung Sâm không dám tin tưởng.

“Quản cậu có tin hay không, Lưu bá, đem Mộ Dung thiếu gia đưa về nhà.” Cố Lương Nghiên nhìn về phía quản gia Lưu bá ở trước cửa, không chút khách khí lên tiếng phân phó.

Lưu bá bị Cố Lương Nghiên tự mang khí tràng cường đại, gạt mình, theo bản năng vâng theo ý hắt, sai người đem Mộ Dung Sâm trói lên xe.

Tô Mê liếc hắt: “Dùng người của nhà em, dùng rất thuận tay nha.”

Cố Lương Nghiên bĩ bĩ cười: “Nhà em, còn không phải là nhà anh sao, đều giống nhau.”

Tô Mê nhướn mày: “Đương nhiên không giống nhau, của anh chính là của em, mà của em thì vẫn là của em.”

“Được được được, đều theo em, anh sai rồi còn không được sao.”

Nếu là Tần Gia, Vu Mộ bọn họ thấy, nhất định cười nhạo Cố Lương Nghiên là cái thê nô.

Nhưng thê nô thì thê nô, được làm nô lệ của Tô Mê, Cố Lương Nghiên hẳn rất vui!

.....

Ba ngày sau, khách sạn xa hoa nhất, có một hôn lễ vô song được long trọng cử hành.

Cho dù là thương giới, giới chính trị hay là giới giải trí, các nhân vật có uy tín danh dự, nổi gót mà đến, không chỉ có như thế, Cố Lương Nghiên còn đem những ca sĩ ở ẩn mà Tô Mê thích mời đến, để bọn họ hát ca khúc chúc phúc tân hôn.

Cố Lương Nghiên chào hỏi xong bạn bè, đi vào phòng nghỉ sau hậu trường, muốn đi xem cô dâu của hắn.

Lại không nghĩ tới nhảy mất đẩy ra cửa phòng nghỉ, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia bất an.

Cố Lương Nghiên tự mình an ủi một phen, đẩy cửa tiến vào, nhưng mà nhìn thấy phòng nghỉ không có một bóng người, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười, tức khắc chuyển thành kinh hoàng thất thố, trái tim, đột nhiên bị một bàn tay hung hăng nắm chặt, đến hô hấp cũng khó khăn.

“Mê Mê ——!”

Cùng lúc đó, khu ngoại ô phía tây trong một nhà xưởng bỏ hoang.

Tô Mê sâu kín tĩnh lại, liền thấy Lâm Cẩm Dư gần trong gang tấc, đang duỗi tay cởi áo cưới trên người cô.

Cô vừa định giơ tay đem hắn đẩy ra, lại phát hiện cả người mình vô lực.

Tô Mê lập tức liên hệ hệ thống, để hắn nghĩ biện pháp xóa đi được lực trên người cô.

“Đinh —— thuốc giải đã đổi lấy, khẩu trừ 5 tích phân, mười phút sau được lực giải trừ.”

Trong đầu truyền đến giọng nói nhắc nhở của hệ thống 059, Tô Mê thầm mắng hệ thống, mười phút sau, mạng nhỏ của cô cũng chưa chắc giữ được.

Cầu hệ thống, không bằng tự cầu mình.

Khi Lâm Cẩm Dư cởi bỏ nút bọc trên cổ, Tô Mê đột nhiên nói: “Cô muốn làm cái gì, nam chủ không phải đã cùng cô ở bên nhau rồi sao, tôi không đoạt của cô, tôi đã nhường một bước chọn lấy nam phụ, vì sao còn không thể buông tha tôi?”

“Cô nói cái gì?” động tác trên tay Lâm Cẩm Dư dừng một chút, không dám tin tưởng nói.

“Chẳng lẽ cô cũng là mau xuyên ký chủ?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Tiểu Thụ (xong)

Edt: Mít

~~~~~

“Nhiệm vụ của tôi là công lược nam chủ, nhưng hệ thống truyền sai, thời điểm tôi tới, các người đã ở bên nhau, tôi cảm thấy đầu không lại cô, nên dưới sự chuẩn bị ứng phó với hệ thống, tùy tiện tìm một người cho qua chuyện, nhưng vì sao cô vẫn không muốn buông tha tôi, chẳng lẽ nhiệm vụ của cô, cần phải chính chết nguyên nữ chủ sao?”

Tô Mê chớp mắt, bộ dáng tiểu bạch thỏ nhu nhược, nhìn Lâm Cẩm Dư vừa sợ lại oán giận.

“Có thể trở thành kí chủ được hệ thống tuyên nhanh lựa chọn, đều không phải nhân vật mềm gì, cô đừng mẹ nó giả vờ cho lão nương xem nữa!”

Cô ta là một ký chủ lợi hại như vậy, thế nhưng sẽ bại bởi ký chủ bạch liên hoa ngu ngốc này, không cam lòng thật không cam lòng.

“Nhưng tôi là do sai lầm của hệ thống mới bị rút linh hồn, ngay từ đầu lựa chọn của hệ thống chính là hàng xóm cách vách nhà tôi, đại tỷ, tôi chỉ là một

tay mơ mau xuyên vị diện mà thôi.” Tô Mê cắn môi, khóc không ra nước mắt.

Lâm Cẩm Dư tức khắc cạ lời: “Chuyện này cũng được sao?!”

“Đúng vậy, tôi là vô tội.”

“Vô tội cái rắm, cô mẹ nó vô tội sẽ đem tôi hại thành cái dạng này, còn làm tôi bị nhiễm AIDS? Hay lắm! Lão nương trước kia làm pháo hôi nữ phụ nghịch tập, thành công công lược vô số nam chủ, chưa từng chặt vật giống như vậy, đậu má, lão nương phi chết cô cái nữ chủ bạch liên này, đem bệnh AIDS lây cho cô!”

Nói xong, Lâm Cẩm Dư tự tay cới thắt lưng của mình.

Tô Mê lập tức nóng nảy: “Đừng, oan uổng quá, cô bị HIV, đó khẳng định là nam chủ truyền cho cô, sao cô có thể trách tôi chứ?”

Thấy Lâm Cẩm Dư dừng động tác, Tô Mê tiếp tục nói: “Nam nam kết hợp vốn dĩ đã không an toàn, dễ dàng cảm nhiễm, nam chủ huyết khí phương cương, vừa thấy chính là hình tượng hung mãnh, hai người khẳng định không mang cái đó!”

Lâm Cẩm Dư lúc này mới nhớ tới, nam chủ hình như chưa từng làm biện pháp an toàn.

Nhưng nhóm np đam mê trong tiểu thuyết nam công tiểu thụ, không phải đều làm mỗi ngày, lúc nào cũng làm sao, làm sao đều không bị bệnh?

Tô Mê nhìn thấu ý nghĩ của cô ta, lại nói: “Tiểu thuyết là tiểu thuyết, hiện thực là hiện thực, hần không có làm biện pháp an toàn, tự nhiên sẽ nhiễm trùng gây cảm nhiễm, HIV là chuyện sớm muộn.”

Lâm Cẩm Dư lập tức lại ảo não, đây là lần đầu tiên cô ta xuyên vào nguyên chủ là nam phụ, làm sao cũng không nghĩ tới phải chú ý cái này.

Đáng chết, đều do hệ thống phá hoại kia, loại chuyện quan trọng này, cũng không nhắc nhở cô ta một chút.

Nhưng cô ta nuốt không trôi khẩu khí này!

Hơn nữa cô ta còn chưa thử qua, dùng thân thể đàn ông làm tình với phụ nữ có cảm giác gì, cho nên hôm nay cho dù như thế nào cô ta cũng phải đem bệnh cảm nhiễm lây cho nữ chủ!

“Cô không cần nhiều lời vô nghĩa như vậy, hôm nay tôi làm cô là chuyện đã định.”

Lâm Cẩm Dư hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe ra một tia ngoan độc, nhào lên cới áo cưới trên người cô.

Mười phút đã đến, Tô Mê đột nhiên nheo mắt, khoe miệng tràn ra một tia cười lạnh, khuất chân liền hướng trên bụng Lâm Cẩm Dư, hung hăng đập một cái.

Cùng lúc đó, cửa nhà xưởng bỏ hoang, bị người từ bên ngoài đá văng.

Cố Lương Nghiên tóc tai hỗn loạn chạy vào.

“Mê ——.”

Lời còn chưa dứt, liền thấy Tô Mê đang xách váy, mang giày cao gót thon dài, hung hăng đá Lâm Cẩm Dư đang nằm trên mặt đất gãy giữa.

Nghe được động tĩnh, Tô Mê buông chân, tìm dây thừng đem Lâm Cẩm Dư trói lại, thấy Cố Lương Nghiên thất thần, vội vàng nói: “Còn không nhanh lại đây hỗ trợ.”

“Ừ.” Cố Lương Nghiên lúc này mới vội vàng chạy qua hỗ trợ.

Vốn định hung hăng đám mấy quyền, Tô Mê đột nhiên ngăn hần lại: “Đừng đánh, hần bị nhiễm HIV, đánh ra máu là có vấn đề lớn.”

Cố Lương Nghiên chán ghét nhú mày, đúng lúc này, trên không nhà xưởng bỏ hoang, đột nhiên vang lên tiếng cánh quạt chuyển động, ngay sau đó, vài chiếc xe cảnh sát cùng Jeep quân dụng xuất hiện ở trước cửa nhà xưởng.

Nhìn thấy cảnh sát, quân đội đều tới, Tô Mê mang theo ánh mắt dò hỏi, nhìn về phía Cố Lương Nghiên.

Cố Lương Nghiên gãi gãi đầu.

“Còn không phải là do anh sốt ruột sao, không có thời gian đi lấy xe, ra cửa thấy một chiếc xe cảnh sát, liền cướp đi, ai biết sẽ có nhiều giao thông như vậy đuổi theo, anh chỉ có thể gọi điện thoại cho Cố lão đầu, cho nên chuyện trước mắt, không liên quan gì tới anh.”

“.....!” Tô Mê không biết nói cái gì cho tốt.

Một người đàn ông vì cô đến xe cảnh sát cũng dám cướp, cô còn có thể nói cái gì, nhắc chân liền vòng lấy cổ Cố Lương Nghiên, đem cặp môi thom hôn

lên.

Cố Lương Nghiên ôm chặt lấy cô, thâm tình mà nhiệt liệt đáp lại.

Hôn lễ đúng hạn cử hành, chỉ duy nhất có chút không được hoàn mỹ, đó là chú rể toàn bộ hành trình đều xụ mặt.

Còn vì sao sao, đó là bởi vì áo cưới trên người Tô Mê hồng rồi, chỉ có thể tạm thời thay một bộ áo cưới khác tương đối mát lạnh, cho nên Cố Lương Nghiên thật sự cao hứng không nổi.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, hai người trao đổi nhẫn, thời điểm ném hoa, vừa lúc bị Vụ Giai cùng Tần Gia cùng nhau chụp được.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mê cùng Cố Lương Nghiên ngồi trên phi cơ, bắt đầu đi hưởng tuần trăng mật.

Cũng không có bay đi du lịch hải ngoại hay thắng địa, mà là lựa chọn một cỏ trấn quốc nội thanh nhĩ đặc sắc, cùng hồ nước thảo nguyên còn hơn cả biển rộng.

Đêm tân hôn đầu tiên.

Tô Mê cùng Cố Lương Nghiên nằm ở phòng đầy sao trời, nhìn trên không trung có vô số sao trời lộng lẫy.

“Lương Nghiên, em đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc.” Hạnh phúc, làm cô muốn vĩnh viễn dừng lại ở chỗ này, không muốn tiếp tục cái gì mau xuyên nhiệm vụ nữa.

Cố Lương Nghiên nghiêng người cúi đầu hôn môi cô: “Đồ ngốc, em nên gọi anh là chồng, hửm?”

Tô Mê cắn môi, vô cùng hạnh phúc, nhẹ gọi một tiếng: “Chồng. ....”

“Ngaoan.” Cố Lương Nghiên khàn giọng ní non, một lần nữa phủ lên môi cô.

Ngay sau đó, động tác hôn môi chợt dừng lại.

Cố Lương Nghiên cúi đầu nhìn dung mạo quen thuộc trước mắt, nhưng ánh mắt lại xa lạ, con ngươi màu đen gắt gao co rút lại, chỉ trong nửa nháy mắt, lại khôi phục bộ dáng nguyên bản tà bì, thâm tình hôn lấy môi cô.

Một đêm triền miên. ....

Hai người ở trấn nhỏ chơi mấy ngày, chụp rất nhiều ảnh chụp, cuối cùng đều bị Cố Lương Nghiên đăng lên Weibo, show đủ ân ái.

Mộ Dung Sâm lại lần nữa trốn đi, trong lúc vô ý phát hiện những ảnh chụp này, trong lòng đau đớn lợi hại, vì thế đem tất cả sai lầm, toàn bộ quy công cho Lâm Cẩm Dư.

Hắn tìm vài người mang bệnh HIV, ở trong ngục bạo súc Lâm Cẩm Dư, kết quả Lâm Cẩm Dư không chịu nổi bạo ngược, trực tiếp bị ngược mà chết.

Chờ những người đó trở về bẩm báo, Mộ Dung Sâm mới biết được, Lâm Cẩm Dư đã bị cảm nhiễm HIV.

Bí mật chạy tới phòng khám tư nhân, khoảnh khắc kiểm tra được bản thân cũng cảm nhiễm HIV, sự thật trước mắt, giống như một đạo tia chớp, hung hăng bổ trúng đầu của hắn.

Biết được bệnh của mình, Mộ Dung Sâm hoàn toàn đánh mất ý niệm tìm kiếm thậm chí cướp đoạt Tô Mê.

Cả ngày trốn ở trong phòng, buồn bức không vui, dần dần mắc chứng u buồn.

Hạ, thu chớp mắt qua đi, vào trận tuyết đầu mùa đông buông xuống.

Mộ Dung Sâm kéo ra bức màn, nhìn tuyết lớn đầy trời, trong đầu nhớ lại lần đầu gặp gỡ trong tuyết với Tô Mê.

Hắn lôi kéo tay nhỏ lạnh lẽo của cô, tiến đến bên miệng, hà hơi sưởi ấm cho cô, cô thẹn thùng nhìn hắn, dịu dàng mỉm cười. ....

Hoàng hốt thấy thân ảnh Tô Mê, đuổi tay đi bắt, lại phát hiện trống không, Mộ Dung Sâm cảm xúc hoàn toàn hồng mắt, khóc không thành tiếng, cầm lấy dao gọt hoa quả, thật mạnh đâm vào trái tim trống vắng.

Khi Tô Mê phát hiện hắn phản bội cô, tâm của cô, có phải cũng đau giống hắn giờ phút này hay không?

Mộ Dung Sâm không còn cơ hội có được đáp án, hối hận mà chết.

~~~~~

End TGI....

Í ta nhìn nhầm. TG này có 24c hà =))))

Không phải 29c đâu.. Ahihi

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (1)

Edt: Mít

~~~~~

“Đinh —— giá trị hạnh phúc của nguyên nữ chủ đã đầy, nhiệm vụ hoàn thành tiến độ 100%, cho điểm 80, đạt được 8 tích phân, thêm vào trợ cấp 2 tích phân, tổng cộng 10 tích phân, bắt đầu thoát ly ký thể ——!”

“Đinh —— thoát ly thành công!”

Trong đầu truyền đến giọng nói máy móc nhắc nhở, Tô Mê đột nhiên mở to mắt.

Vốn tưởng rằng xuất hiện trước mắt chính là Cố Lương Nghiên, kết quả khi hệ thống 059 hung hăng chọc vào óc cô một cái, Tô Mê mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Ký chủ, cô có biết cô phạm vào sai lầm rất nghiêm trọng hay không!” Hệ thống 059 trưng ra một khuôn mặt nhỏ đáng yêu lại nghiêm túc, quát lớn nói.

“Cô sao lại có thể tự chủ trương, không cùng nam chủ ở bên nhau, hoàn toàn làm lơ nhiệm vụ của bốn hệ thống cùng tâm nguyện của nguyên nữ chủ giao cho cô chứ?”

Tô Mê hiển nhiên còn chưa phản ứng lại, cô vừa định lựa chọn cùng Cố Lương Nghiên sống chung hết quãng đời còn lại, vì sao đã bị hệ thống truyền tổng trở về rồi?

“Đó là bởi vì giá trị hạnh phúc của nữ chủ đã đầy, nhiệm vụ hoàn thành, cô tự nhiên thành công trở về.” Hệ thống 059 tự động mở ra hình thức đọc nội tâm phun tào của ký chủ.

Tô Mê cau mày, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Làm trạch nữ hai mươi sáu năm, cô thật vất vả mới được thể nghiệm cảm giác có một mối tình đầu, đột nhiên như vậy đã trở lại?

Cô tin chuyện phát sinh giữa cô và Cố Lương Nghiên là tồn tại chân thật, nhưng biến cố trước mắt đột nhiên không kịp phòng ngừa, lại làm cô khó có thể tiếp thu!

“Tiếp thu hay không tiếp thu, cô đều cần phải tiếp thu, vị kia chính là một nhân vật lớn của vị diện nào đó, không phải cô một tay mơ mau xuyên có thể mơ tưởng, hết hy vọng đi.” Hệ thống 059 ngạo mạn nói.

Tô Mê hơi giật mình, nhấp môi, nhìn về phía hệ thống 059: “Ý của mi là, Cố Lương Nghiên cũng là kí chủ của hệ thống mau xuyên vị diện?”

“Bốn hệ thống không rõ ràng lắm, vị kia lực lượng rất cường đại, bốn hệ thống điều tra không được vị trí của hắn.”

Tô Mê im miệng không nói, cắn chặt môi dưới, ánh mắt có chút mơ hồ.

Nếu Cố Lương Nghiên cũng là ký chủ mau xuyên, vậy..... Nguyên nữ chủ là đối tượng mà hắn phải công lược sao?

Hắn đối tôi với mình, chỉ bởi vì muốn công lược mình mà thôi?

Hiện tại quay đầu ngẫm lại, Cố Lương Nghiên hình như đã từng lộ ra với cô, nói cô cùng tra nam chủ ở bên nhau không có kết quả tốt.....

“A.” Tô Mê lạnh lẽo a một tiếng, rũ mắt, liếm đi giọt nước mắt u ám chợt lóe rồi biến mất.

Hệ thống 059 thấy thế, không cảm than nhẹ một tiếng: “Ký chủ, kế tiếp muốn tiếp tục nhiệm vụ, hay là nghỉ ngơi một chút?”

“Ta muốn một mình ngốc một lát.” Tô Mê sâu kín mở miệng.

Hệ thống 059 gật gật đầu nhỏ, rồi đi.

Tô Mê ngồi tại chỗ phát gốc hồi lâu, trong đầu suy nghĩ rất nhiều chuyện, cuối cùng lại khắc chế mình không được nghĩ nữa.

Mới vừa có mỗi tình đầu liền thất tình, giống như một nữ sinh bình thường, qua thời kì một mình tự chữa thương, liền khôi phục như lúc ban đầu, đầy máu sống lại, lại đem dấu vết bị thương che dấu đi.

Tô Mê liên hệ hệ thống 059, xác định có thể tiếp tục tiến hành nhiệm vụ.

Hệ thống 059 thấy cô thần sắc thanh lãnh, như một ông cụ non khề thờ dài một tiếng.

“Thật ra cô không cần nản lòng như vậy, nếu có thể gặp được vị kia, không chừng về sau trong nhiệm vụ, còn có thể gặp lại hần đây, hơn nữa theo tích phân tăng lên, giá trị may mắn cũng sẽ tăng theo, chung quy có một ngày, cô nhất định sẽ cùng vị kia lại lần nữa gặp nhau.”

Con người màu đen lóe lóe, Tô Mê nhấp môi đậm cười: “Mượn lời của mi, bắt đầu truyền tống đi.”

Hệ thống 059 gật đầu, mở ra hình thức tự động truyền tống.

“Đinh —— truyền tống thành công!”

Trong đầu lại lần nữa vang lên giọng nói máy móc nhắc nhở, trong chớp mắt Tô Mê mở mắt ra, một bàn tay hung hăng tát thật mạnh ở trên mặt cô!

Còn chưa phản ứng lại, lại “Bốp” một tiếng, cùng một vị trí, lại ăn một cái tát.

Sưng rất đau đớn, làm cô hoàn toàn thanh tỉnh, thấy rõ ràng nam nhân lạnh lùng trước mắt, mặt mày tối tăm mà đuôi tay xé quần áo trên người cô, mắt phượng Tô Mê lãnh mị, giờ tay chính là một cái tát, hung hăng tát trở về.

“Bốp ——!”

Âm thanh bạt tay vang dội, quanh quẩn ở trong sương phòng cổ sắc sinh hương tinh xảo, dư âm lượn lờ, không dứt bên tai.

Động tác nam nhân đột nhiên dừng lại, tất cả sinh vật trong không khí, hầu như đều trong nháy mắt toàn bộ dừng hoạt động, trong bầu không khí yên tĩnh trầm tịch, lan tràn một cổ âm hàn lâm cho người ta sợ hãi.

Tô Mê dùng hết toàn lực tát một cái, hầu như đem toàn bộ sức lực của cô rút ra, đối diện với nam nhân mặt mày âm trầm, thân mình run lên, xụi lơ trên mặt đất.

“A.”

Một đạo tiếng cười vô tận âm hàn, âm thanh trầm thấp thiếu chút nữa làm Tô Mê cho rằng là ảo giác.

Nhưng ngay sau đó, nam nhân lạnh lùng nhanh chóng ra tay, gắt gao chế trụ cổ Tô Mê, từ trên mặt đất đem cô giơ lên cao, trực tiếp ép ở trên tường.

Hắn nhìn Tô Mê một lát, u lạnh lên tiếng.

“Bốn vương tự mình huấn luyện thành nô, thế nhưng có một ngày dám dĩ hạ phạm thượng, a, thật là thú vị.”

Đậu má, cảm thấy cô thú vị, còn gắt gao bóp cổ cô?!

Hít thở không thông, khuôn mặt Tô Mê đỏ lên, làm sao cũng nói không ra lời, sức lực cả người đều bởi vì một cái tát vừa rồi kia mà tan hết.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nhanh chóng tiếp thu tin tức hệ thống truyền đến, tranh thủ tìm được kí ức có lợi với mình.

Mà khi Tô Mê sắp bị nam nhân sống sò sờ bóp chết, theo một tiếng “Đinh ——”, nháy mắt ký ức nguyên chủ hoàn thành truyền đến, Tô Mê giật giật môi, gian nan nói ra hai từ.

Thần sắc nam nhân biến đổi.

Ngay sau đó, lực đạo trên cổ đột nhiên biến mất đồng thời một viên đan dược được đưa vào miệng Tô Mê.

Không có sức lực chống đỡ thân thể, Tô Mê hung hăng ngã trên mặt đất, trăm cái trên búi tóc rơi xuống, ba ngàn sợi tóc dị thường hỗn loạn, Tô Mê cứ như vậy chặt vật bất kham từng ngum từng ngum thở phì phò, đột nhiên ho khan lên: “Khụ khụ khụ. ....!”

Đan dược kia vào miệng là tan, chờ cô thật vất vả hoãn khí, đan dược sớm đã vào bụng.

Dạ Lăng Tuyệt liếc Tô Mê không còn hình tượng gì, lạnh lùng hỏi: “Khôi phục ký ức?”

Yết hầu từ từ bớt đau, Tô Mê lắc lắc đầu, khàn khàn lên tiếng: “Không có, chỉ là muốn nhắc nhở Vương gia một câu, ta lúc này còn chưa thể chết

được.”

“Nếu không muốn chết, thì ít đi trêu chọc Như Yên, nếu không bốn vương nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Dạ Lăng Tuyết hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tô Mê trên mặt đất ngồi một hồi, khôi phục chút thể lực, mới chậm rãi đứng dậy đi vào bồn tắm.

Trút hết quần áo, mạnh mẽ rửa sạch thân thể đồng thời tinh tế nhớ lại kí ức đã tiếp thu.

Đây là phiên lịch sử hư cấu thuộc về Long Hề quốc, nguyên nữ chủ Tô Mê có phụ thân là Tô Vũ, chinh chiến cả đời, sau khi hết sức cáo lão hồi hương côi giáp về quê lại ở trong một đêm chịu khổ diệt môn.

Tô Mê xem như là đứa con khi về già mới có của Tô Vũ, trời sinh tính bướng bỉnh, từ nhỏ liền bị phụ thân đưa đi núi Thanh Thành tập võ nên may mắn tránh thoát một đợt kiếp nạn kia.

Biết được việc này, Tô Mê một mình xuống núi.

Trên đường không khéo gặp được một đám lục lâm sơn tặc, song quyền khó địch bốn tay, cuối cùng bị bọn họ bắt được.

Đang lúc sơn tặc có ý muốn gây rối, Tô Mê không thể nhẫn nhục nhảy xuống vách núi.

Lần nữa tỉnh lại, nam chủ phong hoa tuyệt đại Dạ Lăng Tuyết như thiên thần xuất hiện trước mặt nàng.

Tô Mê đối với Dạ Lăng Tuyết nhất kiến chung tình, biết được thân phận của hắn là Vương gia, liền làm bộ mất trí nhớ, tự nguyện làm nô lệ, đồng thời nương theo thể lực Vương phủ của hắn, âm thầm điều tra mối thù diệt môn của Tô gia.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (2)

Edt: Mít

~~~~~

Nhưng Tô Mê trăm triệu không thể từ bỏ được, quyết định ngày đó thể nhưng làm nàng rơi vào bẫy rập "tình yêu" của Dạ Lăng Tuyết.

Cho dù Tô Mê thân là nô lệ, hắn đối với nàng cũng hết sức ôn nhu che chở.

Do nguyên chủ có một dung nhan khuyên thế, cơ thiếp trong phủ thường xuyên tới gây phiền toái, Dạ Lăng Tuyết lại lần lượt vì nàng ra mặt, lên giải quyết ý đồ hạ độc hại nàng của các cơ thiếp.

Nhất kiến chung tình, cộng thêm sớm chiều ở chung, không đến ba tháng, Tô Mê hoàn toàn yêu Dạ Lăng Tuyết.

Thậm chí vì hắn từ bỏ mối thù diệt môn của Tô gia.

Ở lúc đó, Dạ Lăng Tuyết bắt đầu tự mình dạy nàng võ công thượng thừa của các phái, dịch dung chi thuật, cùng với kỹ xảo ám sát, còn tự mình dạy nàng làm sao mị hoặc nam nhân.

Tô Mê lại chưa từng đối với hành vi của hắn sinh ra hoài nghi, thậm chí yêu hắn đến không thể tự kiềm chế.

Thẳng đến một đêm, Tô Mê muốn đem thân thể của mình hoàn toàn giao cho hắn.

Trong trường hồng loan, nàng chủ động đem quần áo hai người cởi ra, vừa qua khỏi màn dạo đầu, ở giữa chủ đề, cửa sương phòng bị người từ bên ngoài mở ra, nữ tử dung mạo thanh nhã tuyệt luân vọt vào.

Nhìn thấy một màn hai người ái muội, dưới sự tức giận làm trò trước mặt nô bộc cùng Dạ Lăng Tuyết, ở trên thân thể trần truồng của Tô Mê thi hạ cửu chuyển kim châm, nghịch chuyển kinh mạch, phế đi một thân võ công nội lực, làm nàng biến thành phế nhân vĩnh viễn không thể luyện võ.

Tô Mê kiệt lực bò đến bên người Dạ Lăng Tuyết, lại bị nữ nhân đó hung hăng dẫm lên bàn tay, bức bách Dạ Lăng Tuyết chính miệng thừa nhận thân phận chính quy của nàng.

Khi đó nàng mới biết được, nam nhân nàng yêu sâu sắc, chân ái chân chính chính là nữ nhân trước mắt tên Niệm Như Yên, đối tốt với nàng đều chỉ là vì địa đồ trong bảo tàng hoàng lăng mà thôi.

Khiếp sợ cộng thêm thương tâm muốn chết, dưới sự thống khổ khiến nàng ngất tại chỗ.

Dạ Lăng Tuyệt nhìn cũng chưa nhìn nàng, vội vàng đuổi theo ra cửa, đi đỡ Niệm Như Yên đang thịnh nộ.

Lần nữa tỉnh lại, ngênh đón lại là Dạ Lăng Tuyệt bạo hành, cùng với vô tình lãng nhịch, lại trời xui đất khiến hai người kết hợp mà kích phát ra địa đồ bảo tàng được thêu sau lưng nàng.

Sau khi hoan ái, Dạ Lăng Tuyệt không hề do dự, dùng đao lột đi lớp da người có thêu địa đồ bảo tàng sau lưng Tô Mê.

Nhưng mà nữ chủ đều giống nhau có tính kiên cường không giống người bình thường, nam chủ vừa tra vừa vô tình, ngày bang đêm bang cũng sẽ bang ra cảm tình. (*bang là bạch bạch bạch đó:*.)

Dạ Lăng Tuyệt lại lừa mình dối người không muốn thừa nhận, vì chứng minh không có yêu nàng, trực tiếp đem nàng đưa cho quyền thần yêu cầu lung lạc trong triều, sau khi để bọn họ tùy ý chơi đùa phát tiết, lại đưa một chén thuốc tránh thai cho nàng.

Một lần, Dạ Lăng Tuyệt say rượu, tìm được Tô Mê trong phủ phiên vương, cùng nàng cộng độ một đêm.

Sau đó không lâu nàng có thai, Dạ Lăng Tuyệt cho dù nhớ rõ đêm đó, cho dù biết phiên vương kia ở sau khi hấn đi qua mười ngày, mới lâm hạnh Tô Mê, nhưng vẫn tự tay cho nàng uống thuốc phá thai, tàn sát đứa con của mình.

Trái tim Tô Mê hoàn toàn băng giá, nổi lên ý niệm muốn trốn.

Nhưng khi nàng chạy trốn đến chỗ nào, vô số mạng người đều vì nàng mà chết, ngay cả đồng môn núi Thanh Thành cũng chịu khổ gặp nạn.

Cho dù cuối cùng Thái Tử Dạ Tự Thừa tìm mọi cách cứu giúp, lại vẫn vì cổ độc trong cơ thể thao túng mà tự tay giết chết Dạ Tự Thừa.

Thái Tử vừa chết, Dạ Lăng Tuyệt tìm được bảo tàng, khôi phục mưu phản, thuận lợi đoạt được vương vị, Niệm Như Yên yên ổn ngồi lên ngôi hoàng hậu.

Buồn cười chính là, Tô Mê lại trở thành phi tử trong lãnh cung của hấn, ngày đêm chịu hấn hưởng dụng.

Lại lần nữa mang thai, ngênh đón lại là hấn tự tay mang đến cái gọi là thuốc bỏ thai.

Lại một đứa nhỏ bị chính phụ thân ruột của mình hủy diệt, Tô Mê một đêm đầu bạc, ngay trước mặt hấn tự tay đem cây trầm lần đầu tiên hấn tặng, hung hăng đâm vào tâm mạch, dưới thần sắc kinh hoàng xưa nay chưa từng có của Dạ Lăng Tuyệt, hương hồn đèn khô.

Nhưng đế vương từ nhỏ vô tình, làm sao lại có tình với nàng.

Mất tinh thần một đoạn thời gian, vẫn khôi phục bộ dáng đế vương lãnh tính như ngày xưa, dẫn dắt Long Hề quốc ngênh đón thịnh thế phồn vinh.

Có lẽ nhân quả báo ứng, Dạ Lăng Tuyệt đến khi chết đều không có con cái hương khói, cuối cùng đem giang sơn tự tay mình đánh hạ, giao cho họ khác.

.....

Mà lúc này, khoảng thời gian hệ thống đem Tô Mê truyền tống lại đây, là ngày thứ hai bị Niệm Như Yên phế bỏ võ công.

Còn Dạ Lăng Tuyệt lại đây tìm nàng, là bởi vì Niệm Như Yên muốn thử lòng Dạ Lăng Tuyệt, nói dối rằng Tô Mê thừa dịp hấn không ở trong phủ, đến Phụng Lan viện trêu chọc nàng ta, cho nên Dạ Lăng Tuyệt mới có thể bực bội như vậy.

Chỉ là sau hồi ức cốt truyện, Tô Mê đột nhiên có chút khó khăn.

Tâm nguyện nữ chủ, là làm tra nam chủ yêu nàng, giữ được những mạng người vì nàng mà chết, để Thái Tử Dạ Tự Thừa thuận lợi ngồi lên ngôi vị hoàng đế.

Mợ nó, đây cũng quá khó khăn rồi!

Cô trước kia tuy rằng xem qua phim truyền hình cung đấu, phim quyền mưu, nhưng nữ chủ giống nhau đều có nam thần chất lượng tốt trợ công, một đường phòng địch hộ tống, bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Cô đi nơi nào tìm nam thần chất lượng tốt đây?

Còn có để Dạ Lăng Tuyệt yêu cô, thậm chí vì cô từ bỏ ngôi vị hoàng đế, điều này có thể sao?

“Hệ thống, mi ra đây, chúng ta tâm sự một chút.”

Tô Mê chỉ nhìn thấy một mảnh mộng lung, hình như còn có chút hơi nước quanh quẩn, ngay sau đó liền truyền đến âm thanh hệ thống 059: “Ký chủ, cô có chuyện gì?”

Tô Mê nhú mày: “Mi tăng lên hệ số khó khăn của nhiệm vụ sao?”

“Đúng vậy, nhiệm vụ trước là một sao cùng ba sao, nhiệm vụ này là hơn bốn sao, sau khi hoàn thành, bốn hệ thống thêm vào trợ cấp cho cô 5 tích phân, thế nào, chưa thấy qua hệ thống nào tốt giống bốn hệ thống như vậy đúng không, hi hi hi. ....!”

Nghe âm thanh hệ thống 059 cười, Tô Mê tức khắc cạn lời.

“Mi có thể dựa theo năng lực của ta hay không, tăng lên hệ số khó khăn, quyền mưu ta trị không được đâu.”

Hệ thống 059 im miệng không nói.

Ngay sau đó, ngay từ đầu hình ảnh mộng lung bị một tay nhỏ đầy thịt lau vài cái, hình ảnh nháy mắt lộ ra một khuôn mặt nhỏ trét đầy phấn, trên đầu còn quấn khăn lông.

“Cô trị không được, có thể đi thông đồng với một nhân vật lớn có thể kiềm chế Dạ Lăng Tuyết, có bản lĩnh mang cô vượt mọi chông gai, mang cô lên đỉnh cao nhân sinh.”

Tô Mê nghiêm túc nhớ lại một chút, sau một lúc lâu mới nói: “Được, ta hiểu được, mi, mi đây là đang xông hơi?”

Hệ thống 059 tặng cô một ánh mắt như nhìn kẻ ngốc: “Đương nhiên, điều này còn phải hỏi sao, không có vấn đề gì thì mau lui ra, bốn hệ thống còn muốn tiếp tục xông. ....”

Lời còn chưa dứt, hình ảnh đã bị Tô Mê tắt đi.

Quét mắt nhìn thau tắm bốc lên hơi lạnh, Tô Mê than nhẹ: “Người so với người còn tức chết người, ta chỉ bằng một hệ thống tới thoải mái, thật là. .... Ai!”

Hôm sau.

Tô Mê sáng sớm bò dậy, sau khi rửa mặt chải đầu đơn giản, thay một thân vải thô áo tang, đi vào phòng bếp hỗ trợ.

Bên kia, Dạ Lăng Tuyết thu được tin tức.

Kính ngạc rất nhiều, càng là không hiểu Tô Mê rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Nhớ lại tối hôm qua nàng ta trả lại hấn một cái tát, hấn thế nhưng không có đem nàng ta xử tử, mà chỉ là hạ cổ độc với nàng ta, hấn bị trúng tà rồi sao?

Hơn nữa nàng ta cũng dám lấy địa đồ bảo tàng uy hiếp hấn, làm tốt lắm, cuộc đời Dạ Lăng Tuyết hấn đây là lần đầu tiên gặp được loại nữ nhân không sợ chết này, quả thật là thú vị!

“Cốc cốc.”

Một tiếng đập cửa vang lên, ngoài cửa truyền đến tiếng hô báo của quân sự Mạnh Truyen: “Khởi bẩm Vương gia, Quốc sư đến thăm”

Phượng Vô Thương làm sao lại đột nhiên tới cửa?

Dạ Lăng Tuyết hơi nhướn mi, buông bút trong tay, đứng dậy ra khỏi thư phòng.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (3)

Edt: Mít

~~~~~

"Không biết Quốc sư đến thăm là vì chuyện gì?"

Dạ Lăng Tuyệt nhìn nam tử trước mắt một thân bạch y mặt che sa, đậm mạc không dính khói lửa phàm tục, trong lời nói mang vài phần kính sợ.

Long Hề để tay từng nhiễm máu của muôn vạn mạng người, tự dâng đế vị, hàng đêm ác mộng liên tục.

Sau được cao nhân chỉ điểm, ở trên đỉnh núi Thanh Thành tối cao tìm được Phượng Vô Thương, ngày đêm tụng kinh, mới biến mất ác mộng hàng đêm quần quanh.

Vì thế, Long Hề để chiêu cáo thiên hạ, phong Phượng Vô Thương làm Quốc sư Long Hề, hưởng quyền vị tối cao cùng đãi ngộ dưới một người trên vạn người.

Tương truyền Phượng Vô Thương không phải bào thai thể tục, mà là do hoa sen trong hồ sen của Phật Tổ biến thành, lấy linh khí thiên địa, tinh hoa nhật nguyệt làm thực, bật hơi như liên, trời sinh tự mang hương khí hoa sen.

Chỉ cần hơi tới gần, thể nhân đều bị từng đợt hơi thở hoa sen thấm nhập nội tâm, gột rửa linh hồn.

Phượng Vô Thương ngày thường tuy lụa trắng che mặt, thấy không rõ dung mạo, nhưng trên mặt mày vô hình trung biểu lộ phong hoa, lại làm nhân tâm sinh lòng ham muốn.

Ngay cả Dạ Lăng Tuyệt lần đầu nhìn thấy Phượng Vô Thương, cũng hơi hoảng tâm thần, nhìn không được nhìn nhiều vài lần.

Nhưng cũng ứng với câu kia, ăn không được nho, liền nói nho chua.

Một ít người mơ tưởng mỹ mạo của Phượng Vô Thương, lại kiêng kỵ thân phận của hắn, liền lên đồn đãi ở sau lưng hắn, nói Phượng Vô Thương lấy sắc mê hoặc hoàng đế, thân phận chân chính thật ra là nam sủng của Long Hề đế.

Nhưng Dạ Lăng Tuyệt lại biết, sự thật đều không phải như thế.

Phụ hoàng hắn tuy thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng cũng không phải hồ đồ như vậy.

Dạ Lăng Tuyệt tự đáy lòng đối với Phượng Vô Thương có thêm nhiều phần kính ý, thậm chí còn muốn mượn sức hắn, trợ giúp mình một tay.

Nhưng thủ đoạn gì cũng đều dùng tới, Phượng Vô Thương lại kỳ trân dị bảo không yêu, tuấn nam mỹ nữ không yêu, thanh tâm quả dục làm người ta không thể tưởng tượng.

Mà lần này, Phượng Vô Thương đột nhiên đến đây, luôn luôn cẩn thận Dạ Lăng Tuyệt ẩn ẩn có loại dự cảm vi diệu không tốt lắm.

Quả nhiên, ngay sau đó, Phượng Vô Thương trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Ta muốn từ chỗ Vương gia muốn một người."

"A, người nào?" Dạ Lăng Tuyệt nhướng mày.

"Cô nhi Tô gia."

Dạ Lăng Tuyệt không chút để ý trả lời: "Quốc sư nói lời này là sao, Tô gia chịu khổ diệt môn, khoảng thời gian trước bản vương mới nghe thấy, chạy đi đâu tìm cho Quốc sư cô nhi gì đó, Quốc sư chẳng lẽ cho là bản vương nói giỡn sao?"

"Ta cũng không đùa."

Phượng Vô Thương đậm mạc nói: "Chương môn Phái Thanh Thành cùng ta từng gặp mặt một lần, mấy tháng trước, Tô Mê môn hạ đệ tử của hắn xuống núi tìm người thân, lúc sau vô tin tức, ta liền vì nàng bói một quẻ, tính được nàng lúc này đang ở trong phủ Vương gia, thỉnh Vương gia đem nàng giao cho ta."

"Quốc sư nói vậy là tính sai rồi, trong phủ bản vương không có người này." Dạ Lăng Tuyệt tất nhiên là không muốn, theo bản năng cự tuyệt.

Không nói đến việc tàng bảo đồ còn chưa tới tay, nghĩ đến chuyện tối hôm qua nàng ta bắt kính đối với hắn, dựa theo tính cách của hắn, tất nhiên phải khiển trách nàng ta một phen mới được.

Còn trong lòng có một tia phức tạp, Dạ Lăng Tuyệt cũng không có phát hiện.

Phượng Vô Thương lặng im một cái chớp mắt, mặt mày vẫn đạm nhiên.

"Nếu như vậy, vậy đắc tội."

Nói xong, hắn hơi giơ tay ra hiệu, vài đạo hắc ảnh quỷ mị xuất hiện trong hư không.

Dạ Lăng Tuyệt đang bị ám vệ của đế quân đột nhiên xuất hiện làm chấn kinh một chút, Phượng Vô Thương đã lên tiếng: "Tìm được Tô Mê, mang về."

"Vâng, Quốc sư."

Vài đạo hắc ảnh quỷ mị nhanh chóng biến mất, Dạ Lăng Tuyết lúc này mới lấy lại tinh thần, phần nộ lên tiếng: "Ngươi đừng vội khinh người quá đáng!"

"Nếu không tìm được người, ngày khác ta sẽ tự hướng với Đế quân thỉnh tội."

Phượng Vô Thương lưu lại một câu, xoay người thi nhiên rời đi.

"Bang" một tiếng, Dạ Lăng Tuyết hung hăng chường trên mặt bàn, tức khắc bàn trà đỉnh cấp khắc hoa lê chia năm xẻ bảy, vụn gỗ bay tán loạn.

.....

Thời gian trở lại mười lăm phút trước.

Trên đường Tô Mê đi phòng bếp, đem địa hình Vương phủ xem xét một phen, khắc sâu trong trí nhớ, đi vào phòng bếp hỗ trợ rửa rau, nhóm lửa.

Chuyện nguyên chủ chủ động hiến thân cho Dạ Lăng Tuyết, lại bị Niệm Như Yên phế bỏ võ công, đã truyền khắp toàn bộ Vương phủ.

Tô Mê không phải bị người khác "Không cẩn thận" vương chân, thì là đổ nước lên trên người, tóm lại suốt buổi sáng cả người đã chật vật vô cùng.

Nhưng Tô Mê biết rõ, kiếp trước cô không phải đặc công gì, cũng không phải tinh anh thương nghiệp bày mưu lập kế, chỉ là một thừa nữ làm công mười mấy năm, có một chút võ thuật phòng thân bình thường mà thôi.

Dưới tình huống không có vũ lực cùng bàn tay vàng, cô chỉ có thể mượn hào quang trăm khuất không cào sẽ không chết của nữ chủ cho dù như thế nào, đều phải nhịn xuống, lấy điều này làm mất cảnh giác của Dạ Lăng Tuyết đối với cô, tìm cơ hội chạy ra Vương phủ.

Nhưng mà, đang lúc Tô Mê cực lực xoát cảm giác tồn tại, một thân ảnh thướt tha là lướt tiến vào phòng bếp, trực tiếp đi đến trước mặt cô.

Nàng ta nhắc chân đá đá Tô Mê, cao ngạo phân phó: "Ngươi, cùng ta lại đây."

Tô Mê nhận ra người đến là nha hoàn bên người Niệm Như Yên tên Thúy Vân, nhưng nguyên chủ lại không quen biết, vì thế Tô Mê ra vẻ hồ đồ: "Đi đâu?"

Thúy Vân giống như nhớ tới cái gì, nhướn mi, đắc ý dào dạt nói: "Đương nhiên là đi hầu hạ tiểu thư nhà ta, Vương phi tương lai, đừng nhiều lời vô nghĩa, nhanh đi theo ta, tối hôm qua tiểu thư nhà ta bị Vương gia lấn lộn cả một đêm đấy."

Nói xong, nhắc chân lại đá Tô Mê một cái.

Nghe được Dạ Lăng Tuyết tối hôm qua khinh nhục mình không thành, lại đi ân ái triền miên với Niệm Như Yên.....

Tô Mê gắt gao cau mày, dạ dày một trận buồn nôn, hơn nữa bị Thúy Vân tàn nhẫn đá một cái, rốt cuộc duy trì không được, lập tức té ngã trên đất, vừa lúc đặt mông ngồi vào chậu nước bẩn không biết xuất hiện ở phía sau cô khi nào.

Tuy rằng Tô Mê tiến vào thân thể nguyên chủ, tinh thần là do cô khống chế.

Nhưng mà một khi gặp được chuyện nào đó, cô không thể khống chế tư duy cùng với cảm xúc mãnh liệt của nguyên chủ.

Lúc này, nghe nói chuyện của Dạ Lăng Tuyết cùng Niệm Như Yên, tim Tô Mê đau giống như bị kim đâm, trong lồng ngực tất cả đều là chua xót.

Thúy Vân đem bộ dáng chật vật mắt hồng mắt vía của cô thu hết vào đáy mắt, trong lòng một trận trào phúng, bóp mũi lui về phía sau vài bước, sợ nước bắn đến tà váy nàng ta.

Nàng ta hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía mấy nam tỳ tó: "Mấy người các ngươi nhanh đem nước ấm đưa đến Phượng Lan viện, tiểu thư nhà ta muốn tắm gội."

"Vâng." Nhóm nam tỳ tó vội vàng lên tiếng, mang theo nước ấm nhanh chân rời đi.

Thúy Vân thấy Tô Mê còn thất thần, lúc này không dùng chân đá cô nữa, mà thuận tay cầm lấy cây chổi, hung hăng hướng trên khuôn mặt mỹ diễm của cô mà đánh --

Hừ, chờ nàng ta huỷ hoại gương mặt này, xem tiểu tiện nhân ngươi còn làm sao đi câu dẫn Vương gia!

"Bang!" Một âm thanh vang lên, Tô Mê cắn răng không né tránh.

Gương mặt truyền đến đau đớn, làm cô theo bản năng nhắm mắt phượng, nhưng mà nhìn thấy Thúy Vân đánh một cái không đã ghiền, lại lần nữa hướng trên mặt cô đánh tiếp, Tô Mê không biết lấy sức lực từ nơi nào, giờ tay liền gắt gao bắt lấy cây chổi đang đánh tới.

Không nghĩ tới Tô Mê sẽ đánh trả, Thúy Vân vừa định chửi ầm lên, ngược mắt liền đối diện với mắt phượng âm hàn của Tô Mê.

Thúy Vân sững sốt, đột nhiên lui về phía sau một bước.

Lần nữa nhìn lại, tia âm hàn kia sớm bị sự nổi giận thay thế, Thúy Vân cho rằng mình nhìn lầm, sau một trận hùng hùng hổ hổ, lúc này mới sai hai nam tỳ tới cường ngành mang Tô Mê tiến đến Phụng Lan viện.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (4)

Edt: Mít

Tô Mê không muốn đi.

Nói cho cùng tôi hôm qua bởi vì một câu của Niệm Như Yên mà Dạ Lăng Tuyệt liền đánh hai bàn tay của cô, nếu lúc này Niệm Như Yên cố ý vu oan giá họa, cô thiệt tình vì trình tiết của thân thể này mà cảm thấy một vạn điểm lo lắng.

Nhưng cô có thể lựa chọn sao?

Không thể!

Không bao lâu, đoàn người đi vào Phụng Lan viện.

Bên này mới vừa vào cửa, bên kia Thúy Vân đã hướng hai nam tỳ tới đưa mắt ra hiệu, Tô Mê bị thô lỗ đẩy tới, chật vật té ngã trên đất.

“Đề bọn họ đều lui xuống.” Lúc này, một âm thanh của nữ nhân dễ nghe như hoàng anh xuất cốc, lười biếng mà khàn khàn vang lên.

Ngay sau đó, cửa phòng bị đóng lại, trong sương phòng to như vậy, chỉ còn Thúy Vân, Tô Mê, còn có Niệm Như Yên chậm rãi đi đến trước mặt Tô Mê.

“A..... Nơi nào có chuột chết, hôi như vậy, Thúy Vân, trong phòng không quét tước sạch sẽ sao?”

Mây tinh xảo của Niệm Như Yên nhíu lại, cử chỉ vừa đủ, quả nhiên là khí chất thanh nhã thoát tục.

Đương nhiên, nếu có thể bỏ qua một thân dấu vết ái muội cố ý lộ ra bên ngoài, cùng với mặt mày hiện lên sự khắt nghiệt, tướng mạo Niệm Như Yên xác thật đủ thanh nhã thoát trần.

“Thúy Vân làm sao dám, nơi này từ sân nhà đến cây cỏ đều là Vương gia vì ngài tỉ mỉ chọn lựa bố trí, Thúy Vân tự nhiên mỗi ngày đều quét tước không nhiễm một hạt bụi, tuyệt đối sẽ không có chuột chết gì, còn về mùi hôi, là nàng ta cái đồ tiện nô này, vừa rồi ngã vào chậu nước bẩn.”

Niệm Như Yên nhẹ câu khéo môi, không nói gì, chỉ là thấp thấp liếc Tô Mê, giống như đang xem một con kiến.

Không thể dễ dàng để lộ tính cách thật, Tô Mê nhìn thấy dấu vết trên người Niệm Như Yên, sắc mặt trắng vài độ, con ngươi màu nâu gắt gao co rụt lại.

Niệm Như Yên tựa hồ đối với phản ứng của Tô Mê thực vừa lòng, đạm thanh lên tiếng.

“Lại đây lau mình cho ta.”

Lời này đương nhiên là nói với Tô Mê, nhưng cô chỉ là hừ lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Nữ nhân này thật là ghê tởm, trên người tàn lưu lại những dấu vết trắng đục tanh tươi đó, thể nhưng còn muốn cô lau mình cho nàng ta?

Đậu má, ai nói người cổ đại bảo thù! (cv là đậu má nha, không phải edt tự sửa đâu)

Niệm Như Yên cười nhạt: “Ngươi là nô bộc trong Vương phủ, ta thân là Vương phi tương lai, vậy còn sai sử không được ngươi? Hay là nói, ngươi muốn đi hạ phạm thượng, muốn ném thù tư vị thù lao?”

Đương nhiên không muốn, nếu vào thủy lao cô làm sao còn có mạng đi ra ngoài.

Tô Mê oán hận nghiêng rặng, cầm lấy khăn lụa một bên, nhúng chút nước ấm, liền chuẩn bị đi lau hạ thân cho Niệm Như Yên.

Còn chưa chờ cô đựng tới một sợi lông của Niệm Như Yên, Tô Mê liền ăn một cái tát.

“Ngươi muốn bông chết ta sao, không cần ngươi hầu hạ, đi đến cửa phòng phạt quý hai canh giờ.” Niệm Như Yên kéo lên sa mùng trên người, lạnh giọng phản phó.

Tô Mê ước gì đi ra ngoài sớm một chút, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Mới vừa mở cửa ra, đang muốn đi ra ngoài, dưới chân đột nhiên bị người ta vướng một cái, Tô Mê “Ping” một tiếng, hung hăng ngã sấp xuống.

Bụng nhỏ đụng vào ngạch cửa cao cao, cái mũi đụng vào mặt đất đầy bụi ngoài cửa, trực tiếp ngã tới chảy máu.

“Một tiện ti nho nhỏ, cái giá cũng lớn như vậy, đến mắt cũng nhỏ, thật là tồn tại cũng vô dụng.”

Phía sau truyền đến âm thanh mĩa mai châm chọc của Thúy Vân, Tô Mê chỉ cảm thấy cẳng chân ăn một cái đá, đã bị nàng ta đá ra cửa, ngay sau đó cửa phòng bị đóng lại thật mạnh.

Tô Mê hung hăng nheo mắt, đang muốn lấy tay lau máu trên mũi, đột nhiên dừng một chút, để máu lưu ở trên mặt đất ngay cửa.

Tô Mê mắt nhìn những nam tỳ tứ canh giữ ở cách đó không xa, tìm vị trí có ánh mặt trời quý xuống liền ở trong lòng liên hệ với hệ thống: “Chuẩn bị cho ta mười bình tinh dầu.”

“Muốn tinh dầu làm gì?”

Tô Mê lạnh lùng nheo mắt: “Ta muốn Niệm Như Yên thể nghiệm một phen cảm giác bị tất cả nam nhân của Long Hồ quốc thượng qua.”

“Ký chủ, loại chuyện thiếu nhi không nên nghe này thỉnh không cần nói ở trước mặt bản hệ thống.” Hệ thống 059 méo miệng, thần sắc thực không vui.

“Đương nhiên có thể, ngươi chỉ cần dựa theo ta nói mà làm.”

Hệ thống 059 tuy rằng không quá vừa lòng cảm giác bị ký chủ chỉ định, nhưng nó còn muốn xem diễn, tùy tiện xem một chút tinh dầu có bao nhiêu thần kỳ?

“Không được ở trên người nàng ta lưu lại dấu vết, để nàng ta thể nghiệm cái loại cảm giác này là được.” Tô Mê dặn dò nói, nói cho cùng đợi lát nữa còn có một màn đau khổ tình trường cần cô diễn, có chút chứng cứ không thể lưu.

Hệ thống 059 rất là ngạo kiều: “Bản hệ thống ra trận, cô cứ việc yên tâm.”

.....

Bên này hệ thống hành động không lâu sau trong sương phòng liền truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết thê lương, chậm rãi diễn biến thành rên rỉ ảm đạm.

Tô Mê ngẩng đầu nhìn nhìn, rồi sau đó lần thứ hai cúi thấp đầu, thành thật quý xuống trên mặt đất, máu mũi chảy giàn giụa.

Giấy lát, cửa phòng bị mở ra, Thúy Vân thần sắc hoảng loạn lại bạo nộ, một chân đá vào trước ngực Tô Mê: “Tiện nữ nhân ngoan độc, ngươi rốt cuộc hạ được gì với tiểu thư nhà ta, mau đem giải được giao ra đây!”

Đừng nhìn Thúy Vân thân hình mỏng manh, võ công lại không dưới Tô Mê lúc trước đâu.

Một cú đá kia vừa sắc bén mà nội lực lại mạnh mẽ, Tô Mê không chịu nổi một kích, mãnh mẽ ho ra một mồm máu tươi: “Khụ khụ, ta sẽ không dùng độc, cũng không hiểu độc, càng không có hạ độc với Niệm Như Yên, ngươi đừng có ở chỗ này oan uổng người khác.”

Thúy Vân nghĩ đến thảm trạng quý dị của tiểu thư nhà mình, lại thấy Tô Mê mạnh miệng, tức khắc nổi trận lôi đình, một chân lại một chân dùng sức đá lên người Tô Mê.

Thẳng đến khi ám vệ canh giữ ở chỗ tối nhìn thấy Tô Mê sắp bị Thúy Vân đá chết, nhớ tới Vương gia dặn dò, lập tức hiện thân ra mặt ngăn cản.

Thúy Vân nhận ra ám vệ là người của Dạ Lăng Tuyết, cho rằng hắn đang bảo hộ Tô Mê, tức giận chửi ầm lên: “Tô Mê cái đồ tiện nhân chết tiết này còn muốn đem chủ mẫu tương lai của ngươi hại chết, ngươi thể nhưng còn dám giúp đỡ nàng ta, thật là ngu xuẩn!”

Ám vệ khuôn mặt lạnh lùng, vừa định nói cái gì đó, ám vệ của đề quân Phượng Vô Thương phái tới đã tìm tới nơi này.

Mấy người nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng đem tầm mắt dừng ở trên người Tô Mê hơi thở thoi thóp, cầm lấy đan dược cứu mạng liền cho cô ăn vào.

Thấy Tô Mê sâu kín tình lại, một ám vệ trong đó khăn khăn hỏi: “Cô là Tô Mê?”

Tô Mê thấy bọn họ hình như không có ác ý, nhưng lúc trước có Dạ Lăng Tuyết ôn nhu lừa gạt, cô lúc này vẫn nổi lên tâm phòng bị.

“Các người là ai?”

“Chủ nhân nhà ta được trưởng môn phái Thanh Thành gửi gắm, để chúng ta tiến đến mang cô ra ngoài.”

Tô Mê vừa nghe có thể đi ra ngoài, lập tức gật đầu thừa nhận thân phận của mình.

Vài tên ám vệ đang muốn đem Tô Mê mang đi, liền thấy Dạ Lăng Tuyết bước chân vội vàng đuổi tới.

“Đứng lại, nàng ta là nô bộc trong phủ của ta, lúc này lại hạ độc với Vương phi của bốn vương, tội đáng chết, há để các người nói mang đi liền mang đi!”

Dạ Lăng Tuyết mới vừa ở phòng tiếp khách phát một đồng hỏa khí, ám vệ bảo hộ Niệm Như Yên vội vàng tới báo, Dạ Lăng Tuyết liền vội vàng đuổi lại đây.

Lúc này thấy bọn họ thế nhưng không trái qua sự đồng ý của hần liền mang người của hần đi, Dạ Lăng Tuyết tất nhiên là giận không thể át.

“Vương gia muốn nói gì thì đi tìm Quốc sư, chúng ta đều là ám vệ Đế quân giao cho Quốc sư, chỉ nghe lệnh Quốc sư.”

“Làm càn!” Dạ Lăng Tuyết lãnh mị mị mắt.

Mà đúng lúc này, Tô Mê cuối cùng hoàn khí mở miệng.

“Vương gia không nên oan uổng loạn người, ta không hiểu độc thuật, đến một sợi lông tơ của Vương phi cũng chưa đụng tới, đã bị nha hoàn đá ra, làm sao có cơ hội hạ độc hại nàng ta?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (5)

Edt: Mít

~~~~~

Dạ Lăng Tuyết nghe âm thanh của Tô Mê, lúc này mới đem tầm mắt dừng ở trên mặt nữ nhân mặt mũi bầm dập.

Thấy thần sắc hần hơi kinh ngạc, Tô Mê không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Ta hiểu độc thuật hay không, ta tin Vương gia so với ai khác đều rõ ràng hơn, hiện giờ võ công toàn thân của ta bị Vương phi phế bỏ, chỉ sợ đến con kiến cũng giết không chết, lại làm sao đến gần Vương phi?”

“Vương gia vì bảo hộ an toàn Vương phi, nhất định là an bài ám vệ, ta nếu hạ độc, chẳng lẽ ám vệ của ngài chỉ là dùng để bài trí sao?”

“Không nói đến Vương phi của ngài lại là thiếu cốt chủ Vong Ưu Cốc, con gái đích truyền của quý thủ thần y, nói cho cùng, giả thiết là ta hạ độc, với thủ đoạn tay mơ như ta, làm sao qua mắt được y thuật, độc thuật tài nghệ cao thâm của Vương phi chứ?”

Tô Mê bình thản ung dung nói, cho dù nói một chữ lại một chữ “Vương phi”, đôi mắt cũng không có xuất hiện bất kì cảm xúc khác thường gì.

Dạ Lăng Tuyết đối diện với cặp mắt phượng đậm mạc xa cách kia, trong lòng đột nhiên cứng lại.

Nàng đây là.....hết hy vọng với hần?

Lúc này Dạ Lăng Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng mất mát khó hiểu, nhìn ánh mắt Tô Mê mang theo vài phần thâm ý tìm tòi nghiên cứu.

Thúy Vân cho rằng Dạ Lăng Tuyết tin tưởng Tô Mê nói, lập tức tức giận bất bình: “Người cái tiện nữ nhân này, thế nhưng còn dám giả bộ, người chân trước mới ra cửa, tiểu thư nhà ta sau lưng liền trúng độc cổ quái, không phải người hạ, còn có thể là ai?”

Tô Mê nhẹ câu khéo môi, lại tác động miệng vết thương, hơi hơi gật gật miệng.

Nhưng cô không hề để ý, chỉ là lạnh giọng nói: “Ngươi luôn miệng nói ta hạ độc, vậy ngươi nói xem Vương phi rốt cuộc trúng độc gì, tình huống sau khi phát độc là cái dạng gì, thậm chí có thể lục soát thân ta, xem trên người ta có cái loại độc được đó hay không.”

“Ngươi ——!”

Thúy Vân ghen một chút, lập tức tức muốn học máu mắng: “Ngươi cái tiện nô không biết xấu hổ, rõ ràng biết tiểu thư nhà ta trúng độc ở bộ vị không tiện nói ra, còn cố ý tại trước mặt nhiều nam nhân như vậy yêu cầu, làm sao an tâm?”

“Không an tâm cái gì, chỉ là đơn giản thuyết minh ta không có hạ độc mà thôi.”

Biểu tình Tô Mê thực vô tội, ngay sau đó nhìn về phía Dạ Lăng Tuyết: “Nếu Vương phi bị thương vị trí tương đối bí ẩn, không bằng Vương gia tự mình kiểm tra, Vương phi nếu thật sự trúng độc, vậy Tô Mê liền tùy Vương gia xử trí.”

Thúy Vân nghe lời này của Tô Mê, xem như nghe hiểu được.

“Ngươi có ý tứ gì, ngươi là nói tiểu thư nhà ta cố ý làm khó dễ ngươi, cho nên làm bộ trúng độc sao?”

“Đúng vậy, ta nói nhiều như vậy, chính là ý tứ này, chẳng lẽ ngươi lúc này mới nghe hiểu?” Tô Mê mắt phượng hơi chớp, mặt đầy vô tội cùng kinh ngạc.

Thúy Vân không nghĩ tới Tô Mê thế nhưng trắng trợn thừa nhận như vậy, lập tức liền chỉ vào Tô Mê, tức giận đến nửa ngày nói không nên lời.

“Mấy ngày trước đây ta võ công mất hết, hôn mê suốt vài ngày, thiếu chút nữa sống sờ sờ đói chết không nói, Vương phi nhà ngươi còn nói ta tới Phụng Lan viện triều chọc nàng ta, xin hỏi, ta một phế nhân thở dốc hô hấp đều khó khăn, nào có phân thân chi thuật đi chọc nàng ta?”

Tô Mê thần sắc sắc bén, lại nói: “Còn có hôm nay, ta chịu đựng bản thân đang bệnh ở phòng bếp thành thật hỗ trợ, Vương phi nhà ngươi kêu người mang ta đi, đi lau mình cho nàng ta, kết quả đến một sợi lông tơ của nàng ta ta cũng chưa chạm vào, đã bị ngươi một chân đá ra, hiện giờ lại vu hãm ta hạ độc, Tô Mê ta cùng các ngươi có thù bao lớn để các ngươi một hai phải hại ta như vậy?”

Những lời này, tự nhiên là nói với Dạ Lăng Tuyết.

Nói cho cùng tâm nguyện nữ chủ là làm hấn yêu mình, có chút hiểu lầm, cần thiết nói rõ ràng.

Cho dù hấn không tin cô, nhưng ít nhất những lời cô nói liền sẽ ở trong lòng hấn mọc rễ nảy mầm, cuối cùng phát hiện dấu vết để lại, liền sẽ hoài nghi đến trên người Niệm Như Yên.

Nhưng Tô Mê lại tính sai rồi, Dạ Lăng Tuyết cùng Niệm Như Yên quen biết mười mấy năm. Coi như lúc này, Dạ Lăng Tuyết tuy nghĩ đến có lẽ Niệm Như Yên là cố ý làm những chuyện đó, hấn lại cảm thấy Niệm Như Yên làm vậy chẳng qua chỉ chứng minh Niệm Như Yên yêu hấn sâu mà thôi.

Đúng là nguyên nhân này, Tô Mê khi công lược Dạ Lăng Tuyết tiêu phí khá nhiều tâm tư.

Đương nhiên, đây là lời phía sau.

Dạ Lăng Tuyết nghĩ Tô Mê nói như vậy là để cho hấn có cơ hội lợi dụng sơ hở.

Chỉ cần hấn vào nhà kiểm tra, thuận miệng nói Niệm Như Yên trúng độc vậy hôm nay nàng ta muốn chạy cũng chạy không được.

Vì thế Dạ Lăng Tuyết nhìn về phía Tô Mê, lạnh lùng mở miệng nói: “Được, nếu bốn vương kiểm tra ra được, nhất định không buông tha ngươi!”

Nói xong, Dạ Lăng Tuyết đẩy cửa vào phòng, không có nhìn thấy trong mắt Tô Mê chợt lướt qua u quang giảo hoạt.

Theo cửa phòng bị Dạ Lăng Tuyết gắt gao đóng lại, ngay sau đó.....

“Lăng Tuyết, nơi đó của thiếp, rất lạnh, rất nóng, lại rất ngứa, mau, mau giúp thiếp.....”

Niệm Như Yên cả người khó chịu lợi hại.

Đặc biệt là chỗ kia, giống như toàn bộ nam nhân của Long Hề quốc đều đã tới một lần, tra tấn nàng ta sắp điên rồi.

Dạ Lăng Tuyết làm sao cũng không nghĩ tới mình vừa tiến vào đã bị Niệm Như Yên trần truồng lửa thể đẩy ngã trên mặt đất, trong miệng còn nói ra những lời không rụt rè như vậy.

Hấn cau mày, ánh mắt bỗng chốc lạnh lùng.

“Tô Mê thế nhưng dám hạ mị dược với nàng!”

“Nàng ta còn không có cái bản lĩnh đó, Lăng Tuyết, Tuyết, thiếp muốn, thiếp muốn chàng, nhanh làm thiếp đi!” Thần trí hỗn loạn Niệm Như Yên vội vàng kéo xuống đai lưng của Dạ Lăng Tuyết.

Dạ Lăng Tuyệt nhủ vậy, thấy trên người Niệm Như Yên trừ bỏ dấu vết tối hôm qua hấn lưu lại, mặt khác cái gì cũng không có.

Chính như hấn suy đoán, chính theo như lời Tô Mê, Niệm Như Yên thật là cố ý vu oan giá họa.

Hấn tuy rằng hiểu rõ, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Ngoài cửa nhiều người như vậy, hấn thân là Vương gia, tự nhiên không thể không kiêng kỵ gì như vậy, vì thế muốn đẩy Niệm Như Yên ra, lại nghĩ cách nhìn xem nàng ta rốt cuộc làm sao vậy?

Nhưng Dạ Lăng Tuyệt còn chưa kịp đem nàng ta đẩy ra, quần đã bị kéo xuống. ....

Nơi nào đó chỉ cảm thấy một trận lạnh một trận cay, liền thấy Niệm Như Yên điên cuồng động lên. ....

Trong phòng truyền đến âm thanh, một tia không đúng truyền vào trong ngoài mọi người đang chờ ở ngoài cửa, làm mọi người ở đây đều nhin không được xấu hổ.

Tô Mê ho nhẹ một tiếng, đánh gãy bầu không khí dị thường xấu hổ.

“Cái kia, chúng ta đi đi.”

Thủ lĩnh ám vệ Phụng Vô Thương phái tới, ứng đỏ mặt, nhàn nhạt gật đầu, mới vừa mang theo Tô Mê đi được vài bước, đã bị ám vệ của Dạ Lăng Tuyệt chặn lại: “Không có mệnh lệnh Vương gia, các người không thể rời đi.”

“Người cảm thấy Vương gia nhà các người lúc này có cơ hội mở miệng sao?”

Tô Mê nhướng mày, trong mắt phụng thêm vài phần quyết đoán: “Vương phi các người đã chính miệng chứng minh ta không có hạ độc, chẳng lẽ người đối với lời nói của Vương phi các người cũng có điều nghi ngờ?”

Thấy tên ám vệ kia có chút do dự, Thúy Vân vội vàng đi tới: “Không thể để nàng ta. .... Ngô!”

Thúy Vân nói còn chưa xong, nghênh diện đã bị Tô Mê dùng hết toàn lực cho một cái tát, hung hăng đánh ngã xuống đất, ngay sau đó Tô Mê thờ phỉ phò nói: “Hôm nay những gì người làm với ta, ngày khác ta tất trả lại người gấp đôi.”

.....

Quốc sư phủ, thiên thất.

Phụng Vô Thương khoanh chân tĩnh tọa, nghe thủ lĩnh ám vệ thuật lại chuyện đã trải qua, yên lặng một lúc lâu, lúc này mới nhàn nhạt mở miệng: “Đem bảng tên Phụng Lan viện đổi thành. .... viện tâm thần.”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (6)

Edt: Mít

~~~~~

“Thông báo cho Thanh Thành chương môn, để hấn tới Quốc sư phủ đón người.” Phụng Vô Thương đạm nhiên phân phó.

Lãnh Quyết giật mình, không biết nghĩ tới cái gì, trong giọng nói chần chờ gần như không thể phát hiện, muốn nói lại thôi gật đầu: “Vâng, Lãnh Quyết hiểu rõ. ....”

“Muốn nói cái gì?”

Từ đầu đến cuối cũng không mở mắt ra, thậm chí đến lông mi cũng không có động Phụng Vô Thương đạm nhiên mở miệng.

Lãnh Quyết thấy thế, châm chọc một lát, lúc này mới lên tiếng: “Cô ấy công lực toàn thân mất hết, gân mạch bị người khác mạnh mẽ nghịch sửa, chỉ sợ đời này cũng không thể tập võ.”

Phượng Vô Thương trầm mặc một cái chớp mắt, nhẹ nhàng bằng quơ nói.

“Thiếu Thanh Thành chương môn nhân tình, chỉ lo thay hân tìm người hoặc thi thể là được, chuyện khác cùng ta không quan hệ.”

Hình như cảm thấy những việc này đã vượt qua phạm vi quản hạt của mình, Lãnh Quyết nhàn nhạt gật đầu, sau đó lắc mình biến mất.

Quốc sư phủ, Đông viện phòng cho khách.

Tô Mê lẳng lặng ngồi ở trước gương đồng, nhìn bộ đánh chính mình mặt mũi bầm dập, như suy tư cái gì.

Lúc này tuy rằng thay đổi cốt truyện nam chủ cường bách nguyên chủ, đến tuyến tăng bảo đồ theo nguyên cốt truyện, nhưng, nếu muốn miễn việc phải bị tặng cho triều thần, trở thành đồ chơi phát tiết, cô vẫn cần thiết phải mượn dùng thế lực của Quốc sư Phượng Vô Thương mới được.

Nhưng, một bên muốn công lược tra nam chủ, một bên còn muốn câu thêm Quốc sư cấm dục, bên kia còn muốn giúp Dạ Tự Thừa bước lên ngôi vị hoàng đế, vậy cô phải ở cái vị diện này ngốc bao lâu?

“Trên nguyên tắc mà nói, ký chủ chỉ cần ở thời điểm trước khi nguyên nữ chủ tử vong hoàn thành tâm nguyện nữ chủ là được.” Hệ thống 059 đột nhiên nói.

Tô Mê một lần nữa chải vuốt cốt truyện, mở miệng nói: “Một năm?”

“Đúng vậy, lý luận không tồi, chỉ cần trong thời gian một năm, cô hoàn thành tất cả nhiệm vụ, là sẽ tự động thoát ly ký thể.”

“Được, ta hiểu, chỉ là gương mặt này, có thể khôi phục nguyên dạng hay không?” Tô Mê nhíu mày.

Trong lòng biết cho dù là thế giới nào cũng cần phải xem mặt, nhưng bộ dáng đầu heo này hiển nhiên làm cho cô một bước khó đi.

“Ký chủ, cô có thể mượn dùng được vật của vị diện này để khôi phục, nếu bản hệ thống tùy tiện ở trong thời gian ngắn khôi phục sẽ làm người khác hoài nghi.” Hệ thống 059 có nề nếp nói.

Tô Mê than nhẹ: “Hiểu rồi, lui ra đi. ”

Hệ thống 059 nghe khẩu khí này của cô, lập tức không vui: “Bản hệ thống muốn lui mới có thể lui, thỉnh không nên sai sử bản hệ thống làm bất kì chuyện gì.”

“Vậy sao, sáng nay tràng diễn kịch tính kia, xem như thế nào, còn có muốn xem không?”

“Đương nhiên muốn.” Hệ thống 059 theo bản năng gật đầu.

Tô Mê vẫy vẫy tay: “Vậy mau đi đi, bản cô nương lần sau gọi đến người chính là người lại lần nữa được xem kịch vui.”

Hệ thống 059 vẫy vẫy ống tay áo, rồi đi.

Chỉ là Tô Mê không biết, hệ thống 059 lần sau xem diễn, thế nhưng là cô cùng Phượng Vô Thương trên giường diễn!

.....

Bên kia, Dạ Lăng Tuyết cùng Niệm Như Yên diễn cuồng triển miên cả ngày.

Xong việc, tư vị kia quả thực khó có thể hình dung.

Thẳng đến ngày hôm sau, Dạ Lăng Tuyết mới đỡ eo từ Phượng Lan viện đi ra.

Ngẩng đầu vừa thấy ngay từ đầu là ba chữ vàng to Phượng Lan viện lại biến thành ba chữ đen như mực “Viện tâm thần”.

Dạ Lăng Tuyết lập tức tìm Mạnh Truyện.

“Sao lại thế này?”

Mạnh Truyện nào biết, đành phải đúng sự thật bẩm: “Thuộc hạ lập tức đi tra.”

Dạ Lăng Tuyết không biết nghĩ tới cái gì, xua xua tay: “Được rồi, sai người một lần nữa làm khối băng hiệu, phái người giám thị hướng đi của Tô Mê ở Quốc sư phủ, lại tìm mấy người hầu, chăm sóc tốt Như Yên.”

“Rõ, Vương gia.”

Mạnh Truyện gật đầu, vừa định rời đi, Dạ Lăng Tuyết đột nhiên gọi hân lại, lấy ra một cái bình sứ giao cho hân.

“Tìm cơ hội đem thuốc này hạ với Tô Mê.”

Nhìn thấy thân bình huyết hồng kia, con người Mạnh Truyền hơi co rút lại, ngay sau đó liền đem bình sứ nhận lấy, xoay người rời đi.

.....

Tô Mê ở Quốc sư phủ ngây người suốt ba ngày, trừ bỏ uống nước thuốc thì chính là ăn đan dược, thiếu chút nữa thành ẩm sắc thuốc, nhưng trước sau không có gặp được Quốc sư đại danh鼎鼎.

Một ngày dùng xong cơm trưa, Tô Mê cầm lấy khăn che mặt che khuất khuôn mặt xanh tím, đi vào hoa viên trong hậu viện tản bộ, tiêu hóa thức ăn...

Quốc sư phủ chiếm diện tích tuy rằng rất lớn, nhưng cũng không đến mức có thể lạc đường.

Nhưng Tô Mê chỉ là đi dạo một hồi, cũng không biết như thế nào, liền ở hoa viên hậu viện đi vòng vòng, tìm không thấy lối ra ngoài.

Mất thấy ánh mặt trời quá gắt, hiện giờ lại là mùa hè nắng chói chang, Tô Mê nện bước có chút sốt ruột, chỉ chốc lát liền ra một thân mồ hôi.

“Xôn xao.....”

Một tiếng nước rất nhỏ truyền vào trong tai Tô Mê, màng tai cô hơi động, theo thanh âm liền đi qua đó.

Giây lát, vừa nhìn thấy hồ sen vô tận ánh vào mi mắt, Tô Mê không tự chủ được khước miệng giờ lên, mắt phượng vũ mị có tăng tăng gọn sóng sung sướng.

Nhưng mà ngay sau đó, cô liền cười không nổi.

Tập trung nhìn vào, chỉ thấy trong hồ sen giữa các hoa sen là một thân ảnh thon dài gầy nhưng rắn chắc, cả người bọc trong lụa trắng, lộ ra da thịt trắng nõn trơn bóng như tuyết, dưới ánh sáng nhiệt liệt chiếu xuống, phản xạ ra vàng sáng nhàn nhạt.

Tô Mê không khỏi ngừng lại hô hấp, dưới chân lại không cẩn thận đụng phải đá.

Tiếng vang rất nhỏ, dẫn tới người trong ao bỗng nhiên quay đầu.

Một dung nhan khó có thể hình dung bằng bất kì từ ngữ gì, phong hoa tuyết đại kinh thế, cứ như vậy không hề báo động trước xuất hiện trước mặt mình.

Một cái chớp mắt kia, Tô Mê cảm thấy tim của mình cũng đã đình chỉ đập rồi.

Dường như hình ảnh trước mắt, đều làm nền cho dung nhan mỹ lệ mà lại có một cảm giác quen thuộc của hắn, chỉ có một hình ảnh trắng thuần kia, mới là tươi sáng sống động mà lóa mắt nhất, đẹp đến làm người ta kinh tâm động phách.

Chỗ sâu trong đáy lòng Tô Mê đột nhiên trào ra một loại xúc động quen thuộc lại xa lạ, khiến cô thiếu chút nữa quên mất hô hấp.

Cứ như vậy không hề chớp mắt, nhìn nam nhân trong ao, đáy mắt thật nhanh nổi lên ánh nước.

Cô cảm thấy, cảm giác hắn mang lại cho mình, rất quen thuộc.....

Tô Mê không biết chính là vì nhiệm vụ mới nên hệ thống 059 dưới tình huống cô không biết đã đem phần tình cảm của cô đối với Cố Lương Nghiên ở vị diện trước, giảm bớt xuống rất nhiều, hiện giờ chỉ còn lại có ả ả xúc động mà thôi.

“Không biết nơi này là cấm địa?”

Mỹ nam bọc lụa trắng, đạm nhiên lên tiếng, không hề làm ra động tác che dấu thân thể của mình, chỉ là thần sắc thanh lãnh nhìn cô.

Tô Mê lúc này mới phản ứng lại, nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, ho nhẹ: “Xin lỗi, ta không biết nơi này là cấm địa.”

“Bảng hiệu cách nửa thước bên tay phải của ngươi, viết rất rõ ràng, mắt không tốt?”

Phượng Vô Thương thần sắc thực lạnh nhạt, nhạt đến cơ hồ không có biểu tình, nhưng nếu người quen thuộc Phượng Vô Thương, chỉ nhìn cảm hắn hơi căng chặt, liền biết hắn đã động giận rồi.

Tô Mê cách hắn có chút xa, tự nhiên nhìn không tới.

Chờ dựa theo như lời hắn nói, ở bên cạnh nhìn thấy hai chữ cấm địa, Tô Mê nhướng mày nói: “Ta không phải còn chưa có tiến vào phạm vi cấm địa của ngươi sao, mắt ngươi không tốt?”

Phượng Vô Thương môi mỏng hơi nhấp, khinh mạn phun ra một chữ: “Cút.”

Nhưng Tô Mê chẳng những không có cú, thậm chí làm ra chuyện mà cô cũng đều không thể tưởng tượng được.

Chỉ thấy ngay sau đó, cô trực tiếp ngồi ở trên bờ hồ, nhanh chóng cởi giày vớ, đem hai chân ngâm ở hồ sen: “Úm. .... Thật thoải mái nha, thật là mát mẻ cực kỳ.”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (7)

Edt: Mít

~~~~~

Phượng Vô Thương lạnh lùng nheo mắt.

Tô Mê không biết Phượng Vô Thương làm cái gì, chỉ cảm thấy một đạo chi khí vô tận lạnh lẽo nhanh chóng đâm vào gan bàn chân của cô.

Lạnh băng thấu xương, lạnh làm cô đột nhiên thu hồi hai chân, vừa định đứng lên, lại không nghĩ dưới chân vừa trượt, "Bùm" một tiếng, cả người ngã vào bên trong hồ sen.

Mặt mày tinh xảo không thể ức chế giật giật, lộ rõ Phượng Vô Thương ẩn ẩn cảm xúc phẫn nộ.

Tô Mê rơi vào hồ sen, lúc này mới nhớ tới nguyên chủ cùng mình đều là vịt lên cạn, vội vàng cao giọng la hét: "Cứu mạng a -- ngô! Ta không thông biết bơi, cứu mạng --!"

Phượng Vô Thương cực kỳ không vui nhàu mày.

Hắn tự nhiên biết nàng chính là Tô Mê, cũng biết ngày mai Thanh Thành chương môn liền sẽ tới cửa đón người, nhưng nàng ta chết hay sống, hiển nhiên không quan hệ với mình.

Chỉ là hồ sen này, nếu nhiễm thi khí dơ bẩn, đó là trắng trợn đập hư, hắn thật ra cảm thấy có chút đáng tiếc.

Vì thế thân hình chợt lóe, nhanh chóng xuất hiện ở bên người Tô Mê, cánh tay dài nhẹ nhàng chụp tới, muốn đem nàng ném đến trên bờ.

Lại không nghĩ người không biết bơi, nhìn thấy người đến cứu mình, đều tương đối kích động.

Mà Tô Mê từ nhỏ đã từng bị chìm trong nước, cảm xúc càng thêm kích động, vận tốc ánh sáng đem tay chân quắn lên thân thể Phượng Vô Thương, ôm chặt lấy hắn.

"Mẹ ơi, làm ta sợ muốn chết ô ô."

Tô Mê một phen nước mũi một phen nước mắt khóc lên, hoàn toàn không có nhìn thấy, mà Phượng Vô Thương cũng thành 1 sợi dây thừng.

Phượng Vô Thương mặc niệm tinh tâm chú, nhện xuống xúc động muốn đem Tô Mê bóp chết, lạnh giọng nhắc nhở: "Nước ao, không sâu."

Âm thanh hắn tuy rằng không cao, nhưng cũng không thấp, đặc biệt còn là dán vào bên tai Tô Mê nói ra, cô tất nhiên nghe được rõ ràng, chờ buông hắn ra, hai chân chạm xuống, phát hiện nước ao mới đến vị trí vòng eo của cô.

Tô Mê chỉ cảm thấy mặt mũi bị ném đi, nhưng thua người không thể thua trận.

Vì thế ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị chấp tay hướng Phượng Vô Thương đa tạ: "Đa tạ....."

Câu nói kế tiếp, còn chưa có nói xong, Tô Mê đã bị cơ bụng tám mũi, đường cong nhân ngư cùng với nơi nào đó phẫn nộ kinh nhân của mẫu Quốc sư ánh vào mi mắt, cả kinh nói không ra lời.

Tuy rằng làm trạch hủ nữ, cũng đã từng quan sát qua, nhưng còn hiện thực, vẫn là lần đầu nhìn thấy, hơn nữa..... Kích cỡ lại khả quan như vậy.

"Nhìn đủ rồi?"

"Còn chưa có..... Ngô." Tô Mê theo bản năng trả lời, chỉ cảm thấy mũi nóng lên, hai hàng máu mũi đỏ tươi, phi lưu mà xuống.

"Tí tách, tí tách....."

Nhìn dấu vết xanh tím trên mặt, còn có hai hàng máu tươi ở mũi của Tô Mê, lực nhấn nại của Phụng Vô Thương, hình như tới cực hạn rồi.

Trên trán gân xanh hiện lên, một cổ hơi thở nguy hiểm, quanh quẩn quanh thân.

Tô Mê thấy mặt hần đầy chán ghét, hình như còn ngại không đủ, đi lên phía trước một bước.

Dưới ánh mắt làm người khác sợ hãi của Phụng Vô Thương, tìm đường chết lấy khăn che mặt ở đầu vai hần để trên mũi xoa xoa, sau đó lại ở trong ao nước rửa rửa.

Tô Mê về mặt vô tội cười nói: "Ai u, thật là xin lỗi nha, làm dơ hồ sen của người."

Thấy hần cũng không nói lời nào, cứ như vậy xích quả đứng ở trước mặt mình.

Trong lòng tức khắc có chút lửa giận, quét quét nơi nào đó đang ngủ say của hần, cười nhạo.

"U, Quốc sư đại nhân thật đúng là lòng dạ bằng phẳng, không biết đã có nữ tử hoặc là nam tử nào được thưởng thức qua Quốc sư đại nhân lúc Thịnh Cảnh này chưa?"

Cô không ngốc, thời điểm nhìn thấy nam nhân này, ánh mắt đầu tiên cô liền nhận ra hần là Quốc sư Phụng Vô Thương.

Ngay từ đầu chỉ là một nhân vật cần thông đồng mà thôi, Tô Mê cho rằng mình cũng không để ý.

Nhưng thấy hần lỏa thể trước mặt mình, một chút cũng không cảm thấy thẹn, đến động tác che đậy cũng không có, Tô Mê cũng không biết làm sao, lời nói ngoài miệng liền có chút không chế không được âm dương quái khí.

Phụng Vô Thương nhàn nhạt rũ mắt, liếc nơi nào đó, sâu kín mở miệng: "Không ai dám tự tiện tiến vào cấm địa."

Ý tứ chính là nói, chưa từng có người, gặp qua bộ dáng lúc này của hần?

Tô Mê trong lòng không khỏi hơi vui, nhưng thấy nơi nào đó ẩn ẩn có dấu hiệu ngẩng đầu, đến cô cũng không rõ, lần thứ hai mở miệng châm chọc.

"Quốc sư đại nhân thấy ta bộ dáng như quỷ thể này cũng có phản ứng, thật đúng là đủ "rút rè", không biết Quốc sư đại nhân có cần ta đi gọi cơ thiếp hoặc là nha hoàn thông phòng của ngài tìm tới, cho ngài thư giãn hay không?"

Phụng Vô Thương nhíu nhíu mi, lúc này mới phát hiện quanh năm thanh tâm quả dục, lấy tự chủ làm tự hào, thế nhưng ở trước mặt nữ nhân này, một chút liền tan rã.

Hần thần sắc ảo não nhìn chằm chằm cái đồ vật không tiền đồ, giống như muốn đem nó nhìn thấu.

Tô Mê đột nhiên cảm thấy vị Quốc sư này có chút không bình thường, rốt cuộc thì người ở địa vị cao, tâm lý giống nhau đều tương đối biến thái.

Nghĩ thầm hôm nay làm vậy, hần là đủ hấp dẫn lực chú ý của Phụng Vô Thương, liền lấy lại tinh thần, bò lên trên bờ, nhanh chân chạy đi.

Mà Phụng Vô Thương, còn đứng trở nất trong hồ sen, nhìn chằm chằm nơi nào đó, nhìn chằm chằm vài canh giờ.

.....

Lúc chạng vạng.

Lúc đầu Tô Mê dùng xong bữa tối, còn muốn ra cửa đi tiêu com, nhưng nhớ tới mình ở cấm địa chọc tới Phụng Vô Thương, cảm thấy vẫn là thành thật ở trong phòng tương đối tốt hơn.

Cô ở trong phòng qua lại vài vòng, liền phủ mặt nạ tự chế bằng cánh hoa cùng mật ong, vào thau tắm, chuẩn bị ngâm nước nóng.

Nhưng không biết làm sao, mới vừa ngâm một hồi, Tô Mê liền cảm thấy đầu óc mê mang, trong thân thể có một cỗ khô nóng khó hiểu, làm cho cô tứ chi vô lực.

Chỉ chốc lát sau, liền hoàn toàn mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, trước ngực đột nhiên truyền đến hơi thở nóng rực rõ ràng như vậy, cùng với lực đạo thô nặng xoa niết, cả người Tô Mê đột nhiên giật mình, muốn ngồi dậy, thân thể lại một chút cũng không nhúc nhích được.

Sao lại thế này?

Chẳng lẽ cô đang mơ mộng xuân, hoặc là quý áp giường?

Nhưng mà trọng lượng khổng lồ đè lên thân thể, lại nói cho cô biết, không giống như là nằm mơ, tất cả đều chân thật.

Thẳng đến khi trước ngực bị người cắn một ngụm, Tô Mê rên rỉ một tiếng, run rẩy thân thể khô nóng, hơi mở mắt phượng mê ly.

"A, tỉnh."

Một âm thanh trầm thấp quen thuộc, mang theo vài phần tình dục chỉ sắc.

Ngay sau đó, một khuôn mặt lạnh lùng tinh xảo quen thuộc lọt vào mi mắt, Tô Mê lập tức nổi lên một tầng da gà, cả người ghê tởm đến không muốn!

"Cút ngay, đừng đụng vào ta!" Tô Mê tức đến hồng một khuôn mặt nhỏ điểm lệ, cắn giận nhìn Dạ Lăng Tuyết.

Dạ Lăng Tuyết ngay từ đầu cũng muốn động đến nàng, nói cho cùng hắn đã đáp ứng với Niệm Như Yên, tận lực không chạm vào nữ nhân khác trừ nàng ta.

Nhưng khi Mạnh Truyền trở về bẩm báo, hình như cổ độc hắn hạ, cộng hưởng với một loại độc khác trong cơ thể Tô Mê, chuyển hóa thành kết hợp cần thiết, mới có thể giải trừ mị dục.

Dạ Lăng Tuyết không biết mình nghĩ thế nào, thế nhưng phủ quyết kiến nghị Mạnh Truyền, đem dục Tô Mê giao cho Phượng Vô Thương, kiềm chế kế hoạch này.

Chỉ là chờ hắn lấy lại tinh thần, người đã đi tới Quốc sư phủ.

Hắn có nghĩ rồi đi, nhưng nhìn thấy Tô Mê trong thau tắm cả người lóa thể, lại không chế không được thân thể của mình, đem nàng bế lên giường, cảm lòng không đậu hồn lên.

Thấy nàng mới mấy ngày không gặp, liền bài xích mình như vậy, Dạ Lăng Tuyết trong lòng phẫn nộ, lại lạnh lùng câu môi nói: "Nữ nhân trên giường, nói không cần, chính là muốn, ngươi không phải vẫn luôn muốn trở thành nữ nhân của bốn vương sao, đêm nay, bốn vương cho ngươi toại nguyện."

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (8)

Edt: Mít

~~~~~

Tra nam chủ này rốt cuộc có bao nhiêu tự đại, cho rằng tất cả nữ nhân đều nguyện ý để hắn ngủ?!

Cho cô toại nguyện?

Cô lúc này tâm muốn giết chết hắn cũng có, hắn làm sao còn không cho cô toại nguyện, còn không chết đi?

"Ký chủ, bốn hệ thống nghiêm trọng cảnh cáo cô, trước khi chưa hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt đối không thể giết chết nam chủ, cho dù sau đó nhiệm vụ hoàn thành, cũng chỉ có thể mượn tay người khác, hoặc là làm nam chủ lựa chọn tự sát, tóm lại, cô tuyệt đối không thể tự mình động thủ."

Âm thanh hệ thống 059, đột nhiên ở trong đầu vang lên.

Tô Mê tức khắc cạn lời, nghĩ thầm không giết chết hắn, dùng sức thọc hắn vài đao, hoặc là làm hắn biến thành thái giám, như vậy được rồi chứ?

Ý tưởng âm u nào đó, chợt lóe qua, Tô Mê mắt thấy trong sạch sắp khó giữ được, lập tức gấp giọng nói: "Ngươi nhanh đem nam nhân ghê tởm này từ trên người ta đá xuống đi."

"Xin lỗi, bốn hệ thống không thể can thiệp tất cả hành vi của nhân vật trong cốt truyện."

"Vậy ngươi nghĩ cách, đem Phượng Vô Thương tìm tới cho ta đi, muốn ngủ, lão nương tình nguyện ngủ với hắn!"

Dạ Lăng Tuyết hôm qua mới vừa bang Niệm Như Yên, đêm nay liền tới đây bang cô, má ơi, cô quả thực ghê tởm muốn chết!

Đúng rồi, Niệm Như Yên.....

Tô Mê nghĩ biện pháp kéo dài Dạ Lăng Tuyết, lập tức nói với hệ thống 059: “Ta mặc kệ ngươi là trời, hay là như thế nào, cần phải đem Phượng Vô Thương mang lại đây ngủ với lão nương, nếu không, ta hiện tại liền cắn lưỡi tự sát, cái gì mà kí chủ mau xuyên, chúng ta một giải hai tán.”

“Đờ mờ, cô cái kí chủ hư này, cô cũng dám uy hiếp bản hệ thống, cô cho rằng bản hệ thống thật sự sợ cô, cô tin hay không, bản hệ thống hiện tại liền đem cô mạt sát!”

Hệ thống 059 tức giận!

“Tới đây, mạt đi, sát đi.” Tô Mê lúc này tự thân khó bảo toàn, tình huống khẩn cấp, cốt khí lớn đều có.

Hệ thống 059 tức đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, ngay sau đó liền chặt đứt liên hệ, biến mất không thấy.

Tô Mê nghĩ nó chắc chắn thỏa hiệp, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng ngay sau đó, khi cô ý thức được cả người mình lửa thế, tùy ý Dạ Lăng Tuyết giờ trò, thậm chí sinh ra cảm giác quý dị, đầu óc lập tức nổ tung.

Tô Mê liễu mạng ần ần cổ khác thường kia, hô lớn: “Ngươi yêu không phải Niệm Như Yên sao, vì sao muốn chạm vào ta, ngươi không sợ nàng ta trách ngươi, nhưng ta sợ nàng ta giết ta đây!”

Nghe được ba chữ “Niệm Như Yên”, động tác trên tay Dạ Lăng Tuyết đột nhiên dừng lại.

Nhưng ngay sau đó, hắc tà lãnh gọi lên khóe môi, cười nhạt nói: “Ghen? Yên tâm, bản vương được thân thể của ngươi, tự nhiên sẽ không mặc kệ ngươi.”

Nói xong, động tác trên tay càng thêm tùy ý.

Tô Mê “Um” một tiếng, cả người run rẩy.

Dạ Lăng Tuyết thấp giọng cười nhạt: “Vẫn miễn cảm như vậy.”

Một ít kí ức mặt đỏ tím đập như thủy triều cấp tốc hiện ra, Tô Mê mặt đỏ hồng, mắt phượng mê ly lại càng thêm u lạnh, đôi tay gắt gao nắm chặt chân lưạ.

Dạ Lăng Tuyết nhanh chóng rút đại lưng, quần lót, nhưng thân trên lại quần áo chỉnh tề.

Mà lúc này, Tô Mê cố dùng đủ lực lượng, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đột nhiên nâng lên một chân, hung hăng đá vào bộ vị trí mạng đang ngẩng cao đầu của Dạ Lăng Tuyết——

Dạ Lăng Tuyết hoàn toàn không thể tưởng tượng được Tô Mê sẽ có chiêu này, một chút phòng bị cũng không có, ngờ ngẩn thừa nhận một cú đá dùng hết toàn lực này, lập tức kêu lên một tiếng, đau đến mồ hôi lạnh cũng đều chảy ra!

Hắn bởi vì lực đạo quá lớn, ngã xuống giường Tô Mê, nhúu này thấp giọng mắng: “Đáng chết.....”

“Ai đáng chết, không biết nếu Đế quân biết, Vương gia đêm khuya đến thăm Quốc sư phủ, ý muốn khi dễ nữ tử vô tội trong phủ ta, sẽ có cảm tưởng thế nào?”

Âm thanh ôn lương đậm mạc dễ nghe, đánh gãy lời mắng của Dạ Lăng Tuyết.

Ngay sau đó, Phượng Vô Thương một bộ bạch y áo choàng tím đẩy cửa mà vào, đi đến trước giường, lấy chăn, gắt gao đem Tô Mê bao lấy.

Một khắc Tô Mê nhìn thấy Phượng Vô Thương, thoáng yên tâm.

Nhưng thấy hắn mặt vô biểu tình thần sắc thanh lãnh, cô lại bắt đầu lo lắng, bộ dáng mềm như bông này, không biết có thể thành công cưỡng ngủ với Phượng Vô Thương hay không?

“Hệ thống, có thể để ta khôi phục thể lực hay không?”

Mị được phát tác đều giống nhau, không phải nữ nhân đều là lực lớn vô cùng, nhanh như hô đói vô mồi sao, cô lại thành một bãi nước mềm là có ý gì?

“Yên tâm, hắn sẽ tự nguyện ngủ với cô, cô tự động khen ngược là được.” Hệ thống 059 tức giận nói.

“Ngươi làm sao làm được?” Tô Mê tò mò hỏi.

Hệ thống 059 lần này mở ra hình thức giọng nói của mình, ở chỗ Tô Mê không nhìn thấy nhấp nhấp môi, muốn nói lại thôi: “Tóm lại thiên cơ không thể tiết lộ, cô đừng hỏi, chỉ lo nhắm mắt lại, hưởng thụ đi.”

Tô Mê trợn trắng mắt, nếu có thể, cô tình nguyện không làm loại chuyện này được chứ?

“Có thể đem linh hồn ta tạm thời rút ra không, ta không muốn cảm thụ những quá trình đó.”

“Đương nhiên không được.” Hệ thống 059 kích động mà kiên định nói.

Lúc này Tô Mê đã bị được lực tra tấn đến thần trí không rõ, không có phát hiện khẩn trương trong giọng hỏi hệ thống 059, chỉ là dựa sát vào Phụng Vô Thương, mơ mơ hồ hồ nhắm mắt lại.

Dạ Lăng Tuyệt nhìn thấy nam nhân khác ôm nữ nhân đáng lẽ thuộc về mình, trong lồng ngực có một cổ cảm giác phức tạp khó có thể miêu tả.

Nhưng lý trí nói cho hắn, nơi này là Quốc sư phủ, là địa bàn của Phụng Vô Thương, hắn không thể để hắn ta bắt lấy nhược điểm của mình.

Trước nay Phụng Vô Thương là người thanh tâm quả dục, hắn là sẽ không chạm vào Tô Mê.

Dạ Lăng Tuyệt cũng không biết lấy tự tin từ nơi nào, tự mình an ủi một phen như vậy, hít thở lại chịu đựng đau đớn, chặt vật rời đi.

Phụng Vô Thương rũ đôi mắt thanh lãnh, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Tô Mê mặt mũi xanh tím.

Nhưng mà, thời điểm tầm mắt dừng ở xuân sắc trước ngực nửa lộ nửa che cùng dấu hôn ái muội, đáy mắt màu hổ phách mất mà tìm lại ý vị, lướt qua giây lát thay vào đó là vô tận lạnh lẽo cùng hung ác nham hiểm.

Chặn ngang đem Tô Mê bế lên, đi ra sương phòng, đảo mắt đi vào thiên thất: “Lui ra, không cho bất kì kẻ nào tiến vào.”

“Vâng.” một âm thanh khàn khàn từ chỗ tối trầm thấp vang lên.

Giây lát, thiên thất một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Phụng Vô Thương đem Tô Mê phóng tới giường băng, lấy chăn trên người nàng xuống, múc một gáo nước lạnh trong suối có hàn khí nhẹ nhẹ, từng chút xối ở trên người Tô Mê.

Nếu là bị người khác nhìn thấy, nhất định là cả kinh trợn mắt cứng họng.

Một gáo nước thánh trăm ngàn vàng khó cầu trong truyền thuyết, trước mắt lại bị Phụng Vô Thương dùng để rửa sạch thân thể Tô Mê!

Nhưng Phụng Vô Thương không hề có cảm giác mình đang lãng phí, chỉ là si ngốc rửa sạch những dấu vết dị thường chứng mất đó, lực đạo không hề phát hiện tăng lên, đến Tô Mê đang hôn mê cũng nhận không được đau ngâm ra tiếng: “A, đau. ....”

Phụng Vô Thương giống như không thấy thấy, động tác trên tay không có chút nào tạm dừng.

Thẳng đến khi dùng suối nước lạnh đem những dấu vết đó cùng với toàn thân Tô Mê trên dưới mỗi một bộ vị toàn bộ rửa sạch sẽ, Phụng Vô Thương mới chậm rãi rút đi trường bào màu trắng, cúi người đem môi mỏng thật sâu hôn lấy cánh môi dị thường hồng nhuận kia, trần trọc mút hút.

Cùng lúc đó, ngón tay thon dài tinh xảo như ngọc, ở trên thân thể trắng nõn trơn trượt, một lần nữa lưu lại dấu vết thuộc về hắn.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (9)

Edt: Mít

~~~~~

Hơi thở ẩm ướt, như gió mát phất qua da thịt mềm mại kiều nộn của thiếu nữ, lay động mỗi một tắc dây thần kinh của thân thể.

Một chút mềm, một chút ngọt, một chút nhiệt, một chút hàn.

Môi răng giao nhau ôn tồn cực hạn, dần dần thay đổi hương vị.

Ngày thường, người khác chỉ có thể nhìn, không dám tùy ý khinh nhờn khuôn mặt như thần kia, giờ phút này khuôn mặt ấy lại mang theo dục vọng vội

vàng giống như thú, hơi thở bắt đầu chậm rãi rối loạn, cuối cùng một ngum cắn ở trên môi hồng nhuận điểm lệ.

Tô Mê bị Phụng Vô Thương hôn đến mơ mơ hồ hồ, trong đầu trống rỗng.

Đột nhiên tới một chút lực đạo khẽ cắn như vậy, cô theo bản năng mà được lực chi phối, tận lực đáp lại hắn.

Nhưng, trong xoang mũi tất cả đều là hương khí thanh mát của suối nước trong người Phụng Vô Thương, thân thể khô nóng của cô mềm như nước, đến nâng ngón tay cũng nâng không được, chỉ có thể để hắn đơn phương bừa bãi đoạt lấy mỗi một chỗ trên thân thể cô.

Dục niệm mãnh liệt như ngọn lửa, thổi quét thần trí của nhau.

Trường đao ra khỏi vỏ, sờ soạng, muốn công thành đoạt đất..... Phỉ hơn nửa ngày, mới phá đập mà vào, lại không nghĩ nửa đường gặp được một tảng trời ngại.

Phụng Vô Thương ổn định tinh thần, tập trung, sau đó một kích công thành.

“A.....!”

Tô Mê ăn đau rên một tiếng, chỉ nhớ rõ mình dừng lại đã lâu, mới dưới động tác trúc trắc của hắn, dần dần mất đi thần trí.

Nửa tỉnh nửa mê, Tô Mê hơi giương mắt, đối diện với một đôi mắt màu hổ phách sâu kín, trong mắt đầy dục vọng như mạch nước ngầm mãnh liệt không chút che giấu.

Tô Mê càng thêm khô nóng lên, cắn chặt môi, phảng phất cả người rơi vào bên trong biển rộng, tùy ý cho sóng lớn đầy trời, đem cô chà đạp.

Tất cả cảm giác, đều là hắn cho.

Xuân sắc vô biên, cả phòng xuân sắc.

.....

Hôm sau.

Tô Mê là sống sờ sờ bị lạnh tỉnh.

Tay chân lạnh lẽo đồng thời chỉ cảm thấy cả người giống như là bị xe nghiền áp qua, vừa nhức vừa đau, đặc biệt là nơi nào đó, quả thực khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả.

Cô vừa mới lười biếng trở mình, đầu ngón tay đột nhiên chạm vào một vật thể ấm áp mềm mại mà trơn trượt.

Đột nhiên vừa mở mắt, tức thì liền đối diện với một đôi mắt màu hổ phách thanh lãnh u lạnh!

Tô Mê giật mình, ký ức tối hôm qua chậm rãi quay lại.

Hắn bừa bãi cuồng tứ đoạt lấy, thẳng đến khi cô khóc lóc cầu xin hắn, hắn mới thôi hung mãnh, so sánh với nam nhân lúc này tiên khí phiêu phiêu, cực kỳ giống với Bồ Tát trong thần miếu được cung phụng, hình như hoàn toàn không phải một người.

Tô Mê trầm ngâm một lát, ần ần cảm thấy mình nên nói cái gì đó.

Vì thế nín môi, trong mắt đầy chân thành: “Cái kia, tối hôm qua vất vả cho ngài, đa tạ.”

Tiếng nói vừa dứt, Phụng Vô Thương đột nhiên nhú mày.

Tô Mê không biết mình có phải ảo giác hay không mà cảm thấy cô nói xong lời cảm tạ, hơi thở quanh thân Phụng Vô Thương có chút nguy hiểm có chút làm cho người ta sợ hãi.

Cô chớp chớp mắt, gian nan chịu đựng đau đớn, đỡ eo muốn ngồi dậy.

Lại bị cảm giác quỷ quyệt ở nơi nào đó làm cho kinh hãi một trận!

Ngay sau đó, đôi chân mây tinh xảo của Phụng Vô Thương nhấn đến khăn.

Tô Mê chịu không nổi uy áp của hắn, đột nhiên cách xa thân thể hắn, lấy chăn bọc lại thân thể của mình liền từ trên giường băng lăn xuống, hoàn toàn không giống một thiếu nữ mảnh mai bị lăn lộn suốt đêm, à không, lúc này phải nói là nữ nhân.

Phụng Vô Thương từ đầu đến cuối, một câu cũng không có nói.

Chỉ là gân xanh trên trán đột nhiên nổi lên, nhắm lại đôi mắt thật mạnh, thu liễm đi u quang dữ tợn nơi đáy mắt chợt lóe rồi biến mất.

Tô Mê dùng dư quang khỏe mắt thoáng nhìn, không khỏi nhanh chóng bò dậy, đột nhiên hướng cửa chạy tới.

“Đứng lại.”

Ở thời điểm Tô Mê muốn mở cửa thiên thất, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh khàn khàn u lãnh.

Tô Mê sợ tới mức run lên, muốn nói cái gì đó, cửa thiên thất bị người từ bên ngoài đột nhiên gõ vang: “Chủ tử, Lâm chương môn của phái Thanh Thành tới rồi, lúc này đang chờ ở phòng khách.”

Tô Mê tuy rằng trong lúc vô ý nghe nói, Phụng Vô Thương sợ dĩ cứu mình, hoàn toàn là bởi vì thiếu sư phụ Lâm Thiệu của nguyên chủ một ân tình.

Hơn nữa cũng biết, Lâm Thiệu ít ngày nữa sẽ đón cô về phái Thanh Thành.

Nhưng cô không nghĩ tới, thế nhưng sẽ nhanh như vậy.

Nói cho cùng núi Thanh Thành cách nơi này không gần, cho dù một chuyến ít nhất cũng phải năm ngày.

Nhưng lúc này cô phải làm sao bây giờ?

Người ta cứu cô, cô lại đem người ta ngủ, không đúng, người ta cũng ngủ cô, trước mắt sư phụ mình còn tìm tới cửa, cô phải làm sao mới tốt bây giờ, làm sao mới có thể thành công lưu lại bây giờ?

Tuy rằng không biết tối hôm qua hệ thống 059 làm sao thu phục Phụng Vô Thương.

Nhưng giờ này khắc này cô rõ ràng biết một chút, đó chính là Phụng Vô Thương nhất định không phải tự nguyện.

Nếu không, bộ dáng hần hận không thể giết chết cô trước mắt, là sao thế này?

Tô Mê thấy Phụng Vô Thương không nói lời nào, đơn giản nhìn mình đứng ở cửa một hồi, lại lần thứ hai đi trở về.

“Chuyện tối hôm qua, thật tình xin lỗi, ta huỷ hoại trong sạch của ngài, ta chân thành xin lỗi với ngài, ngài muốn bồi thường cái gì, ta đều sẽ tận lực hoàn thành.”

Ừm, tối hôm qua cảm giác hần cho cô, hần là lần đầu, nếu không phải lần đầu tiên, cũng không thể nhanh như vậy.

Tô Mê nói không sai, lúc này tâm muốn giết người của Phụng Vô Thương đều có.

Nhưng nếu có thể nói, người thứ nhất hần muốn giết, tuyệt đối là kẻ tối hôm qua đã chiếm dụng thân thể hần, huỷ hoại thân đồng tử của hần!

Nhưng, lúc này nữ nhân này có ý gì?

Không phải hần huỷ hoại trong sạch của nàng ta sao?

Hần vừa tỉnh, liền thấy trên giường băng nở rộ cánh hoa bằng máu, nàng ta vì sao lại phải xin lỗi mình?

Chẳng lẽ nàng ta cùng ý thức tối hôm qua kia, có quan hệ với nhau?

Tô Mê không nghĩ tới, bởi vì một lời khách sáo của mình, liên tưởng của Phụng Vô Thương thế nhưng sinh ra gió bão.

Mà Tô Mê thấy hần không nói lời nào, nghĩ bên ngoài còn có người chờ câu trả lời, vì thế đánh bạo, tiến lên một bước.

Thật cẩn thận vươn tay, cầm lấy quần áo màu trắng ở một bên, muốn đắp lên thân thể xích quả mang theo dấu răng rõ ràng, vết máu, cùng với vết nhéo, đồng thời cũng thăm mắng mình quá thô bạo.

Lại không nghĩ tới, Phụng Vô Thương đột nhiên mở mắt: “Ta sẽ chịu trách nhiệm với người.”

Nani?

Hạnh phúc tới quá nhanh, Tô Mê hiển nhiên có chút mơ hồ, lên tiếng hỏi: “Ngài nói cái gì?”

“Ta nói, ta sẽ chịu trách nhiệm, ít ngày nữa sẽ ngênh thú, người sẽ là Quốc sư phu nhân của Long Hề quốc.” Phụng Vô Thương lần thứ hai lặp lại, hơn nữa bổ sung thêm.

Sau đó, hần tự đi xuống giường băng, nói với người bên ngoài: “Bảo hần chờ.”

“Vâng, chủ tử.” Người tới trả lời, xoay người rồi đi.

Trong thiên thất, suối nước nóng.

Phượng Vô Thương trần trường đi vào trong ao, quay đầu thấy Tô Mê còn đứng ngơ ngác, hơi nhướng mi: “Lại đây tắm gội cho ta.”

Tô Mê chớp chớp mắt, bọc chân đi qua.

Vốn định ngồi xỏm lau mình cho hần, nhưng lại cảm thấy phía dưới có chút lọt gió, vì thế Tô Mê trực tiếp ngồi ở trên bờ, đem hai chân thả vào trong nước.

Phượng Vô Thương thấy vậy, lập tức nhủ mảy, lộ rõ hần không vui.

Tô Mê bị hần liếc mắt trừng một cái, theo bản năng thu hồi chân, lại không nghĩ, một cánh tay thon dài tinh xảo, đột nhiên túm một cái, đem cả người cô trực tiếp túm vào trong nước.

“Người làm gì —— a! Cứu mạng!”

Phượng Vô Thương thấy bộ dáng buồn cười của cô ở trong ao liễu mạng, cong cong môi, một bàn tay đem cô xách lên.

“Nước này, cũng không sâu..”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (10)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Mê trực tiếp sử dụng tay chân leo lên trên người Phượng Vô Thương, hai chân kẹp chặt eo hần.

“Không được buông tay, đừng buông tay, ta sợ.”

Tuy rằng trong lòng biết nước ao không sâu, nhưng bị Phượng Vô Thương đột nhiên túm như vậy, thực sự dọa tới Tô Mê rồi.

Phượng Vô Thương làm sao không sợ.

Bị Tô Mê ôm như vậy, kề sát thân mật khăng khít như vậy, nháy mắt làm cả người hần căng chặt lên.

Nhưng làm Phượng Vô Thương càng thêm chán ghét chính là, hần thế nhưng bởi vì một động tác đơn giản của nàng như vậy, rõ ràng cảm giác được bụng dưới chột nóng lên, dục vọng không thể đỡ được, dần dần dày vò hần.

Hiển nhiên, Tô Mê ở trên người hần, cũng cảm giác được rõ ràng.

Trong lòng biết nam nhân vừa mới khai trai chọc không được, cô cũng không muốn ôn lại cái loại cảm nhận quý quyết đó thêm lần nào nữa, lập tức phản xạ có điều kiện nhảy xuống dưới, đem thân thể xích quả giấu ở trong ao.

Phượng Vô Thương thấy nàng như vậy, lại đem tầm mắt dừng ở nơi nào đó đang thức tỉnh, mảy nhãn đến lợi hại.

Hần đem thân thể ngâm vào trong nước, nhìn Tô Mê đối diện một lúc lâu, sau đó phản phó Lãnh Quyết tìm cho Tô Mê một bộ xiêm y.

Hai người đi vào phòng khách, đã là mười lăm phút lúc sau.

Tô Mê nhìn thấy Lâm Thiệu không lớn hơn mình bao nhiêu, thần sắc trong nháy mắt ngạc nhiên, ngay sau đó bước nhanh chạy tới, một phen ôm lấy hần: “Sư phụ, sư phụ, Mê Nhi rất nhớ người.”

Mê Nhi?

Phượng Vô Thương nghe vậy nhủ mảy, hiển nhiên đối với miệng lưỡi thân mật của Tô Mê, cùng với động tác thân mật quá phận, cảm thấy có chút bất mãn.

Lâm Thiệu mắt thấy đồ nhi mình, chẳng những không có gầy ốm, ngược lại dung nhan càng thêm kiều diễm, con người hơi thâm trầm, gắt gao ôm lấy Tô Mê, cuối cùng yên lòng.

Nhưng mà, mỹ nhân trong ngực, bắt quá ngấn ngùn vài giây.

Nháy mắt tiếp theo, một cánh tay thon dài tinh xảo nhanh chóng kéo lấy quần áo bên hông Tô Mê, đem nàng túm về trong lòng ngực mình, Phụng Vô Thương nhàn nhạt mở miệng: “Ba ngày sau là ngày hoàng đạo, ta nghênh thú nàng ấy về.”

Lâm Thiệu cho rằng mình nghe lầm, vội vàng lại hỏi một câu: “Ngài nói cái gì?”

Phụng Vô Thương không có trả lời, hiển nhiên cảm thấy mình nói rất rõ ràng, hoàn toàn không có ý muốn lặp lại.

Nhưng mờ mịt không chỉ một mình Lâm Thiệu, Tô Mê cũng vậy.

“Nhanh như vậy, ngài cần phải suy nghĩ cho thật kỹ?”

Nói thật, Tô Mê sợ hấn sẽ đổi ý, lại sợ hấn có âm mưu khác.

Nói cho cùng, Tô Mê cảm thấy, Phụng Vô Thương nhìn như thế nào cũng không giống như là đang thích cô..... ngược lại bộ dáng có chút giống như muốn giết cô hơn.

Rõ ràng bắt được đáy mắt phòng bị của Tô Mê, Phụng Vô Thương cong môi, ở trên môi cô như chuồn chuồn lướt nước, rơi xuống một nụ hôn: “Ta nghĩ rất rõ ràng, phu nhân của ta.”

Một nụ hôn này, trừ Phụng Vô Thương, mọi người ở đây đều khiếp sợ cứng đờ như đá trong nháy mắt.

Tô Mê càng là khiếp sợ sâu hơn.

Đang lúc cô nghĩ, Phụng Vô Thương này có phải bị điên rồi hay không, Phụng Vô Thương lần thứ hai mở miệng.

"Phu nhân nhỏ nhà ta tuy rằng là ái đồ của Lâm chương môn, nhưng nam nữ cuối cùng là có khác, Lâm chương môn sau này phải chú ý nhiều hơn một chút."

Tô Mê càng thêm nói không ra lời.

Đây miệng lưỡi cường thế, dục vọng chiếm hữu quý dị, cùng với làm rõ địa vị của mình, là chuyện gì xảy ra?

“Mê Nhi lúc này còn đang giữ đạo hiếu kỳ, không thể gả cho bất kì ai.” Lâm Thiệu hiển nhiên không chấp nhận được chuyện này, vội vàng mở miệng, vừa muốn xoay chuyển cục diện trước mắt.

Mê Nhi của hấn, sao lại có thể gả cho người khác?

Không thể, tuyệt đối không thể!

“Giữ đạo hiếu chính là tế diện song thân, cảm tạ ân dưỡng dục, có tâm tắc thành, nhưng lúc này, Mê Mê đã là nữ nhân của ta, có lẽ trong bụng còn mang thai con của ta, ta tin tưởng Tô tướng quân Tô phu nhân trên trời có linh thiêng, nhất định không hy vọng Mê Mê đi theo ta, lại không có danh phận gì?”

“.....!” Lâm Thiệu tỏ vẻ hoàn toàn khiếp sợ.

“.....!” Tô Mê tỏ vẻ, Phụng Vô Thương thật mẹ nó sẽ trợn mắt nói dối.

Tối hôm qua mới vừa bang, hôm nay liền mang thai?

Hấn cho rằng mình là tay súng thiện xạ?

Nhưng cho dù như thế nào, bất kì kẻ nào cũng không thể thay Phụng Vô Thương quyết định, vì thế không đến nửa ngày, toàn bộ người Long Hồ quốc đều biết Quốc sư bọn họ, ba ngày sau muốn nghênh thú Tô Mê.

.....

“Thật?”

“Lời thuộc hạ nói đều là thật, lúc này toàn bộ con dân Long Hồ quốc đều đã biết.”

“Bang ——!”

Một tiếng vang lớn, chén trà sứ đỉnh cấp vang lên tiếng giòn tan, ngay sau đó, từng giọt máu tươi, rơi xuống trên mặt đất.

“Phượng Vô Thương, hấn làm sao dám?!”

Hay cho một Phượng Vô Thương, ngay từ đầu kính hấn vài phần, hấn cũng dám chạm vào nữ nhân thuộc về Dạ Lăng Tuyết ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn!

Dạ Lăng Tuyết ánh mắt hung ác nham hiểm, lãnh lệ trừng mắt với Mạnh Truyện đầu đang chảy máu: “Truyền mệnh lệnh của bốn vương, tốc tốc triệu hồi Ma Cô trở về.”

“Rõ, thuộc hạ tuân mệnh.” Mạnh Truyện không hề để ý vết thương trên trán, xoay người đi ra ngoài.

Mạnh Truyện đi rồi, hai tròng mắt Dạ Lăng Tuyết thất thần, nhìn chén trà đã bẻ nát, trong lòng giống như mất đi món đồ quan trọng nhất, hơi ảm ảm đau.....

Bên kia, Phượng Lan viện ngay từ đầu sửa băng hiệu thi ngày thứ hai lại sẽ biến thành “Viện tâm thần”, lúc này đã đổi thành Niệm Yên Các.

Trong sương phòng,

Niệm Như Yên nghe Thúy Vân hồi báo, trực tiếp tức giận quăng bể cái bình sứ trên quý mà ngày thường yêu quý nhất.

“Hấn thế nhưng vì Tô Mê, đem Ma Cô từ vạn dặm triệu hồi?”

“Đúng vậy, Ma Cô lúc này ở Vu tộc, đang giúp Đông Vu Vương cướp đoạt vương vị, thời khắc mấu chốt này, Vương gia thế nhưng muốn đem người ấy triệu hồi về, thật không biết ngài ấy nghĩ như thế nào?” Thúy Vân biết việc này, cũng tức giận bất bình.

Niệm Như Yên ánh mắt lóe lóe, nghiêng đầu thì thầm với Thúy Vân một phen.

Chỉ thấy Thúy Vân rất là khó xử nhú mày.

“Như vậy không tốt, nếu vương gia biết.....?”

“Hấn biết thì biết, nhưng làm được gì, Ma Cô là cô cô ruột của ta, ra mặt giúp hấn cũng xem mặt mũi của ta, nếu hấn dám có lỗi với ta, ta tất nhiên sẽ không để hấn sống tốt.”

“Vâng, tiểu thư.”

.....

Quốc sư phủ.

Tô Mê nhìn ấn ký tàng bảo đồ màu xanh lá ở sau lưng, nhìn không được sâu một chút.

Quốc sư phủ thủ vệ lỏng lẻo, Dạ Lăng Tuyết nếu lại qua đây một lần nữa, chỉ sợ đến lúc đó Dạ Lăng Tuyết muốn làm gì, cô đến năng lực chống cự cũng không có, đến tàng bảo đồ này, cũng có khả năng bị hấn phát hiện.

Nếu có biện pháp nào, đem bảo đồ này tạm thời biến mất thì tốt rồi!

Nghĩ đến đây, Tô Mê đột nhiên ánh mắt chợt lóe, nghĩ tới một người.

Tô Mê vội vàng mặc quần áo, đi vào thiên thất của Phượng Vô Thương, gõ cửa phòng.

“Cốc cốc.”

“Người nào?”

“Phu quân, là ta, Mê Nhi.”

Nghe lời nói không cần mặt mũi này, thân hình Phượng Vô Thương cảm chỉ ngồi thiên cứng đờ, nhưng ngay sau đó vẫn là để Tô Mê vào thiên thất.

“Chuyện gì?” Phượng Vô Thương đơn giản hỏi.

Tô Mê phát hiện Phượng Vô Thương lại khôi phục bộ dáng thanh lãnh ngày xưa, cau mày chăm chú một lát, từ từ mở miệng nói.

“Ta tin chuyện lúc trước ta ở bên người Dạ Lăng Tuyết, ngài hấn là đều đã biết.”

“Không biết.”

Phượng Vô Thương chỉ là giật giật môi, làm Tô Mê ghen lại lời nói kế tiếp, vướng ở trong cổ họng.

Tô Mê ổn ổn tinh thần, đơn giản gọn gàng dứt khoát.

“Những gì hấn làm với ta, đều là vì bảo tàng hoàng lăng tiền triều.....”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (11)

Edt: Mít

“Trước khi rời khỏi Vương phủ, ta bị hấn hạ cổ độc có thể thao túng nhân tâm, hiện giờ ngài muốn cưới ta, hấn nhất định sẽ gây bất lợi với ngài, mà ta, có khả năng chính là quân cờ gây bất lợi cho ngài.”

Trong một ít lời nói đó, tuy rằng là giả thiết của Tô Mê, nhưng cũng có căn cứ nhất định.

Nói cho cùng, trong nguyên cốt truyện, Dạ Tự Thừa cuối cùng chính là dưới sự thao túng của Dạ Lăng Tuyết, chết ở trong tay nữ chủ.

“Cho nên?” Phụng Vô Thương nhàn nhạt hỏi.

Tô Mê ba bước đi đến trước mặt hấn, nửa quỳ nhìn thẳng vào mắt hấn: “Phụng Vô Thương, ta nếu ở ngày đại hôn hành thích ngài, đến lúc đó ngài không phải thành trò cười của Long Hồ quốc sao?”

Không phải người cổ đại đều chú trọng thanh danh sao?

Cô làm tân nương, ngày đại hôn hành thích hấn, mặc kệ cô thành công hay không, hấn cũng sẽ bị người ta cười nhạo, chẳng lẽ hấn không đề bụng chuyện đó sao?

“Không quan hệ với nàng.” Phụng Vô Thương thần sắc thanh lãnh.

Tô Mê xem như là người nóng tính, thấy bộ dáng của hấn làm tức chết người, trực tiếp vươn tay, đột nhiên dùng hai ngón tay mở mắt hấn ra.

“Họ Phụng, ba ngày sau ta chính là phu nhân của ngài, mà ngài là phu quân của ta, giữa phu thê ít nhất phải có sự tôn trọng, ngài không thể cho ta một chút sao?”

Tô Mê làm chuyện nào đó, luôn luôn không đi theo lẽ thường, khi Phụng Vô Thương phát hiện ý đồ của cô, đôi mắt đã bị cô cường ngạnh bẻ ra.

Đột nhiên thân cận như vậy, đáy mắt màu hổ phách hiện lên một tia hoảng hốt nhàn nhạt.

Nhưng giây tiếp theo, Phụng Vô Thương liền nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta có thể cho nàng, chỉ có thân phận Quốc sư phu nhân.”

“Ý ngài chính là, không cần ta thực hiện nghĩa vụ phu thê, không cần cho ngài ngủ, không cần hầu hạ ngài, cũng không cần sinh hài tử cho ngài?” Tô Mê thần thái kinh hi hởi, giấu cũng giấu không được.

Phụng Vô Thương nhú mày, nhìn Tô Mê bộ dáng mặt đầy vui sướng, trong lòng có chút không thoải mái khó hiểu.

Nhưng vẫn tránh tay cô ra, nhàn nhạt lên tiếng: “Đứng.”

“Vây thì tốt, chính hợp ý ta.” Nếu có thể không cùng nhân vật của vị diện bạch bạch bạch, cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, cô tất nhiên là vui vẻ.

Nhưng, không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy Phụng Vô Thương có chút không vui.

Nhưng mà điều đó hình như không quan hệ với cô.

Nhưng mà ngay sau đó, Tô Mê nhìn khuôn mặt người lạ chớ đến gần của Phụng Vô Thương, đi lên phía trước một chút, muốn nói lại thôi.

Phụng Vô Thương cau mày, không kiên nhẫn nói: “Còn chuyện gì?”

“Độc trên người ta làm sao bây giờ, có thể giải cho ta hay không, ta không muốn biến thành con rối, ngài đừng nói cùng ngài không quan hệ, Phụng Vô

Thương, ngài không giúp ta giải trừ, ta liền.....”

Phượng Vô Thương cuối cùng cũng không kiên nhẫn, thanh lãnh nhìn Tô Mê: “Ngươi muốn thế nào, ngươi cho rằng ngươi có thể làm khó dễ được ta?”

Tô Mê không biết nghĩ tới cái gì, nhướn mày nói: “Ta biết ngài ghét ta đến gần, thậm chí chán ghét, nhưng nếu ngài không giúp ta, ta liền —— ngài!”

“..... Ngươi dám?!” Ắn đường Phượng Vô Thương nhảy dựng, ần ần tức giận.

Tô Mê khẽ cắn môi, lập tức làm trò trước mặt Phượng Vô Thương, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng: “Phu quân à, thật ra không chỉ nam nhân có nhu cầu, nữ nhân cũng có, tuy rằng ngài muốn cấm dục, nhưng ta mới vừa khai trai, hương vị phu quân lại ngon như vậy, ta thêm muốn chết này.”

Phượng Vô Thương không nói lời nào, nhưng mà gân xanh trên trán lại hiện rõ rằng hắn không vui.

Tô Mê một bên vẩy vẩy, một bên rút đi quần áo, đáy mắt Phượng Vô Thương cuối cùng thấm nhuộm hoảng loạn: “Độc của ngươi, ta sẽ nghĩ cách, nhưng ngươi cần phải bảo trì khoảng cách với ta một mét, không, ba mét.”

“Có thể, nhưng ta còn có một việc.....”

“Chuyện gì, nói xong một lần.” Phượng Vô Thương cho dù tính tình tốt đến mấy, cũng nhịn không nổi loại hành vi được một tác lại muốn tiến thêm một thước của Tô Mê.

Tô Mê không thèm để ý thái độ của hắn, chỉ chỉ sau lưng, lại nói: “Tàng bảo đồ phía sau lưng ta giúp ta tạm thời tiêu trừ một chút, theo tính tình của Dạ Lăng Tuyết, nhất định còn sẽ lại đây, nếu bị hắn phát hiện, đến lúc đó hắn tạo phản, Long Hề quốc đổi chủ, Quốc sư đại nhân ngài, cũng sẽ không có trái ngon mà ăn.”

Phượng Vô Thương thần sắc hơi ngưng, theo đó nhìn kỹ Tô Mê một lát, từ từ mở miệng nói: “Hắn sẽ không được tất cả những gì hắn muốn.”

“Tàng bảo đồ sau lưng ta, ngài nghĩ cách xóa đi.”

Phượng Vô Thương: “.....?”

Mất thấy biểu tình Phượng Vô Thương có chút ngốc, Tô Mê cười tủm tỉm cong mắt phượng giao hoạt, giống một con hồ ly.

“Hắc hắc, nếu chúng ta hợp tác vui vẻ như vậy, không biết phu quân có thể cho ta một ít ngân lượng để mua son phấn hay không?”

Con ngươi màu hổ phách của Phượng Vô Thương lóe lóe, cuối cùng đơn giản nhắm lại đôi mắt, nhưng mà cảm căng chặt, lại hiện rõ hắn đang ần ần cảm xúc phẫn nộ.

“Lãnh Quyết, mang nạng đi phòng thu chi.”

Tô Mê tung ta tung tăng cùng Lãnh Quyết rời đi, trực tiếp đi phòng thu chi cầm hơn một ngàn hai lá vàng, trở về phòng thay một thân nam trang, vội vàng dắt ngựa, đi ra Quốc sư phủ.

Cô thiếu chút nữa quên, hôm nay là ngày Dạ Lăng Tuyết đi quý thị mua sắm.

Dạ Lăng Tuyết sở dĩ chinh chiến toàn thắng, bước lên để vị Long Hề, chủ yếu là bên người có một quân sư bày mưu lập kế Lưu Tử Mặc.

Mà Lưu Tử Mặc, chính là nô lệ mà hôm nay Dạ Lăng Tuyết trong lúc vô ý ở quý thị mua được.

Tô Mê cười ngựa ra Quốc sư phủ, theo ký ức nguyên chủ, đi vào một chợ đêm phồn hoa ở thành đông.

Quý thị, chỉ có sau mười bốn tháng bảy âm lịch mỗi năm mới có thể khai trương, trong đó bán hàng hóa đa dạng, bán người, bán mạng, bán vật, chỉ cần muốn, ở quý thị đều có.

Mà lúc này, đèn rực rỡ mới lên.

Tô Mê thấy một lão nhân thân hình câu lũ đơn bạc, đang chọn một đèn lồng màu đỏ, trong lòng hơi vui, xem ra cô vừa lúc đuổi kịp, quý thị đưa ra hàng hóa đợt đầu tiên.

Dịch dịch túi tiền bên hông, Tô Mê bước nhanh đi vào phía trước đài cao, một mình một người ngồi xuống.

Chỉ chốc lát, liền có vài tên hắc y nhân, mang theo một đám nam nhân hoặc nữ nhân đầu trùm vải, xếp thành hàng đứng ở trên đài cao.

Tô Mê tinh tế nhớ lại, trong nguyên văn Dạ Lăng Tuyết cố ý nhục nhã nữ chủ, đem nạng đưa tới quý thị bán lấy tiền mặt, sau lại gặp được thiếu niên hình tượng cực kỳ gầy yếu kia.....

Cuối cùng nâng lên tay, chỉ vào thiếu niên nhỏ gầy quần áo tả tơi ở vị trí thứ ba từ dưới đếm lên.

“Hắn bao nhiêu tiền?”

Lúc này mới vừa khai trương, còn chưa phơi hàng hóa, đã được người chọn đơn, người quý thị hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Nhưng buôn bán ngày khai trương, có người nguyện ý mua, bọn họ tự nhiên nguyện ý bán.

Một người nam nhân mặt đầy râu quai nón, nhìn quần áo Tô Mê từ trên xuống dưới, so đo ngón tay, đồng thời nói: “Tám trăm lượng.”

Tám trăm lượng?

Đây không phải hồ cô sao?

Dạ Lăng Tuyệt lúc ấy dùng năm trăm lượng liền đem Lưu Tử Mặc mua lại, hoá ra là đơn hàng đầu tiên, cho nên cố ý nâng giá.

Luận chém giá, Tô Mê vẫn rất có nắm chắc.

Cô hơi nhướng mày, trực tiếp chém một nửa: “Bốn trăm hai nhiều nhất, ta tới chính là mua thư đồng, nghe nói nơi này giá cả vừa phải, bằng hữu giới thiệu mới đến, người lại làm ngược lại, lập tức đem giá cả nâng lên cao như vậy, như thế nào, đơn làm ăn đầu tiên, liền muốn huỷ hoại danh dự của ông chủ các người, đánh mất thể diện của ông chủ các người?”

“Người nói vậy gì đó?!” Râu xồm một chút liền nổi giận.

Giá cả là hắn cố ý nâng lên, nhưng hắn chỉ là muốn chút lợi nhuận, nào có khoa trương như nam nhân này nói như vậy?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (12)

Edt: Mít

~~~~~

“Ta không nói vậy.”

Tô Mê về mặt ngưng trọng lại nghiêm túc.

“Ta chân thành như thế, ngàn dặm xa xôi tới nơi đây, chính là hướng về phía danh dự ông chủ nhà người, còn là người khách đầu tiên của đêm nay, người thế nhưng cố ý nâng giá, lòng ta thật sự rất đau, được rồi, ta không mua còn không được sao?”

Râu xồm lập tức nóng nảy, vội vàng gọi Tô Mê lại: “Không được, bốn trăm hai thì bốn trăm hai, người cần phải mua!”

Người này sao lại nói hươu nói vượn như thế, nếu hắn tùy ý nói vậy như thế, bị ông chủ nhà mình biết, vậy mình liền mang tội lớn, không được, tuyệt đối không thể để hắn đi!

Tô Mê dừng lại bước chân: “Các người còn cường mua cường bán à, a, bốn trăm hai ta còn ngại nhiều.”

Râu xồm vẫn là lần đầu gặp được loại người như Tô Mê, những khách nhân trước, người nào sẽ chém giá, còn thêm nguy hiểm nhiều như vậy.

Roi vào đường cùng, chỉ phải nói ra giá gốc thấp nhất: “Ba trăm chín mươi lượng, không thể ít hơn.”

Tô Mê tự nhận mình không phải là người chanh chua, càng không thích hùng hổ dọa người (mới là lạ).

Lấy ra bốn trăm hai mươi lá vàng giao cho hắn: “Ta nói bốn trăm hai, thì sẽ không trả thiếu cho người, chỉ là thái độ này của người, tốt nhất nên sửa.”

Thương nhân lấy lợi làm đầu, râu xồm hiển nhiên tự động lọc lời nói của cô, đem lá vàng tiếp lấy.

“Muốn xem hàng trước hay không, tốt hơn so với hàng này còn rất nhiều.”

“Không cần, ta thích như vậy.” Tô Mê bắt lấy cái túi trên đầu người nọ, trên khuôn mặt dơ bẩn, nhìn thấy mặt mày quen thuộc, cùng với khóe mắt có dấu

vết của chữ “Tội”, hoàn toàn yên tâm

Chỉ là cô không có chú ý tới, thời điểm cô nói ra những lời đó, sắc mặt Lưu Từ Mặc ửng ửng có chút trắng bệch.

“Đi, cùng ta về nhà.” Tô Mễ mặt mày ôn nhu, vươn tay muốn đỡ Lưu Từ Mặc.

Hành động này, không riêng gì Lưu Từ Mặc, thậm chí đến đám người râu xồm, ánh mắt nhìn Tô Mễ cũng có chút không thích hợp.

Tô Mễ bất tri bất giác xấu hổ cười, thỉnh linh thu hồi tay, cùng râu xồm chào hỏi một tiếng, liền mang theo Lưu Từ Mặc đi vào một khách điểm gần đó.

Đặt phòng xong, lấy ra mấy lượng bạc vụn, phân phó tiểu nhị khách điểm chuẩn bị tốt nước ấm, quần áo, mang theo Lưu Từ Mặc đi vào.

Lưu Từ Mặc gắt gao nhấp môi, sắc mặt càng thêm trắng bệch, một ít ký ức không tốt lập tức hiện lên trong đầu.

Tô Mễ lúc này mới chú ý tới sắc mặt hần khó coi lợi hại, vội hỏi: “Làm sao vậy, nơi nào không thoải mái, cần ta mời đại phu đến xem cho người không?”

Tiếng nói vừa dứt, Lưu Từ Mặc vừa kéo đai lưng, nhanh chóng đem quần áo lam lũ trên người cởi bỏ, đưa lưng về phía Tô Mễ, thân hình gầy yếu, khăn khăn mà ửng ửng nói.

“Tới đi.”

Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!

Tô Mễ một phen che lại hai mắt của mình.

“Người làm gì vậy, nhanh đem quần áo mặc vào!”

Lưu Từ Mặc mĩa mai cười lạnh: “Các người những kẻ công tử nhà giàu có tiền, mua loại nô lệ như chúng ta, còn không phải là vì thỏa mãn đam mê của chính mình sao, giả vờ cái gì?”

Tô Mễ thiếu chút nữa ho ra một ngụm máu, cô lớn lên giống cái loại người đó sao?

Vội vàng lui về phía sau một bước, che lại đôi mắt, lúc đầu âm thanh khăn khăn hơi thô của nam, lập tức khôi phục giọng nữ mềm ấm

“Ta là nữ, không có gì cổ quái cả, người đem quần áo mặc vào trước, ài, từ từ…….”

Tô Mễ dừng một chút, lại nói: “Nếu không người trực tiếp vào thùng tắm rửa đi, đỡ phải một lát lại coi.”

Lưu Từ Mặc hơi nheo mắt: “Người nếu là nữ nhân, vì sao sẽ đi quý thị, còn chỉ định mua ta?”

Tô Mễ thấy hần sinh nghi, chỉ phải nhiều lần bảo đảm: “Tiểu huynh đệ, chúng ta nam nữ thụ thụ bất thân, có thể tắm rửa xong mặc tốt quần áo lại nói tiếp hay không, ta bảo đảm, tuyệt đối sẽ không gây bất lợi với người.”

Sau đó không lâu, nghe thấy một âm thanh như là tiếng người bước vào nước, Tô Mễ mở bừng mắt, nhìn về phía Lưu Từ Mặc.

“Yên tâm đi, ta sẽ không làm gì với người, ta bảo tiểu nhị chuẩn bị thức ăn, ở cách vách chờ người.”

Nói xong, bước chân vội vàng đi ra cửa, lại đem cửa phòng gắt gao đóng lại.

Trong mắt Lưu Từ Mặc có một đạo ánh sáng am hiểu sâu trầm lấp loè, rồi sau đó thờ nhẹ ra một hơi, thả lỏng xuống.

……

Thiên thất.

Phượng Vô Thương cảm thấy tâm thần không yên, đối với chỗ tới hỏi: “Nàng còn chưa trở về?”

Lãnh Quyết tất nhiên là hiểu rõ hần hỏi chính là ai, đứng sự thật trả lời: “Chưa.”

Phượng Vô Thương im miệng không nói, ngay sau đó lại nhắm hai mắt lại.

Lãnh Quyết ửng ửng cảm thấy, chủ tử nhà mình có chút không thích hợp, nhưng không đứng chỗ nào hần cũng nói không nên lời.

Bên kia.

Tô Mễ ngồi ở gian phòng bên cửa sổ, từ trên cao quan sát bóng người đi qua đi lại trong quý thị.

Một chiếc xe ngựa xa hoa thật lớn, ngừng ở cửa quý thị, Dạ Lăng Tuyết một tay đỡ Niệm Như Yên mặt mang lụa trắng, cẩn thận từ trên xe ngựa đi

xuống.

Tô Mê không hề chớp mắt ngóng nhìn hai người, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Cô kiệt lực áp xuống sự khác thường trong lòng, mạnh mẽ đem tầm mắt thu hồi.

“Vào đi.”

Giây tiếp theo, thấy Lưu Tử Mặc mặc một bộ quần áo màu xanh đi vào, Tô Mê gơ tay hô.

“Ngồi xuống ăn chút gì đi.”

Lưu Tử Mặc ần ần có chút phòng bị, nhưng vẫn là nghe lời ngồi xuống.

Hắn nhìn Tô Mê, ánh mắt mang theo nội liễm trầm tĩnh không phù hợp với tuổi của hắn, khàn khàn lên tiếng: “Vì sao phải mua ta?”

Tô Mê trầm ngâm một cái chớp mắt: “Ăn ngay nói thật, phu quân ta là Long Hề Quốc sư, hắn tính cho ta một quẻ, nói hôm nay ta cần phải đem người mua về, nếu không sẽ có tai ương đồ máu.”

Lưu Tử Mặc nhú nhú mũi, hiển nhiên không quá tin tưởng.

“Tùy người tin hay không, tóm lại ăn cơm trước, chúng ta một lát liền về Quốc sư phủ, đến lúc đó người liền biết ta không lừa người.”

Tô Mê nói xong, vì chứng minh đồ ăn không có độc, cầm lấy chiếc đĩa, mỗi món đồ ăn đều nếm một lần: “Ăn xong, không có độc.”

Lưu Tử Mặc ánh mắt lóe lóe, cầm lấy chiếc đĩa, vui đầu ăn cơm.

Chờ hai người dùng xong cơm, Tô Mê trả phòng, liền chuẩn bị mang theo Lưu Tử Mặc về Quốc sư phủ.

Lại không nghĩ tới, mới ra khách điểm, liền thấy xe ngựa Vương phủ đi đến bên này.

Tô Mê nhanh chóng quan sát bốn phía, mắt thấy một chỗ trốn tránh cũng không có, thầm nghĩ: Chẳng lẽ trời cao chú định, Lưu Tử Mặc sẽ quy về dưới trướng Dạ Lăng Tuyết?

Mất phương hướng, Tô Mê giữ chặt Lưu Tử Mặc, lại lần nữa quay trở về khách điểm.

Tiểu nhị khách điểm gặp phải, lập tức gương mặt tươi cười hỏi: “Khách quan ngài đây là.....”

“Chuẩn bị cho ta một gian phòng hạ đẳng, đem ngựa của ta dắt đến hậu viện đi.”

Tô Mê trực tiếp lấy ra một lá vàng, luôn mãi dận dò.

Tiểu nhị vừa thấy lá vàng, tròn mắt đều tròn lớn.

Tô Mê trực tiếp đem lá vàng đưa cho hắn, tà tà cong môi, cười rất là gian xảo: “Đại huynh đệ, người phải hiểu, thời điểm làm loại chuyện này, ai cũng không thích bị quấy rầy.”

“Được được được, hai vị công tử yên tâm, tiểu nhân nhất định để hai vị yên tĩnh làm việc, bảo vệ tốt cánh cửa.”

Tiểu nhị vội vàng đem lá vàng cất ở trong ngực, cười tủm tủm đem hai người đưa tới phòng hạ đẳng.

Chờ chiều dài xong đoàn người Dạ Lăng Tuyết, liền đem ngựa của Tô Mê dắt lại đây.

“Đại huynh đệ về mặt vui mừng, nói vậy khách điểm lại tới thêm khách quý?”

“Cũng may đêm nay vận khí tốt, gặp phải ngài còn có Vương gia Long Hề của chúng ta.”

“Vương gia cũng thích chơi cái này à, thật là không thể tưởng tượng được.” Tô Mê nhượng mảy, tà bĩ cười.

Tiểu nhị thấy hắn hiểu lầm, giải thích.

“Dạ Vương gia là mang theo cô nương tới.”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (13)

Edt: Mít

~~~~~  
“Mang theo cô nương tới à.....

Tô Mê nhướn mày, ý vị thâm trường “A” một tiếng, đột nhiên nhớ tới trong nguyên văn, Dạ Lăng Tuyệt hình như đã từng mang nguyên chủ tới nơi này, cho nên cô mới bị ảnh hưởng không thể hiểu được từ nguyên chủ khi mang Lưu Tử Mặc tới nơi này sao?

Rũ mắt cười nhẹ, nếu không thích loại cảm giác không chịu khống chế này, vậy đành phải nghĩ cách làm nguyên chủ nhanh hết hy vọng.

Tô Mê nhìn về phía tiểu nhị: “Đêm nay ta không hy vọng bị quấy rầy, cho nên phiền người.”

“Không phiền, không phiền.” Có tiền dễ làm việc, cho dù phiền cũng nguyện ý.

Tiểu nhị đi rồi, Tô Mê nhìn khách điểm trong đêm khuya, có sương trắng chấm rải lơ lửng, quay đầu lại nhìn về phía Lưu Tử Mặc.

“Ta nếu đã mua người, vậy ta chính là chủ nhân của người, tuy rằng không cần người làm chuyện gì lớn, cũng không cần người trả giá thân thể, nhưng yêu cầu duy nhất của ta, chính là cuộc đời này của người chỉ có thể nhận một mình ta là chủ, không thể giúp bất luận kẻ nào làm bất luận chuyện gì, người có thể đáp ứng không?”

Lưu Tử Mặc hoàn toàn nhìn không thấu suy nghĩ của Tô Mê, lại càng không biết nàng muốn như thế nào?

Nhưng theo lời nàng, nàng mua hẳn, vậy hẳn là của nàng.

Chỉ cần không nguy hiểm cho bản thân, vậy hẳn liền tùy theo lời nàng nói, ở bên người nàng làm một người hầu nhỏ.

“Được, ta đáp ứng.”

Tô Mê vừa lòng gật đầu, nhìn chiếu giường trong phòng hạ đẳng: “Người về nghỉ ngơi trước đi, đêm nay chúng ta không quay về.”

Sở dĩ thuê phòng hạ đẳng, là không muốn cùng người của Dạ Lăng Tuyệt gặp phải, mà lúc này đêm dài yên tĩnh, nếu rời đi, tiếng vó ngựa phòng chừng sẽ khiến cho thị vệ Vương phủ chú ý, nơi này cách Quốc sư phủ lại xa như vậy, bọn họ không có khả năng đi trở về được, chỉ có thể ở tạm một đêm.

Nhưng mà, cô sẽ không để Dạ Lăng Tuyệt, Niệm Như Yên bọn họ ngủ một giấc an ổn.

Tô Mê thật cẩn thận mở cửa phòng, tìm tìm khắp nơi, cuối cùng không chớp mắt ở trong một góc hậu viện, tìm được một túi bột mì và khoai lang đỏ.

Cầm lấy mấy củ, lại thuận tay cầm một ít rom rạ, xoay người trở về phòng.

Thấy Lưu Tử Mặc còn chưa ngủ, đơn giản cầm bút mực cùng giấy, kêu hắn lại đây hỗ trợ: “Biết vẽ tranh không?”

Lưu Tử Mặc nguyên là con trai của tội thần tiền triều, vốn phải bị sung quân biên cương, sau do có dung mạo, bị quan sai vô lương bán cho người buôn lậu lấy tiền mặt, sau đó nữa lại bị bán đến quý thị.

Edt: Mít

Tuy rằng thật lâu không chạm vào bút mực, nhưng một tay họa công tinh vi, lại không mới lạ.

“Muốn vẽ cái gì?” Lưu Tử Mặc chấp bút hỏi.

Tô Mê lấy qua trang giấy, so độ cao, để Lưu Tử Mặc ở trong phạm vi riêng, vẽ ra bộ dáng nữ nhân mà cô hình dung.

Không bao lâu, một bức họa sinh động như thật xuất hiện ở trước mặt cô.

“Không tồi, vẽ rất tốt.”

Tô Mê dùng miệng thổi thổi, lại bảo hắn đem bột khoai lang đỏ thoa lên trên bức họa, tự mình liền động thủ thiết kế gì đó.....

Bên kia trong phòng thượng đẳng.

Trong nước ấm kích động, nam tử thở dốc thô nặng, cùng nữ tử kiều diễm mềm mại ngâm khề, đan chéo dây dưa bên nhau.

Không biết qua bao lâu, âm thanh rên rỉ khàn khàn vang lên, Niệm Như Yên gắt gao chế trụ đầu vai rộng lớn của nam tử, thân mình theo đó đột nhiên run rẩy lên: “Lăng Tuyết, Tuyết, ta rất yêu chàng. ....”

Đột nhiên có âm thanh vang lên đánh gãy khoái cảm kéo dài của Dạ Lăng Tuyết.

Không biết nghĩ tới cái gì, mảy tinh xảo gắt gao nhấn lại, ngay sau đó dứt khoát rút ra, đơn giản rửa sạch sẽ cho mình cùng Niệm Như Yên một chút, đem nàng ta bế lên giường, bản thân mình cũng ở nằm xuống bên cạnh.

Lúc này, một bàn tay mềm mại, chậm rãi leo lên hai viên thù du trên ngực hấn, nhẹ nhàng nắn nhéo.

Dạ Lăng Tuyết hình như còn đang hăm trong phiền não ban nãy, cau mày, bắt lấy tay nàng ta.

“Như Yên ngoan, đêm nay vất vả, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Tuyết, chàng không muốn ta?” Niệm Như Yên cắn môi, một bộ dáng nhìn thấy mà thương.

Dạ Lăng Tuyết nhìn nữ tử xinh đẹp như tiên tử đang quanh quệ ở ngoại giới, đối với mình lại có thần thái ngүờng mộ thấp kém như vậy, nghĩ thầm, có lẽ là nam nhân đều sẽ không cự tuyết.

Nhưng không biết mình bị làm sao, mới vừa cùng nàng hết sức triển miển, cuối cùng trong nháy mắt phóng thích kia, trong đầu thế nhưng hiện ra một khuôn mặt của nữ nhân khác, mà nữ nhân kia, thế nhưng là Tô Mê!

Nhớ tới Tô Mê, Dạ Lăng Tuyết lại không cam lòng, lại phẫn nộ.

Nữ nhân vẫn luôn nói yêu hấn, thế nhưng trong nháy mắt, gả cho người khác?

Niệm Như Yên thấy hấn như suy tư gì đó, nhú nhú mi: “Tuyết, chàng có phải không yêu ta hay không?”

Nam nhân giống nhau, đều không thích nữ nhân nghi thần nghi quỷ, cũng không thích nữ nhân động bất động liền hỏi vấn đề yêu hay không yêu, Dạ Lăng Tuyết cũng như thế!

Ngay từ đầu cho rằng Niệm Như Yên cùng những nữ nhân khác không giống nhau, nhưng theo những lần hấn nạp thiếp, còn ngủ lại chỗ của những nữ nhân đó, nàng ta luôn hỏi ra loại vấn đề này, thậm chí lên xử lý, mượn sức trong triều ngăn cản hấn nạp thiếp thất.

Hấn biết những chuyện đó, nhưng hấn cũng không nói gì nàng ta, tình cảm mười mấy năm của bọn họ là thật tình, nàng ta vì yêu hấn mới làm những việc đó.

Hấn đáp ứng sẽ cho nàng ta một tương lai tốt đẹp, thì sẽ không phụ nàng ta.

Dạ Lăng Tuyết nói với chính mình như vậy, ngay sau đó một cái xoay người, nâng chân nàng ta lên để ở trên đỉnh đầu, ở giữa chủ đề. ....

Lúc này, một đạo âm thanh "tư tư" như có như không quỵ quỵ đột nhiên vang lên.

Dạ Lăng Tuyết cùng Niệm Như Yên nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy ngay từ đầu cửa sổ đóng chặt, không biết bị mở ra từ khi nào, một khuôn mặt quỷ dữ tợn đỏ như lửa, đột nhiên từ trong sương trắng nồng đậm ẩn hiện mà ra, giường nanh múa vuốt bay về phía bọn họ ——

Chỉ là thoáng nhìn như vậy, con người Niệm Như Yên liền co chặt, sợ tới mức hét to một tiếng, vội vàng ôm lấy Dạ Lăng Tuyết.

Dạ Lăng Tuyết cũng không tin yêu ma quỷ quái gì đó.

Nhưng khi hấn nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của “Nữ quỷ” kia, thần sắc phút chốc giật mình: “Mẫu phi ——?!”

“Không phải ta, không liên quan đến ta, đừng tới tìm ta, ta cái gì cũng chưa thấy. ....!” Niệm Như Yên vừa nghe thấy xưng hô trong miệng Dạ Lăng Tuyết, lập tức đem đầu vùi ở trong lòng ngực hấn, cả người run thành cái sàng.

Dạ Lăng Tuyết nhú mày: “Như Yên, nàng làm sao vậy, nàng đang nói cái gì?”

Niệm Như Yên chỉ là lặp lại lời nói trong miệng, giống như ma nhập.

Dạ Lăng Tuyết suy nghĩ một lát, vừa muốn đem tầm mắt phóng tới trên người “Nữ quỷ” kia, lại phát hiện “Nữ quỷ” kia thế nhưng biến mất trong hư không, đến cửa sổ cũng được đóng lại chặt chẽ!

Hấn đột nhiên đẩy Niệm Như Yên ra, đẩy ra cửa sổ thì nhìn thấy trong sương trắng nồng đậm, cái gì cũng không có.

Cùng lúc đó, trong một góc hậu viện.

Tô Mê dầm lên đầu vai gầy yếu của Lưu Tử Mặc, đem gậy gõ thu hồi lại, lại đem dây đèn Không Minh trong tay cắt đứt, thả bay theo gió.

Sau khi làm xong tất cả, Tô Mê lúi cúi Lưu Tử Mặc, nhanh chóng trở về phòng.

“Người có biết người đang làm cái gì không, người ở trong phòng kia chính là Vương gia Long Hồ quốc.” Lưu Tử Mặc lòng còn sợ hãi chốt cửa lại, thở hồng hộc nhìn về phía Tô Mê.

Người sau ngồi xuống, rót chén nước trà, một ngụm uống xong: “Sợ cái gì, phu quân ta là Quốc sư, hắn không dám làm gì ta đâu.”

Tiếng nói vừa dứt, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Tô Mê nhanh buồm chén trà, đem Lưu Tử Mặc kéo qua, để hắn bò ở trên bàn, mình lại đứng ở một bên, một bên động eo, một bên ở dưới vỗ tay.

Thấy Lưu Tử Mặc về mặt ngốc lảng, Tô Mê tát một cái tát hung hăng đánh lên sau eo hắn, đồng thời, một chân đá trúng cẳng chân hắn.

“A ——!” dưới hai đòn nghiêm trọng, Lưu Tử Mặc ngấm đau.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (14)

Edt: Mít

~~~~~

Tiểu nhị khách điểm cố ý đi tới thông báo một tiếng, đi tới cửa bước chân bỗng chốc dừng lại.

Thăm nghĩ, thật là nhìn không ra, vị tiểu công tử kia thân hình gầy yếu thấp bé, lại lợi hại như vậy, để cho tiểu thư đồng gia kêu thán như thế, quả thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Lấy tiền phải làm việc, tiểu nhị ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nhắc nhở: “Tiểu công tử, Dạ Vương gia hạ lệnh muốn kiểm tra, khách điểm chúng ta trừ bỏ bọn họ, thì phải kiểm tra gian phòng của các người, phòng chừng lát nữa liền tới đây……”

Tiểu nhị ở khách điểm nhiều năm như vậy, người muôn hình muôn vẻ đều gặp qua, tự nhiên là tinh tường.

Cho nên chỉ đem lời nói nói một nửa, đỡ phải không cần thận đắc tội với người ta.

Tô Mê đầu tiên là xuống tay vài chưởng, lại nhắc chân đá cẳng chân Lưu Tử Mặc, sau đó dùng khẩu hình miệng nói một câu.

Lưu Tử Mặc cau mày, lập tức rầm rì phối hợp: “Ừm, a, công tử nhà ta…… uống thuốc, chỉ sợ lát nữa, dược hiệu giải không được…… A!”

Tiếng nói vừa dứt, Tô Mê bên này rất phối hợp, lại chụp vài cái bặt tay.

Thì ra ăn dược, chẳng trách lợi hại như vậy……

Tiểu nhị nghĩ việc mình nên làm đều làm, loại chuyện này không ở trong phạm vi năng lực của hắn, hắn cũng không thể ra sức, vì thế nói.

“Tin tức ta đã đưa tới, đợi lát nữa xảy ra chuyện cũng không nên trách ta.”

Sau khi tiểu nhị rời đi, không bao lâu, lại mang theo một đám thị vệ đi vào hậu viện.

“Các vị đại gia, đêm nay khách điểm chúng ta chỉ có một khách nhân.”

“Gõ cửa.”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân liền gõ cửa.”

Tiểu nhị đi lên trước, đầu tiên là mạnh mẽ vỗ vỗ cửa, ngay sau đó nói: “Công tử, công tử, quân gia muốn kiểm tra, nếu ngài tiện thì mở cửa.”

Phòng đầu tiên là yên tĩnh một cái chớp mắt, ngay sau đó truyền đến âm thanh ngấm đau áy muội: “Công tử, bên ngoài có người, ngài…… ừm, mau đừng

lại a a a."

Bên ngoài một đám người nghe âm thanh này, lập tức trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Tiểu nhị lau mồ hôi, vội vàng giải thích.

"Các vị quân gia, ta thấy vị tiểu công tử kia hình như là uống thuốc, lúc này sợ là dùng không được."

"Dùng không được cũng phải dùng, người tới, đem cửa mở ra!"

Thị vệ trưởng cầm đầu ra lệnh, hai thị vệ khác mới vừa nhấc chân muốn đá văng ra cánh cửa, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh lạnh băng uy nghiêm.

"Sao lại thế này?"

Thị vệ trưởng vừa thấy người đến là Dạ Lăng Tuyết, vội vàng bẩm "Hồi Vương gia, khách điểm chỉ có một khách nhân".

Nói xong, lại tiến lên một bước thì thầm với Dạ Lăng Tuyết một câu.

Dạ Lăng Tuyết híп mắt, lạnh giọng phản phó: "Mở ra."

"Rõ, Vương gia."

Tiếng nói vừa dứt, hai gã thị vệ "Phanh" một tiếng, đem cửa phòng đá văng, nhanh chóng nói đuổi nhau mà vào.

Một đám người thấy trong phòng không người, chỉ có bóng dáng đống đưa không ngừng trên giường, lập tức đi lên trước, muốn đem người trực tiếp bắt tới.

Đúng lúc này, thiếu niên xinh đẹp quần áo hỗn loạn, đột nhiên từ trong màn vụt ra nửa thân trên.

"Ủm, nhẹ chút, công tử.....!"

Nhìn Lưu Tử Mặc mặt ửng hồng, mọi người ở đây đều ngẩn ra.

Mà Dạ Lăng Tuyết đứng ở cửa, lại cau mày, muốn xoay người rời đi.

Lại không nghĩ tới, một hơi thở khác rất khế, đột nhiên ở sau người vang lên, Dạ Lăng Tuyết bước chân lập tức ngừng lại.

Trong màn.

Tô Mê vội vàng cắn môi, vội vàng áp xuống âm thanh ngấm đau của mình, âm thầm cầu nguyện ngàn vạn không nên bị Dạ Lăng Tuyết phát hiện.

Dạ Lăng Tuyết đứng ở cửa, cảm thấy âm thanh này, hần hình như đã từng nghe qua ở nơi nào?

Hần chần chờ một cái chớp mắt, xoay người, bước đi vào nhà: "Đem người bên trong đều lôi ra cho bốn vương."

Tô Mê ngẩn ra, nội tâm ảo não muốn chết.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đang lúc bọn thị vệ vờn tay, muốn xóc lên màn, ngoài cửa đột nhiên có người hô một tiếng.

"Hồi Vương gia, Quốc sư mang theo một đám cấm vệ quân, lúc này đang ở trong đại sảnh chờ ngài qua đó, nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng."

Dạ Lăng Tuyết thần sắc phút chốc lạnh lẽo, neo lại con ngươi hung ác nham hiểm, giơ tay.

"Toàn bộ cùng bốn vương đi ra ngoài."

Hần thật ra muốn nhìn một chút, Phụng Vô Thương mang theo nhiều cấm vệ quân như vậy đến đây, rốt cuộc muốn như thế nào?

Sau khi một đám người rời đi, tiểu nhị cũng vội vàng đi theo, đi chiêm ngưỡng Long Hề Quốc sư rốt cuộc trông như thế nào, có phải đúng như dân gian truyền lại, cả người tản ra hương sen gột rửa tâm linh hay không?

Tô Mê nghe thấy bên ngoài hoàn toàn không có động tĩnh, lúc này mới từ trong màn nhanh chóng nhảy xuống: "Nhanh thu thập một chút, chúng ta từ cửa sau rời đi."

"Vì sao, Quốc sư không phải phu quân của ngài sao?" Lưu Tử Mặc một bên cài lại cổ áo, một bên mang giày.

"Chuyện mua người, không thể nói cho người khác, nếu không sẽ rước lấy họa sát thân, phu quân nhà ta chỉ là lại đây tiếp ứng, chúng ta nhanh đi thôi."

Tô Mê một phen túm lấy hần, hướng ngoài cửa mà đi.

Tuy rằng cô không biết Phụng Vô Thương vì sao sẽ tới đây, nhưng trước mắt có thể giúp cô tránh được một cửa này, hiển nhiên là cực tốt.

"Nếu sợ người biết, vì sao lại đi trêu chọc Dạ Vương?" Lưu Từ Mặc cau mày hỏi.

Tô Mê có thể nói là mình bị nguyên chủ ảnh hưởng, đột nhiên nhớ tới cái gì, liền lập tức thực thi, không có suy nghĩ đến hậu quả sao?

Hiển nhiên không thể!

Cuối cùng, Tô Mê nói thẳng rằng Dạ Lăng Tuyết cùng cô có mối thù giết cha, cô nhất thời nhịn không được.

Lưu Từ Mặc thấy nàng nói đến Dạ Lăng Tuyết, vẻ mặt chán ghét biểu tình hận không thể giết chết hần, cũng miễn cưỡng tin.

Hai người đi đến hậu viện, kéo ngựa trong chuồng ngựa, vội vàng chạy đến cửa sau.

Tô Mê nhanh chóng lên ngựa, đem bàn tay hướng Lưu Từ Mặc: "Đi lên, động tác nhanh một chút."

Lưu Từ Mặc giật mình nhìn tay nàng, do dự một cái chớp mắt, đem bàn tay đưa cho nàng, xoay người lên ngựa, chuồn mất.

Lãnh Quyết mang theo vài ám vệ mặc hắc y, nhìn hai người biến mất ở trong sương trắng, ngẩn ngừ cười một tiếng, sau đó lắc mình biến mất, đi báo tin cho Phụng Vô Thương.

Tô Mê một đường cười ngựa, đem Lưu Từ Mặc mang về Quốc sư phủ.

Đem hần an trí ở trong phòng khách cách vách, đơn giản dọn đồ một phen, liền bảo người hầu pha chút nước ấm, chuẩn bị tắm rửa, sớm một chút nghỉ ngơi.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, đem dấu vết dịch dung trên mặt dùng nước thuốc tẩy sạch, cởi quần áo, liền vào chậu tắm.

"Ai ư, mệt chết ta....."

"Mệt? Ta cho rằng nàng chơi đến không biết mệt, đến Quốc sư phủ cũng không muốn trở về rồi?"

Tô Mê mới vừa thoải mái để chịu nhắm mắt lại, cửa phòng bị người từ bên ngoài mở ra, Phụng Vô Thương một bộ bạch y áo choàng tím, chậm chậm đi đến.

"Sao ngài lại tới đây?"

Tô Mê vội vàng che khuất da thịt trước ngực, cảm tức nhìn hần: "Ta đang tắm rửa, ngài nhanh đi ra ngoài."

Phụng Vô Thương gần như không thể phát hiện nhẹ câu khoe môi, đi đến trước mặt Tô Mê đang mang về mặt phòng bị khăn trang: "Toàn thân trên dưới của nàng, chỗ nào ta chưa xem qua, không có thương thức qua, còn thẹn thùng?"

Hần lấy đôi tay đang che của nàng ra, hơi dùng sức một chút, kéo qua đỉnh đầu, cường ngạnh ấn ở trên thành chậu tắm.

Trông nét hồ phách sâu kín, không hề chăm chú nhìn đôi mắt nàng, giống như xuyên thấu qua hai mắt này, nhìn thấy một thiếu nữ có má lúm đồng tiền như hoa thanh lệ, ở dưới ánh đèn trong đêm mưa tối tăm đối với mình cười đến vô cùng xinh đẹp.....

Phụng Vô Thương ánh mắt hơi thâm, chậm rãi cúi đầu, đối với hai cánh môi đỏ mọng, tựa chừng phật hung hân hôn lên.....

~~~~~

Ta thấy có điềm ngược anh Lưu Từ Mặc rồi đó nha

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nô phi xoay người đại tác chiến (15)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Tô Mê nháy mắt bị nụ hôn mang theo trừng phạt của Phụng Vô Thương hôn xuống, nhất thời làm cho cô không kịp phản ứng!

Nhưng ngay sau đó, trong thau tắm nhỏ hẹp chỉ chứa đủ một người, thời điểm lại có một người khác đột nhiên xâm nhập, Tô Mê cảm nhận được dục vọng nóng bỏng của hắn vô cùng rõ ràng.

Cô lùi về phía sau, muốn né tránh.

Nhưng thau tắm nhỏ như vậy, cô lại có thể trốn đi đâu.

Tô Mê giãy giụa muốn thoát khỏi trói buộc của hắn, dùng đôi tay chống lại ngực hắn, muốn đem hắn đẩy ra.

Nhưng mà động tác mâu thuẫn này, hình như chọc giận Phụng Vô Thương.

Vòng eo bị hắn gắt gao chế trụ, chỉ trong phút chốc, Tô Mê phát hiện trận địa của mình lặng yên thất thủ.

Không phải chán ghét cô sao, vì sao còn muốn chạm vào cô?

Đau đớn khi bị xé rách, làm Tô Mê đột nhiên giật mình một chút.

Cô nhìn dung nhan tuấn mỹ như ngọc trước mắt, lạnh lùng híp mắt phụng, đột nhiên nâng tay lên, đáp trả lại hắn.

“Mê Mê.....”

Môi lưỡi vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, làm động tác trên tay Tô Mê dừng một chút.

Ngay sau đó, gần như trong nháy mắt cô ngênh đón một cuộc chinh phạt nồng nhiệt như mưa rền gió dữ từ Phụng Vô Thương.

Lòng bàn tay nóng rực của hắn chạm vào người cô, bệ cô lên khoá gối trên người hắn.

Tô Mê cả kinh co rụt lại, ngay sau đó bên tai truyền đến một đạo hút khí: “Cẩn chết ta.”

Cô vừa tức lại vừa thẹn, cắn chặt môi, mặt đỏ muốn nhỏ máu, không quên khàn khàn ra tiếng.

"Ngài vừa mới gọi ta cái gì?"

Phụng Vô Thương nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng, đáy mắt màu hổ phách dường như đang cất lực khắc chế điều gì đó.

Bây giờ chưa thể cho nàng câu trả lời thoả đáng nên đành phải dời lực chú ý của nàng đi nơi khác, cuối cùng không thể nhịn thêm được nữa, triệt để chiếm lấy nàng.

Động đưa kịch liệt, lý trí dần tan rã.

Tô Mê kiềm nén không để mình phát ra âm thanh, đem những vấn đề trước đó tất cả đều quên đi.

Thẳng đến lúc hoàn toàn mất đi tri giác, cô mơ màng nghe thấy hắn dán vào vành tai của mình, hơi khàn giọng nói.

“Còn chưa đến thời điểm thích hợp, hãy chờ ta.....”

.....

Sáng sớm hôm sau, Tô Mê mới vừa mở mắt thì thân thể đã bị người ta đẩy ra một cách đột ngột.

Cả người nằm trên mặt đất, Tô Mê xoa xoa eo nhỏ đau nhức, căm tức nhìn gương mặt mang đầy vẻ ghét bỏ của Phụng Vô Thương.

“Mới sáng sớm, ngài có bệnh sao, tối hôm qua rõ ràng là ngài chạm vào ta trước, bây giờ bày ra bộ dáng này là sao, người nên ghé thăm, hắn là ta!”

Tô Mê lừa gạt ngất trời, tối hôm qua lẫn lộn muốn chết cô, hôm nay lại trở mặt không nhận người?

“Thực xin lỗi.”

“Đối..... Ngài nói cái gì?” Tô Mê nao nao, chớp đôi mắt, nhìn về phía Phụng Vô Thương.

“Ngài có bệnh phân liệt nhân cách đúng không, ban ngày một người, buổi tối liền biến thành một người khác?”

Phụng Vô Thương im lặng không nói, híp híp đôi mắt, mặc quần áo xong liền đi ra ngoài.

Tô Mê thăm mắng, định đứng dậy gọi người hầu tới chuẩn bị nước ấm.

Cùng lúc đó, phía dưới có một cỗ nhiệt dịch chảy ra, lý trí của nàng "phụt" một cái hoàn toàn bị chặt đứt, thuận thế liền nhấc chân đá vào góc bàn, nàng ôm chân đau đến nhe răng trợn mắt mà nhảy loạn trong phòng.

.....

Hai ngày sau, Tô Mê chưa từng nhìn thấy Phụng Vô Thương.

Cô mừng rỡ thanh tĩnh lại, dọn dò phòng bếp làm thật nhiều thức ăn dinh dưỡng, bắt đầu bồi bổ cho Lưu Tử Mặc.

Trải qua sự kiện tối hôm đó, chỉ cần lỗi tai Lưu Tử Mặc không điếc thì tất nhiên tin rằng nàng chính là Quốc sư phu nhân.

Có điều Lưu Tử Mặc đoán không ra, cả ngày nàng giống như đang tắm bổ cho heo vậy, mang đến cho hắn đủ loại thức ăn, đây có ý gì?

Muốn nuôi hắn béo tốt, rồi đem đi làm thịt sao?

Có cái suy nghĩ đó, mỗi ngày Lưu Tử Mặc một bên ăn đồ ăn được chuẩn bị, một bên để phòng nhìn nụ cười ẩn giấu thâm ý của Tô Mê.

Tô Mê một chút cũng không thêm để ý, chỉ cần bồi dưỡng hắn thật tốt, lấy được lòng tin của hắn, ngăn cản cơ hội gặp mặt của hắn và Dạ Lăng Tuyệt, Dạ Lăng Tuyệt nhất định không thực hiện được mưu đồ.

Thật ra, trước đó Tô Mê đã từng cả trăm cả nghìn lần nghĩ sẽ giết chết Lưu Tử Mặc.

Nhưng trong nguyên văn, Lưu Tử Mặc đã từng trải qua nhiều biến cố, thâm hiểm khôn khéo, lại còn bị nam nhân khinh nhục, hơn nữa điều quan trọng là, Tô Mê cũng không muốn bàn tay mình nhuộm máu.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua.

Cho dù Phụng Vô Thương không để tâm đến lần hôn sự này, nhưng đường đường là đại hôn của Quốc sư, nên long trọng thì phải long trọng một chút.

Tô Mê nhìn trang sức do quân sự đưa tới, áo cưới xa hoa quý giá, tiến lên ước lượng, ngày mai phỏng chừng một phen ném mùi đau khổ.

Dùng xong cơm tối, theo thói quen thường lệ Tô Mê đi dạo trong hoa viên một vòng, chuẩn bị trở về sân viện của mình.

Lại không nghĩ tới, mới vừa đi được vài bước, từ nơi nào đó đột nhiên có một bóng người vụt ra, thân thể cô lập tức bị thân thể nóng nực mùi rượu của nam nhân kia ôm chặt lấy: “Mê Nhi, đừng gả cho hắn, đừng gả được không, sư phụ thích con.....”

Tô Mê cau mày, duỗi tay đem Lâm Thiệu đẩy ra: “Sư phụ, người uống say rồi, xin hãy buông đồ nhi ra.”

Người say rượu, luôn không thừa nhận chính mình đã uống say.

Lâm Thiệu cường ngạnh xoay cơ thể Tô Mê lại, để nàng đối mặt với mình.

“Không, ta không có say, ta rất tỉnh táo, ta yêu nàng, Mê Nhi, đừng gả cho Phụng Vô Thương, gả cho sư phụ, được không?”

.....

Hai ngày này, tâm tình Phụng Vô Thương thật không tốt.

Tuy rằng không lộ ra ngoài, nhưng đối với Lãnh Quyết luôn xem mặt đoán ý mà nói, rõ ràng cảm giác được.

Sau bữa tối, Lãnh Quyết bồi Phụng Vô Thương tản bộ trong hoa viên, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Chủ tử có tâm sự?”

Phụng Vô Thương hơi hơi nhíu mày.

“Rất rõ ràng sao?”

Lãnh Quyết bật cười: “Mấy ngày gần đây, chủ tử thường xuyên một mình phát ngốc tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì, nhưng Lãnh Quyết cảm giác được sự rối rắm trong lòng chủ tử.”

Phụng Vô Thương trầm ngâm chớp mắt một cái, thi nhiên hỏi: “Thích một người là cảm giác gì?”

Từ nhỏ Lãnh Quyết đã ở quỹ quân doanh mà trưởng thành, biết nghiền ngẫm quân ý, am tường thủ pháp giết người tinh vi, điều duy nhất hắn không thông chính là định nghĩa của từ thích.

Trở thành ám vệ của Đế quân, về sau nhận Phụng Vô Thương là chủ, ngẫu nhiên cũng sẽ đi lầu xanh uống rượu hoa, tìm nữ nhân, nhưng mục đích đơn thuần chỉ là thư giãn.

Nếu nói là thích, thật ra có một người.

Vì thế trả lời lại một câu: “Nhìn thấy nàng thì cảm thấy rất vui vẻ, nhện không được muốn hung hăng chiếm hữu nàng.”

Phụng Vô Thương lập tức lạnh mặt, gắt gao nhíu mày.

Lãnh Quyết xấu hổ cười, sau đó hỏi.

“Chủ tử đang nói đến Tô tiểu thư, không, hẳn là tiểu phu nhân đúng không?”

Phụng Vô Thương không nói gì.

Lãnh Quyết gãi gãi cái ót.

“Ta chính là một tên quê mùa, chủ tử hỏi ta những điều đó ta cũng không hiểu, dù sao khi ta nhìn thấy cô nương mình thích, liền nhện không được muốn thân cận với nàng ấy.”

Nữ nhân lầu xanh, có thể so sánh với Tô Mê sao?

Phụng Vô Thương không vui mím môi mỏng, quát lớn một tiếng: “Lui ra.”

“Ách, vâng.” Lãnh Quyết ý thức được mình nói sai, vì thế xám xịt lác mình rồi đi.

Phụng Vô Thương như suy tư gì đó, tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến khi xa xa nghe được âm thanh còi lòng đầy kì vọng của Lâm Thiệu.

“..... Ta yêu nàng, Mê Nhi, không cần gả cho Phụng Vô Thương, gả cho sư phụ, được không?”

Con người hồ phách sâu kín trong phút chốc trầm xuống, không tự chủ được dừng lại bước chân, nhìn chằm chằm không chớp mắt đôi nam nữ đang ôm nhau cách đó không xa.

Mất thấy nam nhân nói xong liền muốn cưỡng hôn mình, Tô Mê cau mày, dùng hết toàn lực đem Lâm Thiệu đẩy ra..

“Ta xem người là sư phụ, đối với người chỉ có tâm kính sợ, hiện giờ ta là nữ nhân của Phụng Vô Thương, vĩnh viễn cũng sẽ là nữ nhân của ngài ấy, chuyện đêm nay, ta sẽ coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh, mong sau này người đừng nhắc lại việc này, đỡ phải hủy danh tiết của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nô phi xoay người đại tác chiến (16)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

“Một chái sống lâu trăm tuổi, hai chái phải biết nâng khay ngang mày, ba chái gặp được quý nhân.....”

Ngày đại hôn hôm đó, Tô Mê vốn còn đang say giấc nồng thì đột nhiên bị một đám nha hoàn âm ỉ lôi kéo từ trong ổ chăn ra, quần quít mang cô đến ngồi trước bàn trang điểm, có người giúp cô chải đầu, chuẩn bị sẵn son phấn, đồ trang sức và quần áo chờ đợi cô thử qua.

Giá y đồ rực tựa lửa cháy làm nổi bật lên dung mạo của cô. Xưa nay, đôi mắt phụng quyền rũ chưa từng thay đổi, đôi môi mọng đỏ càng mị hoặc ướt át hơn, dung nhan xinh đẹp động lòng người.

Một tần một túc gian, phong tình vô hạn.

Các nha hoàn hầu hạ bên cạnh đều không nhện được mà ngẩn người: “Tiểu thư, không, tiểu phu nhân, người lớn lên thật đẹp.....”

Tô Mê cong môi cười nhạt.

Nhìn trái nhìn phải vẫn là một khuôn mặt đẹp, nhưng đó cũng không phải là khuôn mặt chân chính của cô.

“Chuẩn bị tốt cả rồi chứ, Quốc sư chờ ngoài cửa đã lâu.” Lưu Tử Mặc từ bên ngoài đi vào.

“Được rồi, được rồi.”

Một đám nha hoàn mang Tô Mê đã được trang điểm xinh đẹp cùng nhau đi ra ngoài cửa, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng hút khí của bọn nha hoàn mang theo kinh ngạc cùng cảm thán si mê vang lên.

Phượng Vô Thương vốn có làn da tuyết trắng, đôi mắt đẹp tuyệt mỹ, vốn nên là nhan sắc thoát tục tựa trích tiên, hiện tại mang trên người bộ y phục màu mầu rực đỏ, giống như một bức tranh thủy mặc hoàn mỹ nhất trên thế gian (trong phút chốc thế gian này bỗng hoá thành một bức tranh thủy mặc tuyệt mỹ nhất), lại giống như nhuộm màu chu sa điểm lệ nhất, tuyệt mỹ đường hoàng mà điểm liệt, tựa thần nhưng không phải thần, tựa yêu ma nhưng cũng chẳng phải yêu ma, khiến tất cả mọi người có mặt ở đây không khỏi giật mình.

Sở dĩ che mặt nhiều năm như thế, chính là bởi vì hấn chán ghét loại ánh mắt này.

Thế mà vào hôn lễ hôm nay, hấn cũng không biết bản thân phát điên cái gì, muốn lộ ra khuôn mặt chân thật của chính mình.

Phượng Vô Thương không kiên nhẫn nhíu mày, gơ tay đem khăn voan đỏ của Tô Mê xốc lên, trực tiếp nắm tay nàng, hướng về phía đại đường mà đi.

“Quốc sư, không thể làm vậy, như thế sẽ không may mắn.....” Lúc này mọi người mới phản ứng lại, vội vàng đuổi theo, có điều Phượng Vô Thương cất bước đi rất nhanh, chờ đến lúc mọi người đuổi kịp, hai người đã đi vào bên trong đại đường.

Đại đường lúc này, khách tham dự đã ngồi kín chỗ.

Đế quân Long Hề, Đế hậu và phi tần trong hậu cung, cùng với trọng thần triều đình và gia quyến, bên cạnh đó Dạ Lăng Tuyệt cùng Niệm Như Yên cũng đều có mặt.

Khi Phượng Vô Thương nắm tay Tô Mê xuất hiện trước mặt mọi người, bọn họ đều bị dung mạo kinh diễm thế tục của hai người làm cho ngạc nhiên đến nói không ra lời.

“Hành lễ.” Phượng Vô Thương ra lệnh một tiếng, đánh gãy suy nghĩ kinh ngạc cảm thán của mọi người.

Bởi vì phụ mẫu hai người đều đã mất nên cả hai chỉ bái lạy thiên địa, Đế quân, Đế hậu, cuối cùng phu thê đối mặt hành lễ với nhau, sau đó Phượng Vô Thương trực tiếp lôi kéo Tô Mê muốn vào động phòng.

Có lẽ đúng như lời của Phượng Vô Thương, đại hôn thật sự diễn ra suôn sẻ không gặp chút trở ngại nào.

Nhưng Tô Mê không nghĩ tới.

Mới vừa rồi nhìn thoáng qua một chút, cả người Dạ Lăng Tuyệt tràn đầy lệ khí, ánh mắt cũng hung ác nham hiểm, tất cả làm cô cảm thấy hấn tuyệt đối sẽ không cam lòng bỏ qua.

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của Tô Mê không sai.

Lúc Phượng Vô Thương lôi kéo cô, trong cái chớp mắt xoay người, đột nhiên có một đạo thanh âm gọi cô lại: “Mê Nhi, con không thể gả cho Phượng Vô Thương, hấn là kẻ thù giết cha của con!”

Tô Mê dừng một chút, quay người lại, lạnh lùng nhìn Lâm Thiệu đột nhiên xuất hiện.

“Ta với Vô Thương đã bái đường, bắt đầu từ hôm nay hấn chính là phu quân của ta, mà người lại là sự phụ có ơn dạy dỗ ta, mời người không cần ở trước mặt Đế quân, Đế hậu cùng các vị khách khứa bôi nhọ phu quân ta.”

“Mê Nhi, ta nói đều là sự thật, năm đó Phượng Vô Thương chính là kẻ đứng sau hạ độc thủ đồ sát Tô gia, con gả cho hấn sẽ gặp báo ứng!”

Sắc mặt Tô Mê trầm tĩnh, lạnh lùng nhìn Lâm Thiệu: “Sự phụ, nếu không phải ta luôn kính trọng người là sự phụ của ta thì đã ngay lập tức sai người đuổi người ra ngoài.”

Lúc này, một nam nhân mặc quần áo hạ nhân trong phủ Quốc Sư đột nhiên tiến vào.

“Quốc sư đại nhân, không xong rồi, cảm lý mà Đế quân nuôi ở hồ sen, tất cả đều đã chết.”

“Cái gì? Việc này là thế nào?!” Đế quân Long Hề nổi giận, mặt mày sắc bén nhìn về phía người vừa mới tới.

Tên người hầu nom nớp lo sợ quỳ xuống, đem sự thật bẩm báo: “Hồi bẩm Đế quân, sáng nay tiểu nhân vừa định mang thức ăn đến cho chúng thì từ đằng xa đã thấy chín chín tám mui một con cảm lý tất cả đều lật bụng nổi trên mặt nước, thần vọt lên kiểm tra thì phát hiện chúng đều đã chết.”

Tiếng nói vừa dứt, nháy mắt mọi người đều liên tưởng tới những lời Lâm Thiệu từng nói, lập tức ánh mắt mọi người đều dừng trên người Phụng Vô Thương và Tô Mê, nhỏ giọng bàn tán.

“Xem ra những gì nam nhân kia nói đều là sự thật, nhân quả báo ứng, trời xanh nhanh như vậy liền gây khó dễ.”

“Cũng không hẳn đâu, ta thấy hôn sự này khó mà giữ được.”

“.....”

Nghe mọi người ở đây khe khẽ nói nhỏ, đôi tay yên lặng nắm chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, Tô Mê lạnh lùng nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén, hung hăng quét về phía Lâm Thiệu, cùng với Dạ Lăng Tuyết trong đám người!

Vì ngăn cản cô và Phụng Vô Thương thành hôn, hẳn ngay cả đế đô Long Hề cũng lòi xuống nước, chẳng lẽ không sợ Niệm Như Yên tức giận sao?

Tay nắm chặt đột nhiên bị một bàn tay to khác gắt gao nắm lấy, Phụng Vô Thương thuận thế ôm lấy eo nhỏ của Tô Mê: “Yên tâm, tất cả đã có ta.”

Âm thanh trầm thấp dễ nghe, làm tâm tình của Tô Mê bình ổn lại, có một loại tín nhiệm và an tâm khó hiểu.

Phụng Vô Thương tiến lên một bước, hướng về phía Đế quân Long Hề chấp tay.

“Xin Đế quân thứ tội, quý nhiều thánh giá là Vô Thương sơ sẩy.....”

“Sơ sẩy? Một câu sơ sẩy là có thể miễn tội cho người làm liên lụy tới cảm lý sao?”

Lăng Tuyết từ trong đám người đi ra, đột nhiên làm khó dễ.

Phụng Vô Thương đạm nhiên cười nói: “Ta vốn cho rằng Dạ Vương khác hẳn những người phạm trần dung tục, sao lại dễ dàng tin tưởng lời nói từ một phía không có bằng chứng chứ?”

“Ai nói không có bằng chứng, Phụng Vô Thương, người xem vật này có phải của người hay không?” Lâm Thiệu đột nhiên mở miệng nói, từ trong lòng ngực lấy ra một đoạn lụa trắng, giơ cao lên.

Mọi người tập trung nhìn vào, ai cũng nhìn ra đây là vật mà ngày thường Phụng Vô Thương dùng để che mặt —— lụa tuyết tằm trắng!

Lụa tuyết tằm trắng, là cống phẩm của Thiên Sơn dâng tặng cho triều đình, đương kim Đế quân thường hay ban cho Phụng Vô Thương sử dụng. Toàn bộ Long Hề quốc cũng chỉ có một mình Phụng Vô Thương có được.

“Sư phụ làm sao biết được việc này?” Ánh mắt Tô Mê lạnh thấu xương.

“Nếu đã biết từ sớm thì trước đó vì sao lại không ngăn cản? Sư phụ từng ở Quốc sư phủ, chỉ cần muốn lấy được vật này, hẳn là dễ như trở bàn tay phải không?”

Lâm Thiệu nghe được những lời này, chỉ cảm thấy trái tim mình đau đớn.

Mê nhi luôn ý lại vào hắn, hiện tại đã hướng về phía người khác.

“Mê Nhi, hẳn không phải phụ quân con, con đừng chấp mê bất ngộ!” Lâm Thiệu bộ dạng tức giận, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

“Sư phụ mới là người chấp mê bất ngộ.....!”

“Đừng kích động, yên tâm giao cho ta.”

Phụng Vô Thương vỗ vỗ eo nhỏ của cô, nói khẽ bên tai cô.

Tô Mê chỉ cảm thấy lỗ tai tê rần nóng lên, rụt rụt đầu, sau đó nhìn hắn, nhàn nhạt gật đầu.

“Ta tin tưởng chàng, phụ quân.”

Phụng Vô Thương nhẹ cong khóe môi, nở nụ cười trấn an với cô, ngay sau đó nhìn về phía Đế quân Long Hề.

“Rốt cuộc cảm lý có chết hay không, Đế quân theo Vô Thương nhìn một chút là biết. Còn về phần lụa tuyết tằm trắng, quần áo và khăn che mặt đều do chuyên gia trong cung sở chế, không bằng tìm Triệu Vũ đến hỏi một chút?”

Đế quân Long Hề tự nhiên tin tưởng Phụng Vô Thương, ra lệnh một tiếng liền truyền Triệu Vũ vào, cùng lúc đó, Phụng Vô Thương mang theo mọi người đi về phía hồ sen, tìm hiểu thực hư.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ mọi người đều đã đi tới hồ sen.

Không giống với hồ sen cắm địa mà Tô Mê từng đi qua, nơi này chỉ là một góc của hồ sen, bên trong vốn dĩ nuôi cá chép mà Đế quân Long Hề yêu thích nhất, mà lúc này, lại đúng như lời nam nhân kia nói, mỗi một con cá chép, tất cả đều lật bụng.....

~~~~~

Hí hí. Ta đã tìm được người phụ ta bộ này, nên mọi người cứ yên tâm nhớ.. Có người phụ là ta không có bỏ bê bộ này đâu =))))

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (17)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đế quân Long Hề nhíu mày, nhìn Phụng Vô Thương, như là đang tìm câu trả lời.

Phụng Vô Thương nói một câu “Tạm thời đừng nóng nảy”, trực tiếp để Đế quân Long Hề cầm lấy thức ăn cho cá, tiêu sái đi về phía hồ sen.

Đế quân Long Hề nhướng mày, như mong muốn của Phụng Vô Thương cùng đi về phía hồ sen.

Nhưng mà, một khắc khi Đế quân Long Hề đem thức ăn cho cá đi về phía hồ sen, mấy con cá chép vốn dĩ còn đang lật bụng bỗng trong phút chốc quay cuồng lên. Ngay sau đó trời lên mặt nước, nhảy lên nhảy xuống, thỉnh thoảng hướng về phía Phụng Vô Thương, Tô Mê cùng Đế quân Long Hề, Đế hậu mà gật đầu, giống như có linh tính mà hành lễ.

Dạ Lăng Tuyệt lạnh lùng nhắm mắt lại, giờ tay gọi Mạnh Truyen tới, thì thầm vài câu.

Mạnh Truyen đi rồi, ánh mắt Dạ Lăng Tuyệt vẫn luôn đặt trên hai bàn tay đang nắm chặt của Phụng Vô Thương và Tô Mê, lãnh ý lập loè trong đáy mắt, rất lâu sau đó vẫn không có dấu hiệu tan biến.

Niem Như Yên đứng ngay bên cạnh hắn, đem cảm xúc của Dạ Lăng Tuyệt thu vào mắt.

Nhìn theo tầm mắt của Dạ Lăng Tuyệt, trong mắt Niem Như Yên nhiều thêm vài phần lệ khí âm u.

“Này, chuyện này rốt cuộc sao lại thế này?” Đế quân Long Hề khó hiểu hỏi.

Tô Mê thấy tình cảnh như vậy, trong lòng lập tức hiểu rõ, ý cười doanh doanh thay Phụng Vô Thương trả lời.

“Cá chép là loài cá có linh trí, tuy rằng phụ quân nuôi giúp Đế quân, nhưng Đế quân cũng thường xuyên cho chúng ăn, vậy nên cá chép biết ngai tới, giả vờ một chút, cố ý xoát cảm giác tồn tại, muốn nhìn ngắm thiên nhan của Đế quân và Đế hậu, làm nũng bán manh cầu quan tâm”

Lời này của Tô Mê, nháy mắt làm hài lòng Đế quân Đế hậu, trực tiếp thưởng một đồng vàng bạc tài bảo cho cô.

Mà lúc này, Phụng Vô Thương lại nói.

“Không biết lúc này Triệu Vũ đã đến hay chưa, Vô Thương rất hiếu kỳ rốt cuộc là kẻ nào sắp tâm muốn hãm hại ta?”

“Ái khanh yên tâm, bản đế quân nhất định sẽ trả cho ngươi một công đạo khiến ngươi hài lòng.”

Long Hề đế vừa dứt lời thì có một vị thái giám môi hồng răng trắng tiến đến bên cạnh hắn thì thầm một phen.

“Lại có việc này?” Long Hề đế hí hóp mắt lại, lạnh giọng hỏi.

Vị thái giám kia thận trọng gật đầu, sau đó dường như có chút ngập ngừng nói.

“Không chỉ có thế, tên hạ nhân trong phủ Quốc sư mới vừa rồi cũng.....”

Sắc mặt Đế quân Long Hề trầm xuống, quát lớn.

“Cầm vệ quân, đem Dạ Vương lập tức bắt lại!”

Trong lúc tất cả mọi người không rõ nguyên do thì chỉ thấy một nhóm cấm vệ quân, trực tiếp đem Dạ Lăng Tuyết đang đứng xem kịch vui lẫn trong đám người bắt lấy.

“Phụ hoàng, vì sao lại bắt nhi thần?”

Dạ Lăng Tuyết hoàn toàn đưa tay chịu trói, không hề kháng cự, chỉ đưa đôi mắt tràn đầy khó hiểu nhìn về phía Đế quân Long Hề.

Long Hề đế lạnh lẽo nheo đôi mắt cơ trí sắc bén.

“Bản đế quân không nghĩ tới, ngươi là kẻ lòng lang dạ sói, lại còn ra lệnh cho Triệu Vũ tạo ra một bộ hoàng bào cho ngươi. Nếu như lúc này bản đế quân hạ lệnh điều tra trong phủ của ngươi, liệu có phải ngay cả ngọc ti cũng tìm ra?”

Dạ Lăng Tuyết biến sắc, lập tức phản bác.

“Nhi thần vô tội, phụ hoàng người không thể tin lời gièm pha, đây rõ ràng là có người cố ý vu oan giá họa cho nhi thần.”

Hắn liếc mắt nhìn Phượng Vô Thương một cái, thâm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Mọi người ở đây ngấm lại cũng nghĩ giống như thế.

Việc này, Quốc sư đại nhân yêu cầu truyền Triệu Vũ trước, sau đó mới tìm được hoàng bào, sự tình hiển nhiên trùng hợp đến đáng ngờ.

Dạ Lăng Tuyết nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người, thu liễm nụ cười lạnh trên môi, tức giận bất bình nói.

“Nếu như phụ hoàng không tin nhi thần, vậy thì có thể tìm Triệu Vũ tới đối chất, nhi thần cũng muốn biết, rốt cuộc là ai hãm hại ai?”

Đế quân Long Hề hừ lạnh: “Đối chất? Người đầu đã bị ngươi diệt khẩu, làm sao có thể đối chất?”

Dạ Lăng Tuyết lập tức phản bác: “Nhi thần không có, nhi thần cùng người tên Triệu Vũ kia không quen thân, hấn sao có thể mạo hiểm tính mạng mà chế tác hoàng bào cho nhi thần chứ. Có lẽ hoàng bào này là làm cho người khác, nhi thần thật sự vô tội, phụ hoàng nhất định phải tin tưởng nhi thần.”

Trong lời nói của hắn mang một thâm ý khác, đại ý chính là Triệu Vũ là người chuyên chế tác y phục cho Phượng Vô Thương, rất có khả năng người thật sự muốn làm hoàng bào là Phượng Vô Thương.

“Thật sự không thân sao?”

Tô Mê đột nhiên đứng ra: “Theo ta được biết, trước đó vài ngày Dạ Vương gia vừa mới nạp tiểu thiếp thứ hai mươi bốn, Triệu Vũ chỉ có một người con trai mà người này có một đứa con gái, thiếp thất mới nạp vào cửa của Vương gia chính là cháu gái còn chưa cập kê của Triệu Vũ, như vậy còn không thân?”

Thật ra Tô Mê cũng chưa từng thấy qua cháu gái của Triệu Vũ. Chỉ là trong nguyên văn, sau khi Dạ Lăng Tuyết có được bản đồ bảo tàng, bởi vì hạ lệnh sai người chiếu cố nguyên chủ khiến cho vài vị thiếp thất ghen đến đỏ mắt náo loạn một phen.

Mà trong số vài vị thiếp thất kia, người đứng đầu chính là cháu gái của Triệu Vũ.

Đế quân Long Hề khó hiểu nhìn về phía Tô Mê.

Người sau khẽ cúi người, hướng về phía Long Hề Đế bảm báo đúng sự thật.

“Không đối gạt Đế quân, mấy tháng trước trong nhà Tô Mê xảy ra biến cố lớn, trong lúc xuống núi gặp phải sơn tặc, sau đó được Dạ Vương cứu, ở Vương phủ làm nô lệ một thời gian, trong lúc vô ý biết được việc này.”

“Làm nô lệ?”

Tô Mê nhàn nhạt gật đầu: “Vâng, sau này may mà gặp được phu quân, mới có thể rời khỏi Vương phủ.”

May mà?

Nghe ý tứ này, giống như biến tướng nói rằng, dường như cuộc sống của cô ở Vương phủ cũng không quá tốt.

Người nói “Vô tâm”, người nghe có ý, lời này nói ra lập tức khiến cho người có tâm bàn tán.

“Trách không được vài ngày trước, thời điểm ta đi ngang qua Vương phủ, hình như ta nhìn thấy người trong phủ Quốc sư đỡ một nữ nhân bị đánh thành đầu heo đi ra.”

“Ý của ngươi chính là cái đầu heo, à không, nữ nhân kia chính là Quốc sư phu nhân hiện giờ sao?”

“Có thể lắm, người xem Quốc sư phu nhân lớn lên xinh đẹp như vậy, liệu có phải do Quốc sư cứu Quốc sư phu nhân nên mới chọn tới Dạ Vương, sau đó mới có một màn vu oan hãm hại này, muốn ngăn cản người ta thành hôn?”

“Mợ nó, người nói như thế biết tường tận chân tướng vậy.....”

.....

“Ký chủ, đầu heo trong miệng bọn họ, hình như là nói cô đó.”

“Làm sao người lại xuất hiện?” Tô Mê tức giận nhìn hệ thống 059.

“Có nhiệm vụ che dấu, nhận hay không?”

Tô Mê nhướng mày: “Có thêm tích phân không, có thì nhận, còn không có, người nhanh offline đi.”

“Có là được rồi chứ gì, rốt cuộc nhận hay không nhận?” Hệ thống 059 hung tợn trừng mắt với cô.

“Nhận.”

“Nhiệm vụ che dấu: Tìm ra kẻ đứng sau màn hạ độc thủ khiến Tô gia diệt môn.”

Tô Mê nhíu mày: “Ý của người là, kẻ đứng sau hãm hại Tô gia cũng ở trong đám người này sao?”

“Đúng vậy, tóm lại cô phải biểu hiện cho tốt, bổn hệ thống sẽ thêm vào trợ cấp cho cô.”

Tô Mê quan sát thật kỹ mọi người có mặt ở đây, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người kẻ có hiềm nghi lớn nhất là Dạ Lăng Tuyết.

Dựa theo tính cách của tác giả, tra nam chủ rất có khả năng là người đứng sau màn hạ độc thủ với gia đình của nguyên nữ chủ, nếu không cũng sẽ không trùng hợp như vậy, đúng lúc cứu được nguyên nữ chủ đang bị trọng thương.

Lúc này hệ thống còn chưa thông báo nhiệm vụ hoàn thành, xem ra cần phải làm Dạ Lăng Tuyết tự mình thừa nhận mới được.

Dạ Lăng Tuyết bỗng dung ngược mắt, lạnh lùng nhìn về phía Tô Mê, trong mắt kia chợt loé lên tia thất vọng cùng bi thương, bị Niệm Như Yên và Tô Mê đồng thời bắt giữ.

Ngay sau đó, tầm mắt của Tô Mê và Niệm Như Yên giao nhau, Niệm Như Yên vừa định hung hăng trừng mắt liếc Tô Mê một cái, nhưng trong nháy mắt đã bị một đạo ánh mắt vô cùng âm lãnh quét qua chế trụ!

Niệm Như Yên giật mình, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Phượng Vô Thương, một tia kinh diễm hiện lên trong mắt.

“Không được nhìn phụ quân ta!”

“Nhắm mắt chó của người lại.”

Trăm miệng một lời, Tô Mê và Phượng Vô Thương đồng thời thốt ra, ngay sau đó hai người nhìn nhau chớp chớp mắt một cái, khó khăn thu hồi ánh mắt của mình về.

“Người tới, đem Dạ Vương bắt giam chờ ngày tra khảo.” Đế quân Long Hề ra lệnh một tiếng, cấm vệ quân trực tiếp đem Dạ Lăng Tuyết nhốt vào thiên lao.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (18)

Edt: Mít

~~~~~

Vì ngăn cản hôn sự của Tô Mê và Phượng Vô Thương, Dạ Lăng Tuyết sai người thuyết phục Lâm Thiệu suốt đêm, đem khăn che mặt lấy từ chỗ Triệu Vũ giao cho hắn, lại mua được nam người hầu của phủ Quốc sư, cố ý ở ngày đại hôn độc chết cảm lý, tạo ra biểu hiện của trời phạt.

Vốn tưởng rằng là không có sơ sót gì, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ rơi vào kết cục bị bắt giam vào thiên lao.

Đương nhiên, nữ chủ có hào quang, nam chủ cũng có.

Hậu thẩm được định vào giờ Tý hôm sau, Tô Mê biết Dạ Lăng Tuyết nhất định sẽ trước khi hậu thẩm bố trí tốt tất cả, tẩy sạch hiềm nghi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của cô, pháo hồi cuối cùng nghiễm nhiên trở thành tiểu thiếp thứ hai mươi tư của Dạ Lăng Tuyết —— Triệu Phụng Phi!

Hôm sau khai thẩm, Mạnh Truyện nộp lên thư thú nhận của Triệu Phụng Phi.

Trong thư thú nhận, nàng ta trực tiếp thừa nhận mình bởi vì không được sủng ái, có tâm đồ kỵ, mới sai Triệu Vũ làm hoàng bào, cố ý lưu lại tư vật của Dạ Lăng Tuyết ở hiện trường, sau đó uy hiếp Dạ Lăng Tuyết để có được sủng ái.

Tuy rằng lý do và lấy cớ, hoàn toàn không có căn cứ.

Nhưng Long Hề để vốn chỉ có hai đứa con trai, cho dù biết rõ hấn có dã tâm bùng bùng, Long Hề để tất nhiên cũng không muốn Dạ Lăng Tuyết chết, chẳng những vô tội phóng thích, hơn nữa còn trực tiếp ngầm đồng ý chỉ thị mà Dạ Lăng Tuyết xin tự tay xử lý Triệu Phụng Phi.

Sau những ngày đó gió êm sóng lặng, không có Dạ Lăng Tuyết quấy rầy, cuộc sống của gia đình Tô Mê và Phụng Vô Thương tôn trọng nhau như khách, tốt đến không thể tốt hơn.

Nhàn hạ quá nhiều, tâm tư của Tô Mê đều đặt hết ở trên người Lư Tử Mặc.

Nửa tháng ngắn ngủi, Lư Tử Mặc lúc đầu suy yếu nhỏ gầy, trực tiếp được nuôi thành một tráng hán gần hai trăm cân, Tô Mê đôi khi bị hấn ngầm xem thường không ít.

Lư Tử Mặc luôn cảm thấy Tô Mê sau khi nuôi béo hấn, liền muốn giết hấn.

Quả thực không ngoài dự liệu của hấn, nửa tháng sau, Tô Mê đem tới rất nhiều bức họa của những cô nương trẻ tuổi, bảo Lư Tử Mặc chọn lựa, bắt đầu thu xếp hôn sự cho hấn.

Làm hại Lư Tử Mặc không còn biện pháp, trực tiếp giả bệnh, đóng cửa không gặp.

Ngày đó, Tô Mê lại lần nữa bị cho đứng ngoài cửa, cảm bức họa trở về phòng ăn quả lê quả mơ chua mà quân sự mua cho cô.

“Ký chủ, bốn hệ thống cảm thấy gần đây cô luôn ăn ăn ăn, có phải quên nhiệm vụ công lược nam chủ rồi hay không?”

Đang ăn đến vui vẻ, trong đầu truyền đến âm thanh lời nhai bất mãn của hệ thống 059.

Tô Mê ngược mắt: “Mì không hiểu, càng không chiếm được thì càng muốn có được, Dạ Lăng Tuyết lúc này đang ăn mật trên tay Phụng Vô Thương, nhất định sẽ càng muốn có được ta.”

“Công lược nam chủ cần phải lấy được độ hảo cảm của hấn đối với cô, chứ không phải chỉ có dã tâm.”

“Độ hảo cảm của hấn đối với ta là nhiều hay ít, thời điểm mì cảm thấy độ hảo cảm của hấn bay lên hoặc là rơi chậm lại thì nhớ nhắc nhở ta một chút.” Tô Mê hỏi một câu, lại tiếp tục ăn.

“60 điểm” Hệ thống 059 cảm giận trả lời, sắp bị Tô Mê làm cho tức điên rồi.

Tô Mê nhướng mày: “Không thấp nha, ta tưởng rằng chỉ mới hai ba mươi điểm thôi?”

“Đếm đó thời điểm ở khách điểm, bay lên tương đối nhanh.” Hệ thống 059 đúng sự thật bẩm báo.

“Như vậy xem ra, ta phải gặp hấn nhiều một chút, kích thích hấn.”

“Kích thích?” Hệ thống 059 khiếp sợ lại kinh hi: “Là cái loại biện pháp kích thích trực tiếp dùng thân thể dẫn dụ, làm bộ bỏ nhào vào sao?”

Tô Mê chán ghét xua xua tay: “Ta mới không nghĩ đến cách ông ọ như vậy, dựa vào thân thể công lược hấn, ta có thói ở sạch.”

“Phụng Vô Thương kia thì sao, cô không phải rất vui vẻ phối hợp ngủ với hấn sao?” Hệ thống 059 liếc xéo cô một cái.

Tô Mê đứng tình hợp lý nói: “Hai lần đều không phải ta mong muốn được chứ? Nhưng mà ở cái xã hội xem mặt này, hấn lớn lên soái như vậy, thể xác và tinh thần lại sạch sẽ, ta thật sự nguyện ý đó.”

Hệ thống 059 càn lời, lên tiếng nhắc nhở.

“Tóm lại cô phải chú ý, nếu vị diện tan vỡ lúc trước xuất hiện vai phụ nghịch tập, vị diện này không chừng cũng sẽ có.”

“VẬY..... SẼ LÀ AI ĐÂY?” TÔ MÊ BUÔNG CÁI MUỖNG TRONG TAY, NHƯ SUY TƯ GÌ NÓI THẦM.

Hệ thống 059 hình như không có nghe thấy, hỏi lại một câu: "CÔ NÓI CÁI GÌ, TA KHÔNG NGHE THẤY."

TÔ MÊ LẮC ĐẦU, NÓI CÂU “KHÔNG CÓ GÌ”, LẠI LẦN NỮA TIẾP TỤC ĂN.

TUY RẰNG MƠ HỒ CẢM THẤY NAM NHÂN KIA HẸN CŨNG Ở VỊ DIỆN NÀY, NHƯNG MỖI LẦN NGHĨ TỚI, CÁI GÌ CŨNG SUY NGHĨ KHÔNG RÕ, THẬT SỰ LÀM CÔ KHÔNG BIẾT THEO AI.

Loại chuyện này, so với fans cùng đại minh tinh còn muốn xa xôi hơn, khoảng cách của hân và cô, đó là xuyên qua không biết bao nhiêu cái vị diện, nhìn thấy nhưng không với tới được, không, đến hy vọng cũng không được.....

Hệ thống 059 cắt đứt video, xem thường.

“CHỖ NÀO MONG MÀ KHÔNG ĐƯỢC, NGỦ CŨNG ĐÃ NGỦ QUA!”

ĐẬU MÁ, BIẾT CHÂN TƯỚNG, LẠI KHÔNG THỂ NÓI RA LÀM SAO BÂY GIỜ?

Online chờ, rất cấp bách!

.....

Quốc sư phủ, thiên thất.

“GẦN ĐÂY NÀNG ẤY THẾ NÀO?”

Lãnh Quyết giật mình, không hiểu ra sao.

“CHỦ TỬ ĐANG NÓI AI?”

Phượng Vô Thương mím môi.

Lãnh Quyết hậu tri hậu giác cười: “Vâng..... CHỦ TỬ NÓI CHÍNH LÀ TIỂU PHU NHÂN SAO, NGƯỜI ẤY KHÁ TỐT, NGÀY THƯỜNG TRỪ BỎ ĂN CHÍNH LÀ NGỦ, CÒN LẠI THÌ LÀ ĐI ĐẾN CHỖ LƯU TỬ MẶC ĐƯA THỨC ĂN, CÒN CÓ.....”

“ĐỦ RỒI, KHÔNG CẦN NÓI NỮA.”

Lời nói của Lãnh Quyết còn chưa nói xong, đã bị Phượng Vô Thương đánh gãy.

“NẾU NÀNG ẤY NHÀN NHƯ VẬY, BẢO QUẢN SỰ ĐEM SỰ VỤ LỚN NHỎ TRONG PHỦ, ĐỀU ĐỂ CHO NÀNG QUẢN, CÒN CÓ, SAU NÀY THIỆP MỜI THAM GIA YẾN HỘI TẤT CẢ ĐỀU NHẬN LẤY.”

“Vâng, chủ tử.”

Lãnh Quyết đáp một tiếng, theo bản năng cảm giác chủ tử nhà mình ần ần không vui, gãi gãi cái ót, lại giải thích nói.

“TIỂU PHU NHÂN LÀ ĐANG TÌM KIẾM CÔ NUƠNG TRẺ TUỔI CHO LƯU TỬ MẶC, THU XẾP HÔN SỰ CHO HẸN, KHÔNG CÓ LÀM RA CHUYỆN GÌ KHÔNG HỢP QUY CỤ.”

Tiếng nói vừa dứt, hân cảm giác được hơi thở quanh thân Phượng Vô Thương hòa hoãn lại.

Lãnh Quyết thở phào nhẹ nhõm, lại nói.

“VẬY SỰ VỤ LỚN NHỎ TRONG PHỦ, CÒN CÓ THIỆP MỜI YẾN HỘI.....?”

“LÀM THEO PHÂN PHÓ CỦA TA.” PHƯỢNG VÔ THƯƠNG RA LỆNH.

Ngày tháng kế tiếp của Tô Mê chính là nước sôi lửa bỏng, vội đến gà bay chó sủa, không còn có thời gian đi thu xếp hôn sự cho Lưu Tử Mặc.

Lưu Tử Mặc tự nhiên là vui vẻ tung ta tung tãng, mỗi ngày ở trước mặt Tô Mê cầm lồng chim lắc lư, kéo kéo cừu hận, giảm giảm béo.

Thời gian thấm thoát, chỉ chớp mắt, hai tháng đã qua.

Tô Mê ở cô đại sinh hoạt lâu như vậy, rau dưa hữu cơ, uống nước suối không ô nhiễm, tắm với cánh hoa thiên nhiên, ngày tháng thật lâu, có được làn da bóng loáng non mịn như trứng gà, đến cái lỗ chân lông cũng không có, cực kỳ tuyệt vời.

Nhưng mà ngày vui ngắn ngủi.

Thẳng đến một ngày, Tô Mê bởi Phượng Vô Thương tiến cung tham gia yến hội ngắm hoa, nhìn thấy người Dạ Lăng Tuyết mang đến, thế nhưng không

phải Niệm Như Yên, mà là một nữ tử xa lạ có chút yêu mị.

Giác quan thứ sáu nói cho Tô Mê biết, nhất định là gặp được mau xuyên giả pháo hôi nghịch tập!

“Không sai, đúng như cô suy nghĩ, nữ tử bên người nam chủ, chính là người mấy tháng trước đáng lý ra bị ban chết, sau đó lại bởi vì một khối kim bài miễn tử, lưu lại một cái mạng, nguyên pháo hôi Triệu Phương Phi.” Hệ thống 059 nhắc nhở nói.

Tô Mê nhũn mày, rất là nghi ngờ: “Kim bài miễn tử, thời đại này có cái đồ chơi đó sao?”

“Trong nguyên văn không có, nhưng chỉ cần hoàn thành được tiền đề nhiệm vụ, rất nhiều hệ thống xuyên nhanh, đồng ý cho ký chủ OOC cốt truyện, chỉ có cô không thể tưởng tượng được, không có cái gì bọn họ nghĩ không ra, một giây biến ra bom nguyên tử cũng có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cấm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (19)

Edt: Mít

“Nhân tính hóa như vậy, ta có thể lựa chọn đổi hệ thống không?”

Mắt thấy hai mắt của Tô Mê sáng lên, hệ thống 059 không cao hứng xụ khuôn mặt nhỏ.

“Đương nhiên không thể, bốn hệ thống tuy rằng không có mở bàn tay vàng cho cô, nhưng sau khi cô hoàn thành nhiệm vụ, được điểm rất cao, còn nữa cô cùng bốn hệ thống một khi trói định thì không thể giải trừ, trừ khi cô có được tích phân tương ứng, mới có thể lựa chọn trọng sinh, hoặc là tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ, bằng không. ....”

“Không, không có bằng không.”

Tô Mê đánh gãy lời nói của hắn, nhìn ánh mắt hệ thống 059 ần ần chờ mong, kiên quyết nói: “Ta nhất định sẽ lựa chọn trọng sinh.”

“Cô ——!” Hệ thống 059 tức giận đến mặt bánh bao cũng phình lên, căm giận nhìn về phía Tô Mê.

“Cô cái đồ ký chủ hư không lương tâm, người ta không để ý đến cô nữa. ....”

Sau khi hệ thống 059 giận dữ cắt đứt liên hệ, Tô Mê và Phượng Vô Thương từng người ngồi xuống.

Ngay sau đó, một đạo ánh mắt hoa si kinh diễm, dừng ở trên mặt Phượng Vô Thương bên người cô.

Tô Mê và Phượng Vô Thương cùng đồng bộ, mặt đông lạnh không vui, bắn về phía chủ nhân tầm mắt lộ liễu kia —— Triệu Phương Phi!

Triệu Phương Phi lập tức mảnh mai nhào vào trong lòng ngực Dạ Lăng Tuyệt, mềm mại không xương ni non: “Vương gia, ta sợ quá, bọn họ trừng ta.”

Dạ Lăng Tuyệt vỗ vai nàng ta: “Ngoan, đừng sợ, bốn vương ở chỗ này, bọn họ sẽ dám làm gì.”

Nói xong, hắn ngược mắt, trừng mắt cảnh cáo liếc nhìn Tô Mê và Phượng Vô Thương một cái.

“Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ giảm 20 điểm, tổng độ hảo cảm là 40 điểm, ký chủ không cần nản lòng, cố lên nha!”

Trong đầu vang lên giọng nói nhắc nhở, làm Tô Mê một trận cảm lạnh, độ hảo cảm thế nhưng giảm xuống nhanh như vậy?

Trong nháy mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Triệu Phương Phi như là thực hiện được điều gì đó.

Tô Mê nghĩ, Triệu Phương Phi hẳn là nhận được nhắc nhở độ hảo cảm của nam chủ đối với cô giảm bớt.

Nói cho cùng mau xuyên giả trong vị diện hoặc là nhân vật trong cốt truyện, không gì làm không được.

Tô Mê cong môi, nâng chén rượu nhìn về phía Phượng Vô Thương: “Phu quân, chúng ta uống một chén?”

Trông mắt hồ phách sâu kín, bình tĩnh nhìn Tô Mê một lúc lâu, cầm lên chén rượu, cùng cô chạm nhẹ một cái, sau đó uống một ngụm nhỏ.

“Phu quân từ lượng không tốt?” Tô Mê uống xong một chén, thấy Phụng Vô Thương chỉ uống một hớp nhỏ.

Phụng Vô Thương vừa muốn đặt chén rượu xuống lại dừng một chút, ngay sau đó đem chén rượu trong tay, toàn bộ uống sạch sẽ, hơi nhướn mi nói: “Là nàng bảo ta uống, không nên hối hận.”

Hối hận?

Tô Mê mới đầu khó hiểu, nhưng theo hần hai má càng ngày càng hồng nhuận, vô hình biểu lộ phong tình mị sắc, Tô Mê cuối cùng mới biết —— Phụng Vô Thương chạm vào rượu liền hồng mắt!

Vì không cho sắc đẹp của phu quân nhà mình lộ ra ngoài, Tô Mê lúi kéo Phụng Vô Thương rời khỏi tiệc rượu, đi vào Ngự Hoa Viên muôn hoa khoe sắc.

“Phu quân có muốn ăn đường bạc hà hay không, để tỉnh rượu.” Tô Mê lấy túi thơm bên hông, bên trong là đường bạc hà mà cô làm do quá nhàn, mát lạnh lại ngon miệng, hẳn là có thể chậm rãi giải rượu.

“Nàng dứt ta.” Phụng Vô Thương đột nhiên cúi người, dung nhan nhiễm từ sắc kinh diễm, đột nhiên không kịp phòng ngừa hướng cô mà áp xuống.

Tô Mê theo bản năng lui về phía sau một bước, bên hông lại bị hần vron tay chế trụ chặt chẽ, môi mỏng dán vào vành tai cô.

“Ta muốn ăn, nàng tự tay dứt cho ta, hửm?”

“Phu quân. ....?!” Tô Mê hoàn toàn ngốc rồi.

Trước mắt là cái tình huống gì?

Nhưng mà, vành tai mềm mại, bị hai mảnh cánh môi ấm áp ướt át ngậm lấy, lại bị răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn, cả người Tô Mê nháy mắt biến thành một khối đậu hũ!

Dạ Lăng Tuyệt và Triệu Phụng Phi khi đến, nhìn thấy chính là một màn cực kì tình nùng ý mật lại vô cùng chói mắt trước mắt này.

Trong phút chốc, không biết là cảm giác gì, thúc đẩy thần trí Dạ Lăng Tuyệt, bức cho hần đi về phương hướng của hai người.

“Quốc sư và Quốc sư phu nhân thật đúng là tương thân tương ái, làm mù mắt người khác!”

Một đạo giọng nam trầm thấp lạnh lùng, đột nhiên từ bên cạnh âm trầm vang lên.

Cùng lúc đó, trong đầu truyền đến giọng nói nhắc nhở: “Đỉnh! Độ hảo cảm của nam chủ tăng thêm 5 điểm, tổng độ hảo cảm là 45 điểm, không ngừng cố gắng nha!”

Tô Mê sững sờ một cái chớp mắt, mới vừa quay đầu lại, liền đụng phải một đôi mắt lạnh băng khiếp sợ lại âm hiểm!

Nhìn thế nào, nghĩ thế nào cũng cảm thấy là mình phản bội, vừa lúc bị hần vừa vặn bắt gặp.

Nhìn thấy được khuôn mặt của Triệu Phụng Phi cũng không vui, Tô Mê đạm nhiên cười, mặt mày dịu ngoan ý lại vào người Phụng Vô Thương.

“Vương gia và cơ thiếp của ngài cũng là cảm sát hòa bình, làm người ta thật sinh hâm mộ.”

Phụng Vô Thương không đợi Dạ Lăng Tuyệt mở miệng, môi mỏng xoa khuôn mặt mềm mại của Tô Mê, ở trên môi cô mút một ngụm...

“Không cần phải hâm mộ, chỉ cần nàng muốn, ta cũng có thể cho nàng.”

Tô Mê bị động tác của hần dọa, có chút khó có thể hoàn hồn.

Thẳng đến khi trên môi lại bị cắn một chút, cô mới đỏ mặt đem hần đẩy ra một chút.

“Phu quân đừng như vậy, người ta còn ở một bên nhìn đó.”

Nữ tử kiều mềm vũ mị, cùng với thiếu nữ non nót thẹn thùng, hỗn hợp như vậy gãi đúng chỗ ngứa, không nhiều không ít, vừa vặn đủ.

Dung nhan kiều mị, có vẻ càng thêm ngây ngô cùng vũ mị.

Dạ Lăng Tuyệt lẳng lặng nhìn chăm chú khuôn mặt Tô Mê, bụng dưới một trận trướng đau, trong đáy lòng có một chỗ cũng đau đón theo.

Nữ nhân đáng lí thuộc về Dạ Lăng Tuyệt hần, vì sao lại dịu ngoan rúc vào trong lòng ngực nam nhân khác, vì sao không muốn gần gũi với hần?

Dạ Lăng Tuyệt chỉ cảm thấy trong lòng có cảm giác phức tạp, khó có thể miêu tả thành lời, lại hỗn độn không hề có kết cấu, cho dù như thế nào cũng không tìm thấy một lý do có thể thuyết phục chính mình.

Theo sắc mặt Triệu Phụng Phi càng thêm khó coi, Tô Mê thu được giọng nói nhắc nhở độ hào cảm của nam chủ, càng cọt cọt càng dâng lên, trực tiếp đạt tới 65 điểm!

Cho nên nói, Tô Mê nói rất chính xác.

Bất kỳ một người nam nhân nào, nhìn thấy nữ nhân đáng lẽ thuộc về hắn, lại đang được người khác ôm ấp, trong lòng đều sẽ không thoải mái, tâm muốn có được, mới càng thêm tràn đầy.

“Ngài thân là Long Hề Quốc sư, hẳn là phải chú ý trường hợp một chút, không kiêng nể gì như vậy, không sợ người khác phê bình?”

“Chỉ cần Dạ Vương cùng cơ thiếp của ngài không nói, người khác cũng sẽ không biết.”

Tô Mê cười nói, lời nói có ý tứ chính là: Chỉ cần hắn không nhiều chuyện, đương nhiên sẽ không truyền ra ngoài, nếu bị truyền ra ngoài, vậy nhất định là Dạ Lăng Tuyệt hắn nói.

“Tỷ tỷ nói rất đúng, muội và Vương gia nhất định sẽ không nói ra ngoài.”

Triệu Phụng Phi cười yêu mị đến cực điểm, một đôi mắt lại gắt gao dính ở trên người Phụng Vô Thương.

Dạ Lăng Tuyệt thấy vậy, trong lòng giận đến càng sâu, một phen kéo Triệu Phụng Phi lại, làm trò trước mặt hai người, trực tiếp hôn một cái hôn triển miên.

Thì ra là cố ý dùng loại phép khích tướng này, kích thích nam chủ.

“Chúng ta trở về đi.” Tô Mê không có hứng thú xem đông cung sống, lôi kéo Phụng Vô Thương một lần nữa trở lại yến hội.

Lại không nghĩ đến, chân trước cô mới vừa bước vào cung điện, đột nhiên có người ở phía sau dẫm lên làn váy dài phết đất của cô ——

Phụng Vô Thương tửu lượng không tốt, cả người còn choáng váng, chưa phản ứng lại được, Tô Mê đột nhiên nhào về phía trước, té ngã trên đất.

“Ai u, tỷ tỷ làm sao lại không cẩn thận như vậy chứ, có bị đau ở đâu không.....?”

Vết máu đỏ hồng như hoa, nhiễm ở trên tà váy trắng thuần, đánh gãy Triệu Phụng Phi đang lú lo, làm nàng ta ngẩn ra, nhưng ngay sau đó, nàng ta bỗng nhiên nhào vào trong lòng ngực Dạ Lăng Tuyệt: “Máu, máu, Vương gia, thiếp sợ quá.”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (20)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Tô Mê cuộn tròn người nằm trên mặt đất, bụng nhỏ vừa trướng lại vừa đau, máu tươi nhuộm đầm váy trắng trông thật chói mắt, máu ở hạ thân cuộn cuộn tuôn ra.

Sẽ không xui xẻo như vậy chứ, bà đi tới rồi sao?

“Ký chủ ngốc, cô mang thai.”

Hệ thống 059 nói xong lời này khiến Tô Mê ngẩn người trong chớp mắt.

Nhưng ngay sau đó, cảm giác khủng hoảng và hít thở không thông tràn đầy tựa như sóng gió vạn trượng nháy mắt bao phủ lấy cô.

Khi sắp ngất xỉu, Tô Mê giương to đôi mắt nhìn về phía Phụng Vô Thương đang trở mặt, mặt đầy vẻ kinh hoàng hồ.

“Đưa bé, mau cứu con của chúng ta!”

Đế hậu Long Hề vừa nghe, lập tức sai người truyền thái y.

Trong nháy mắt khi Phụng Vô Thương nhìn thấy dòng máu kia, cả người giống như bị kẻ nào đó bóp chặt vị trí mềm mại nhất nơi đầu quả tim, đau đớn dày đặc khiến hần chỉ trong giây lát đã hít thở không thông, hoàn toàn chế trụ cơ thể hần, động cũng không thể động, cứ đứng yên ngây ngốc.

Tầm mắt thất thố hoảng hốt rơi trên vũng máu đỏ tươi chói mắt trên mặt đất, con người màu hồ phách càng gắt gao co rụt lại.

"Đưa bé, mau cứu con của chúng ta....."

Thẳng đến khi Tô Mê hướng về phía hần hô một tiếng, Phụng Vô Thương mới hoàn toàn lấy lại tinh thần, bước chân hỗn loạn nhanh chóng đi đến bên cạnh Tô Mê, cho cô ăn đan dược, sau đó đem cô bế lên, vội vàng đi về phía Thái Y Viện.

Thời điểm đi ngang qua người Dạ Lăng Tuyết cùng Triệu Phụng Phi, ánh mắt âm lãnh không hề có độ ấm, giống như một mũi tên sắc bén, hung hăng bắn về phía hai người.

Quanh thân Phụng Vô Thương phát ra lực uy hiếp cường đại, cho dù Dạ Lăng Tuyết cũng là bậc cao thủ nhưng sau lưng đều rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Nàng thể nhưng mang thai con của Phụng Vô Thương?!

Dạ Lăng Tuyết mím môi mỏng thành một đường thẳng, sắc mặt mười phần khó coi, sau đó mang theo Triệu Phụng Phi, cùng đám người của Đế hậu chạy đến Thái Y Viện.

Một buổi ngắm hoa yến, cứ như vậy giải tán.

Cuối cùng đưa bé trong bụng Tô Mê đã được bảo vệ an toàn.

Việc đầu tiên mà Tô Mê làm sau khi tỉnh lại là trực tiếp giả bộ nghe tin mà đi đến trước mặt Đế quân Long Hề, Đế hậu cùng với một đám phi tần chốn hậu cung chỉ ra và xác nhận Triệu Phụng Phi cố ý dẫm chân vào váy cô, mới hại cô thiếu chút nữa không giữ được cốt nhục trong bụng.

“Tỷ tỷ, sao người có thể vu hãm muội như vậy, rõ ràng muội không có làm.”

Triệu Phụng Phi sử dụng kỹ năng “Cảm động trời đất”, khóc đến nhìn thấy mà thương, tựa khóc nhưng không phải khóc, thật đáng thương, người ở đây cũng vì thế mà cảm thấy thương tiếc.

Nhưng mà, Phụng Vô Thương chỉ lạnh lùng nhìn, xem Triệu Phụng Phi giống như một tên hề thích nhảy nhót mà thôi.

Một giây tiếp theo, lấy vận tốc ánh sáng lách mình một cái đứng trước mặt nàng ta, nhẹ nhàng nhắc mũi chân liền đá Triệu Phụng Phi văng ra xa, hung hăng dừng lại trong viện Thái Y Viện!

“Người đâu, bắt lại.” Phụng Vô Thương lạnh lùng phân phó.

Vừa dứt lời, bốn phía vốn trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện vài đạo hắc ảnh trực tiếp bắt giữ Triệu Phụng Phi.

Phụng Vô Thương lạnh lùng nói: “Phụ nhân nhà ta họ Tô, người là cái thứ gì, làm sao lại có một muội muội không rõ lai lịch như người, người tới, và miệng.”

Triệu Phụng Phi mới vừa giật giật môi, ngay sau đó liền nghênh đón vài cái tát.

“Bóp bóp bóp ——!”

Phụng Vô Thương gọi tới đều là ám vệ để quân, mỗi người đều có thân thủ lợi hại, đánh mới có mấy cái thì mặt Triệu Phụng Phi đã sưng thành đầu heo, trông vừa dữ tợn lại vừa xấu xí.

Triệu Phụng Phi kêu đau một tiếng.

Lập tức lấy tích phân đôi lấy “Tình cảm đặc sệt”, kích phát tình cảm của Dạ Lăng Tuyết đối với nàng ta, khiến hần nhanh chóng chạy tới cứu nàng ta.

Dạ Lăng Tuyết thấy nữ nhân của mình bị đánh, trong lòng đột nhiên đau xót, thành linh lớn tiếng quát lên: “Dừng tay!”

Ám vệ Đế quân chỉ nghe lệnh từ Phụng Vô Thương, vẫn tiếp tục đánh.

“Phụng Vô Thương, người đừng hiếp người quá đáng!” Tầm mắt lạnh băng, lạnh lùng bắn về phía Phụng Vô Thương.

Người sau hoàn toàn làm lơ, nói gì cũng không để ý tới.

Dạ Lăng Tuyệt nhủ này, quý một gối với Đế quân: “Phụ hoàng, Phương Phi vô tội, thỉnh phụ hoàng minh giám.”

Đế quân Long Hề cảm thấy đứa nhỏ đã cứu được, người đáng đánh cũng đã đánh, thì cứ coi như xong.

Vì thế nói: “Vô Thương, khoan dung độ lượng một chút.”

Lại không nghĩ tới, Tô Mê được người ta đỡ từ trên giường xuống đi tới: “Nếu Vương gia đã cầu Đế quân minh giám, vậy cũng thỉnh Đế quân vì. ....”

Tô Mê còn chưa nói xong, thân mình đã bị một đạo bóng trắng đột nhiên xuất hiện nhanh chóng chặn ngang bế lên.

Ngay sau đó, giọng nam trầm thấp dán ở bên tai cô vang lên: “Ai đưa nàng đến đây?!”

Nhìn vào đôi mắt không vui lại ưu hoảng của Phương Vô Thương, trong lòng Tô Mê nhuộm đầy ảm áp.

Nhớ tới cốt nhục trong bụng, Tô Mê mím mím khóe môi: “Đứa bé, thiếu chút nữa. ....” Nói được một nửa, cô nghẹn ngào một chút, lại tiếp tục nói: “Thiếu chút nữa đã mất đi, phụ quân nhất định phải làm chủ cho con của chúng ta.”

Phương Vô Thương nhìn thấy khóe mắt cô long lánh nước, trái tim giống như bị người ta hung hăng nắm lấy, bởi vì nàng đau nên chính mình cũng đau.

“Yên tâm, ta sẽ không bỏ qua cho nàng ta.”

Lời này của Phương Vô Thương tựa như thuốc an thần rót vào lòng Tô Mê, làm nàng tin tưởng mà không cần lý do.

“Ta không có, ta căn bản không có dẫm vấy nàng, nàng vu hãm ta!” Mắt thấy sự tình nghiêm trọng, Triệu Phương Phi lập tức mạnh mẽ phủ nhận.

Tô Mê dựa vào ngực Phương Vô Thương, vén một góc tà váy trắng thuần lên.

“Trên váy của ta còn lưu lại dấu chân đầy bùn đất, là của ai đây?”

“Hôm nay có mưa, người đi qua Ngự Hoa Viên cũng chỉ có bốn người chúng ta, nếu không phải nguoi, chẳng lẽ là Dạ Vương mang giày nữ nhân dẫm ta, hay là ta tự dẫm chính mình?”

Triệu Phương Phi nhìn dấu chân nữ chân trên tà váy của Tô Mê, trực tiếp không nói chuyện.

Đế quân Long Hề sai người cời giày của Triệu Phương Phi ra so sánh, không sai chút nào, rất vừa vặn, hơn nữa đế giày còn dính bùn đất trong Ngự Hoa Viên.

“Con của ta tuy rằng không có việc gì, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là chuyện này chưa từng xảy ra” Tô Mê lạnh lùng ra tiếng.

Phương Vô Thương gật đầu, đưa ra yêu cầu khiến Triệu Phương Phi nửa mạng đổi nửa mạng!

Làm sao mà đổi?

Rất đơn giản, đó chính là trực tiếp đem Triệu Phương Phi nhốt vào thủy lao hàn băng năm ngày.

Dạ Lăng Tuyệt kiên quyết phản đối: “Tạm thời không nói đến trong thủy lao kia có địa, có thể hút khô máu người, chỉ việc ngâm trong nước lạnh quá lâu thì Phương Phi cũng sẽ chết, không được, bốn vương không đồng ý.”

“Vương gia xin yên tâm, năm ngày sau, ta tự nhiên sẽ trả lại nửa cái mạng của Triệu Phương Phi cho ngài.”

Phương Vô Thương lạnh lùng cong môi, mặt mày tuấn mỹ vô song biểu lộ một tia hơi thở ma mị tà vọng.

Đừng nói là Dạ Lăng Tuyệt, ngay cả đám người Tô Mê, cho dù là Đế quân Long Hề đều chưa từng gặp qua một Phương Vô Thương lãnh lệ mà tà mị như thế.

Bất luận là ai đến thương lượng, thái độ của Phương Vô Thương đều vô cùng cứng ngạnh, bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn Triệu Phương Phi bị đánh ngất xỉu, trực tiếp bị ám vệ mang đi.

Thân thể Tô Mê không thể chịu được xóc nảy, Đế quân Long Hề có ý tốt mời cô ở lại trong cung tĩnh dưỡng mấy ngày.

Phương Vô Thương và Tô Mê đều không quá nguyên ý, Đại Quốc sư nhà chúng ta liền tự mình ôm Tô Mê từ hoàng cung đi bộ về Quốc sư phủ.

Bởi vì tướng mạo của hai người đều cực kỳ xuất sắc đến loá mắt nên dọc theo đường đi tạo ra kinh động không nhỏ.

Nhưng một thân lạnh băng đầy lực uy hiếp của Phương Vô Thương khiến cho đám người xem đến nghiêng kia chỉ dám bảo trì khoảng cách, đứng xa xa mà nhìn.

Tô Mê phán đoán từ đường hoàng cung tới phủ Quốc sư xấp xỉ 3 km, nếu thật sự đi bộ thì trên chân Phụng Vô Thương nhất định sẽ bị phỏng mất.

Cô không đành lòng, muốn để Lãnh Quyết ôm cô.

Kết quả là trực tiếp nghênh đón ánh mắt thâm trầm của Phụng Vô Thương. Tô Mê liền ngoan ngoãn khép miệng lại, để hân ôm đi hơn một canh giờ mới trở lại phủ Quốc sư.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (21)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Triệu Phụng Phi đang sống sờ sờ bị đông lạnh tinh!

Gương mặt sưng tấy, ngay cả mắt cũng khó mà mở ra, thân thể bị ngâm trong nước hồ lạnh như băng, vây quanh bốn phía đều là vách tường băng nửa trong suốt, mơ hồ phản chiếu lại bộ dáng đầu heo của Triệu Phụng Phi, muốn xấu bao nhiêu liền xấu bấy nhiêu, muốn chặt vật bao nhiêu liền chặt vật bấy nhiêu.

Là người chuyên làm pháo hôi mau xuyên nghịch tập, cho dù là đối mặt với nam chủ Jack biến thái cường đại hay nữ chủ Mary hào quang tỏa sáng thì nàng cũng chưa từng chặt vật như thế này.

Triệu Phụng Phi không cam lòng, tức thời không ngừng gọi hệ thống: “Cầu hệ thống, mau tới cứu lão nương!”

“Hệ thống bạn liên hệ, đã không nằm trong phạm vi phục vụ, mời tự bảo trọng thân thể, sau đó liên lạc lại.”

Đậu má, cầu hệ thống đáng chết, thời khắc mấu chốt lại rút mạng!

Triệu Phụng Phi thầm mắng một tiếng, ý đồ muốn chuyển động thân thể, ai ngờ cổ chân bị khối sắt ngàn cân trói lại, một bước cũng khó đi.

Cúi đầu nhìn mực nước chỉ tới bên hông, thầm nghĩ may mắn là cái hồ băng này không sâu, bằng không, không phải chết công thì nhất định chết đuối.

Không có hệ thống trợ giúp, Triệu Phụng Phi đành phải tự sử dụng đặc hiệu của bản thân.

Đầu tiên đem nước trong hồ băng làm ấm lại, sau đó ấn một cái chuông vàng trên thân thể, để tránh thân thể bị ngâm nước lâu ngày, làm tổn thương da thịt trên người nàng, cuối cùng ăn dịch dinh dưỡng, đảm bảo có thể an toàn chịu đựng qua năm ngày kế tiếp.

Làm xong tất cả, Triệu Phụng Phi càng nghĩ càng tức giận.

Một pháo hôi như nàng ta nào có trêu chọc bọn họ, mà họ lại làm như vậy đối với nàng ta?

Chờ tới khi nàng ta ra ngoài mà xem, làm ra đại pháo hòa tiền trong giây lát rồi một kích nổ chết cái gì nam phụ Quốc sư cùng nữ chủ ác độc!

Đậu má dám động thủ trên đầu thái tử, nhất định không thể buông tha cho bọn họ!

Vừa nghĩ đến đây, Triệu Phụng Phi đột nhiên phát hiện mực nước trong hồ băng bắt đầu dâng lên, chỉ chốc lát liền cao tới ngực, cổ... của nàng ta.

Triệu Phụng Phi hoàn toàn luống cuống, bắt đầu dùng sức giãy giụa.

Nhưng hồ nước dâng lên quá nhanh, chỉ phút chốc đã ngập khỏi đầu, hoàn toàn đem nàng ta bao phủ lấy.

Nước hồ tràn vào miệng và mũi, khiến nàng ta sặc đến vô cùng khó chịu nhưng càng giãy giụa lại càng khó chịu, trong lồng ngực dường như càng ngày càng ít, Triệu Phụng Phi trực tiếp lặn vào hôn mê.

Không biết qua bao lâu, Triệu Phụng Phi tỉnh lại liền phát hiện mực nước một lần nữa trở lại vị trí cũ.

Nhưng mà may mắn sống sót sau tai nạn làm nòng ta cao hứng một lúc, hồ nước lại dâng lên lần thứ hai, Triệu Phương Phi lập tức quát mắng: “Mẹ nó, này con mẹ nó sao lại thế này?”

Ngay sau đó, nòng nhanh chóng mắng không ra tiếng.

Vốn dĩ là hồ nước ấm, đột nhiên xuất hiện một dòng nước lạnh lẽo băng giá, cùng lúc đó, vật thể dày đặc trơn trượt bám vào hai chân nòng ta, bò điên cuồng về phía trước, nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể toàn bộ dùng mãnh tràn vào hạ thể của nòng ta. (Í ẹ)

“Này, đây là thứ gì, a ——!”

Triệu Phương Phi kinh hoàng hét lên, không đợi nước hồ ngập qua khỏi đầu liền bị dọa cho ngất xỉu.

.....

Chỉ cách một nhau một bức tường, lúc này trong mật thất. Phượng Vô Thương đứng trước nửa vách tường trong suốt nhìn Triệu Phương Phi bị tra tấn lặp đi lặp lại nhiều lần, sắc mặt lạnh lùng phân phó: “Canh chừng nòng ta, không để cho nòng ta chết.”

“Vâng, Lãnh Quyết đã hiểu, chỉ là.....”

Lãnh Quyết rũ mắt, đem tầm mắt dừng ở vết máu dưới chân Phượng Vô Thương: “Chủ tử vẫn là nên đem máu trên chân xử lý một chút, nếu không tiểu phu nhân tỉnh lại mà thấy được nhất định sẽ đau lòng.”

Thời điểm nghe nhắc tới người nào đó, hơi thở âm lãnh quanh Phượng Vô Thương hơi hoà hoãn.

Trong nháy mắt sau đó, Lãnh Quyết liền nghe thấy âm thanh Phượng Vô Thương hỏi.

“Ngươi nói, nòng thấy, sẽ vì ta mà đau lòng?”

Lãnh Quyết giật mình, theo bản năng trả lời.

“Đương nhiên, nếu không phải tiểu phu nhân ngất đi, giờ phút này thấy, nhất định đau lòng không chịu được.”

Phượng Vô Thương bắt động thanh sắc cong cong khóe môi, xoay người đi ra ngoài.

Lãnh Quyết cho rằng hẳn đi xử lý vết thương ở chân.

Kết quả là Quốc sư đại nhân người ta chạy đến viện của Tô Mê, trực tiếp đợi Tô Mê tỉnh lại, mới làm bộ phải rời khỏi, cố ý khiến Tô Mê thấy vết máu trên chân hẳn.

Làm hại Tô Mê vừa đau lòng lại vừa cảm động, cường ngạnh túm hẳn ở lại, tự mình băng bó cho hẳn, lệ nóng doanh trong một phen, hơn nữa cường thế hạ mệnh lệnh không cho hẳn tùy ý đi lại, cứ thế ở trong phòng cô tỉnh dưỡng.

Kết quả Quốc sư đại nhân của chúng ta tức thì cau mày..... Ra về miễn cưỡng đáp ứng rồi.

.....

Năm ngày sau.

Dạ Lăng Tuyệt tự mình tới cửa đón người, Niệm Như Yên cũng cùng theo tới.

Mấy tháng không thấy, Niệm Như Yên trước mắt gầy ốm hẳn một vòng làm Tô Mê thiếu chút nữa nhận không ra.

“Ngươi là Niệm cô nương? Ta thiếu chút nữa là nhận không ra, ngươi giống như trở nên..... Càng đẹp hơn, ha ha.” Tô Mê cố ý nói, nhìn Dạ Lăng Tuyệt cười cười, ánh mắt lại là thật may mắn.

Người ở đây đều không phải tên ngốc, tự nhiên nhìn sẽ hiểu.

Dạ Lăng Tuyệt lập tức nổi giận.

Nàng thấy may mắn vì lúc trước không chọn hẳn, cho nên hiện tại sống quá tốt hơn so với trước kia, con cũng đã có, còn có phu quân tốt biết đau lòng vì nàng sao?

Nhưng mà bị Tô Mê nói như vậy, Dạ Lăng Tuyệt đột nhiên phát hiện, Niệm Như Yên thật sự gầy đi.

Lúc trước, thời điểm hẳn một lần nữa lâm hạnh Triệu Phương Phi, Niệm Như Yên nói Vong Ưu Cốc xảy ra chút chuyện yêu cầu trở về một chuyến, lại chưa từng nghĩ qua mấy tháng không gặp, thế nhưng nòng lại gầy nhiều như vậy?!

“Có phải nơi nào không thoải mái hay không?” Dạ Lăng Tuyệt quan tâm hỏi.

Niệm Như Yên sắc mặt trắng bệch, đi theo phía sau ra về không có việc gì rắc rối.

“Đừng lo lắng, ta không sao.”

Trong lòng Dạ Lăng Tuyết có chút xót xa, âm thầm hạ quyết tâm, trở về nhất định phải bồi bổ cho Niệm Như Yên thật tốt.

Giống như những lời lúc trước Phương Vô Thương đã nói, Lãnh Quyết đích xác mang một Triệu Phương Phi còn dư lại nửa cái mạng, nhìn qua thì không ốm nhưng thần trí lại hết hoảng.

Ngay cả như vậy, trái tim Dạ Lăng Tuyết bỗng dưng tê rần, vội vàng đem nàng chặn ngang bệ lên, an ủi không dứt.

Sắc mặt Niệm Như Yên lập tức thay đổi.

Nàng ta chỉ rời đi mấy tháng ngắn ngủi thế mà nam nhân của nàng ta lại đối với nữ nhân khác sẵn sóc nhu tình như thế?

Niệm Như Yên đi theo Dạ Lăng Tuyết rời đi, mà ánh mắt nhìn Triệu Phương Phi lại hung ác nham hiểm làm Tô Mê kinh hãi một phen.

Nhưng cô cũng không định xen vào cuộc tranh đấu của nữ phụ và pháo hôi, nói cho cùng làm ngư ông đắc lợi mới là người chiến thắng chân chính cuối cùng.

Những ngày kế tiếp, hoàn toàn đúng như Tô Mê suy nghĩ, Triệu Phương Phi cùng Niệm Như Yên ở Vương phủ đấu đến long trời lở đất.

Mà Dạ Lăng Tuyết, không thể nghi ngờ chính là người đau đầu nhất.

Hai bên đều là nữ nhân mà mình thích, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, một bên phải dùng thân thể thỏa mãn các nàng, mặt khác còn muốn phi tâm tư khuyên bảo các nàng chung sống hoà bình.

Không quá nửa tháng, Dạ Lăng Tuyết cả người gầy đi trông thấy, chỉ còn lại một thân da bọc xương.

Hôm nay, Tô Mê cùng Lưu Tử Mặc ra cửa đi dạo phố, nếu không phải Dạ Lăng Tuyết gọi một tiếng thì thật sự Tô Mê sẽ chẳng nhận ra nổi hân.

“Người làm sao..... Biến thành cái dạng này?”

Tô Mê nhìn gương mặt trước mắt tuy rằng vẫn tuấn tú, nhưng cảm giác tê, xương gò má đột ngột, có hốc mắt rất sâu, thật sự rất khó để liên tưởng Dạ Lăng Tuyết với người trước mặt này.

Cô nhìn hân, mà đồng thời Dạ Lăng Tuyết cũng đánh giá Tô Mê.

Lần từ biệt trước không gặp lại nàng, bây giờ chỉ mới nửa tháng ngắn ngủi, nữ nhân này hình như so với trước kia càng thêm rực rỡ loá mắt, mặt mày lưu chuyển, có một loại phong tình khác.

Dạ Lăng Tuyết vẫn im lặng, thì ra nữ nhân mang thai so với nữ nhân bình thường lại càng có ý nhị hơn.

Tâm mắt sáng quắc, dường như muốn dính vào trên người Tô Mê, luyến tiếc dời đi.

Rõ ràng biết nữ nhân này không còn khả năng thuộc về mình nhưng bị Niệm Như Yên cùng Triệu Phương Phi lấn lộn đến tình bị lực tấn, lúc này trái tim lại một lần nữa vì Tô Mê mà nhiệt liệt nhảy lên.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (22)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

“Đinh! Độ hào cảm của nam chủ thêm 10 điểm, tổng độ hào cảm là 75 điểm, ký chủ cố lên nha!”

“Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 10 điểm, tổng độ hảo cảm độ là 85 điểm, ký chủ biểu hiện không tồi nha!”

Tô Mê bị giọng nói nhắc nhở luân phiên oanh tạc, cuối cùng độ hảo cảm đạt hẳn 85 điểm!

Quả thực thứ đưa tới cửa thì vút đi như giầy rách, đến khi thứ đó đã thuộc về người khác, thì lại xem như trâu bão.

Lúc này Tô Mê chỉ đứng tùy ý như vậy nhưng ở trong mắt Dạ Lăng Tuyệt đó đều là muôn vàn tư thái phong tình vạn chủng, trái tim liền ngứa ngáy.

Có điều hẳn nhớ tới bộ dạng bây giờ của mình, lại mặc danh có chút khản trương hoảng loạn.

“Bộ dạng bốn vương như thế này, không làm nàng sợ chứ?”

Tô Mê lắc đầu: “Sao có thể chứ, ngài một chút cũng không xấu.”

Không biết là Tô Mê cố ý hay vô tình, cái chữ “Xấu” này cô thoáng nhấn mạnh một chút.

Dạ Lăng Tuyệt nào có nghe ra cái gì, chỉ cảm thấy giọng nói của nữ tử ôn nhu lại nhẹ nhàng, mòi phần dễ nghe.

Hắn im lặng trong chớp mắt, chần chờ hỏi.

“Nàng có còn trách bốn vương không?”

Tuy rằng trong lòng đã biết rõ đáp án nhưng vẫn không nhin được mà hỏi ra miệng.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, mày Tô Mê hơi nhíu lại, cười nhạt: “Trước kia trách ta trẻ tuổi thiếu suy nghĩ, không nhận ra được sự thật ngay trước mặt, hiện giờ ta đã là người có phu quân, đã làm mẹ, đủ loại khó khăn trước kia đều vượt qua rồi, vương gia không cần canh cánh trong lòng.”

Tuổi trẻ thiếu suy nghĩ?

Ý của nàng là, hối hận vì thích hắn sao?

Thân hình Dạ Lăng Tuyệt lung lay, cơ hồ muốn té ngã.

Tô Mê phản xạ có điều kiện vươn tay, bắt lấy cổ tay của hắn, đem hắn kéo lại: “Vương gia, ngài phải cẩn thận bảo trọng thân thể.”

Nếu trước lúc hắn yêu cô mà chết thẳng cẳng vậy thì nhiệm vụ của cô thất bại là cái chắc.

“Ký chủ, cô tốt nhất nên nhắc nhở nam chủ một chút, nếu mà hắn chết thật thì nhiệm vụ liền thất bại.” Hệ thống 059 đột nhiên lên tiếng.

“Có chuyện gì vậy?”

Hệ thống 059 méo máo, vẻ mặt suy sụp: “Là do nữ phụ và pháo hôi trong phủ nam chủ, người này hạ cổ, người kia càng ác độc hơn, chẳng những lợi dụng huyết địa thai dương bổ âm mà còn khiến hắn nghiện thuốc.”

“Chẳng phải hắn biết y thuật cổ thuật sao, vì sao không phát hiện?” Tô Mê nghi hoặc.

Lúc trước cổ độc trên người cô chính là do Dạ Lăng Tuyệt đích thân hạ.

Hệ thống 059: “Bởi vì pháo hôi kia sử dụng đặc hiệu, cố ý che dấu sự khác thường trong thân thể của hắn, vừa lúc cũng đem cổ độc của nữ phụ che dấu luôn.”

Chẳng trách, Dạ Lăng Tuyệt gầy nhanh như vậy.....

Tô Mê còn rất bội phục hai nữ nhân này, vì một người nam nhân, đúng là dùng hết tâm cơ.

Có điều, cuối cùng hươu chết về tay ai còn chưa biết được.

Chạm vào một mảnh ẩm áp khá lâu làm tâm thần Dạ Lăng Tuyệt rung động, nhìn dung nhan ôn nhu vũ mị gần trong gang tấc, đột nhiên hầu kết không tự chủ được lăn lộn một chút, đáy mắt thâm thúy dấy lên quang mang nóng rực.

“Mê Nhi.....” âm thanh Dạ Lăng Tuyệt ám ách, cảm lòng không được thấp giọng gọi một tiếng.

Tô Mê mặt mày ôn lương, buông cổ tay hắn ra, lui về phía sau một bước, lạnh nhạt mở miệng.

“Vương gia có thể trực tiếp gọi tên họ của ta hoặc Quốc sư phu nhân.”

Dạ Lăng Tuyệt mím môi mỏng, đáy mắt xẹt qua một tia đau xót: “Là bốn vương thất lễ.”

Tô Mê cười nhạt: “Thoạt nhìn sắc mặt vương gia không tốt lắm.”

“Người đang quan tâm bốn vương sao?” Dạ Lăng Tuyết lập tức vui mừng ra mặt.

“Ừ.” Tô Mê mỉm cười gật đầu, phát hiện độ hảo cảm độ tức thì "bay" lên 5 điểm.

Cô bất động thanh sắc mà cười cười, nói tiếp.

“Có một câu, không biết có nên nói hay không?”

“Cứ nói đừng ngại.” Dạ Lăng Tuyết tất nhiên là nguyên ý lắng nghe.

“Ta cùng với phu quân có học chút y thuật, lúc này mới vừa đỡ ngài đã thuận tiện dò xét mạch đập của Vương gia, ngài giống như trúng thuật vu cô "mẫn tính", hay là tìm thái y giúp ngài kiểm tra một chút.”

Hai chữ “Mẫn tính”, Tô Mê nói cực kỳ có thâm ý.

Triệu Phương Phi cùng Niệm Như Yên đều là người tùy thời đều có thể cùng hần thân cận, Dạ Lăng Tuyết lại không phải kẻ ngu dốt, hần là sẽ nghĩ đến một tầng ý nghĩa kia.

Đến nỗi chẳng khuyên nhủ hần đi tìm Niệm Như Yên, mà là tìm thái y, đây cũng là biến tướng nhắc nhở hần Niệm Như Yên cũng có vấn đề.

Nhưng Tô Mê nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, với tình cảm mười mấy năm của Niệm Như Yên và Dạ Lăng Tuyết, hần hoàn toàn không đặt hoài nghi trên người Niệm Như Yên mà thấy khuôn mặt Tô Mê đầy ngưng trọng, hần nghĩ lại cũng cảm thấy thân thể đúng là có chút không thích hợp.....

Lời nói của Tô Mê tựa như cây non nảy mầm mọc rễ, Dạ Lăng Tuyết càng nghĩ càng không thích hợp.

Cho nên sau khi hần hồi phủ, trực tiếp tới tìm Niệm Như Yên..

“Như Yên, nàng giúp bốn vương kiểm tra xem thân thể bốn vương có vấn đề gì hay không?”

Niệm Như Yên âm thầm hoảng sợ.

Chẳng lẽ việc mình hạ cổ với hần, bị hần phát hiện?

Nhưng rất nhanh sau đó, nàng ta liền chấn chỉnh lại tâm tình, ra vẻ bình tĩnh mà bắt mạch giúp hần, lại phát hiện trong thân thể hần, còn có một loại đồ vật kỳ quái.

“Lăng Tuyết, gần đây trừ ta với Triệu Phương Phi chàng chưa từng chạm qua nữ nhân khác phải không?”

Dạ Lăng Tuyết chỉ lo chu toàn ở phòng của các nàng đã tỉnh bị lực tấn, làm sao còn tinh lực để ngủ với các vị thiếp thất khác chứ.

Mấy ngày gần đây, mỗi lần hần thấy Triệu Phương Phi đều gấp gáp như nam nhân mới vừa khai trai, hần không thể chết chìm trên người nàng ta.

Làm một hồi, còn muốn hồi thứ hai, cảm quan bị nàng ta bao vây chặt chẽ, thậm chí so với cảm giác Niệm Như Yên cho hần còn tốt hơn!

Nhưng nghĩ lại lời Niệm Như Yên vừa nói, Dạ Lăng Tuyết lập tức cảm thấy Triệu Phương Phi thật không thích hợp.

Sai người tới truyền lời cho Triệu Phương Phi, nói có công sự không thể đến chỗ nàng ta qua đêm, lại phái ám vệ bên người tới giám thị nhất cử nhất động của nàng ta, đêm hôm đó cứ như vậy ở lại phòng Niệm Như Yên.

Triền miên qua đi.

Niệm Như Yên mở đôi mắt vô cùng thanh tỉnh, cắn đầu ngón tay, đem máu nhỏ xuống dấu vết trước ngực Dạ Lăng Tuyết do nàng tạo ra.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy dưới lớp da thịt kia, một loài vật giống với sâu mập máy từ chỗ vết máu chui ra, tham lam uống máu Niệm Như Yên.

Thẳng đến khi thân mình nó trưởng lên gấp đôi, mới thoả mãn chui trở về.

Vết máu trước ngực Dạ Lăng Tuyết thế mà biến mất không thấy đâu.

“Không ai có thể cướp chàng đi, chàng chú định chỉ thuộc về một mình ta.” Niệm Như Yên gắt gao ôm lấy Dạ Lăng Tuyết, trong đôi mắt thanh tỉnh lập lòe tia sáng lạnh lùng hung ác và nham hiểm.

Sáng sớm hôm sau, ám vệ liền trở về bẩm báo.

Chỉ là tình cảnh được hình dung quá mức kinh tởm quỷ dị, Dạ Lăng Tuyết không tin, quyết định ban đêm tự mình tìm tòi đến cùng.

Buổi tối.

Triệu Phuong Phi biết đêm nay Dạ Lăng Tuyết sẽ không đến đây, nhanh chóng đuổi tất cả nha hoàn ra ngoài, một mình ở trong bồn tắm tắm.

Chỉ là nước trong bồn tắm đều không phải là nước nóng bốc hơi mà là nước lạnh tỏa ra hàn khí.

Mà Triệu Phuong Phi đặt mình trong này, chẳng những không cảm thấy không khỏe, ngược lại còn cảm thấy thật thoải mái.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Phuong Phi lấy ra một cái bình thủy tinh, đem chất lỏng đỏ như máu ở bên trong toàn bộ đổ vào trong nước lạnh.

Nháy mắt tiếp theo, vốn dĩ là nước tắm lạnh lẽo lập tức trở nên sôi trào lên.

Ngay sau đó, vô số vật thể trơn trượt từ trong nước chui ra, từng ngum từng ngum uống chất lỏng đỏ tươi như máu loãng, sau khi uống sạch hơn phân nửa mới tản ra trở về nơi nào đó.

Đồng thời ngay lúc này, “Phanh” một tiếng, cửa Phuong Phi uyển bị người từ bên ngoài một chân đá văng.

Dạ Lăng Tuyết cứ như vậy đột nhiên xuất hiện trước gương mặt đầy kinh hoàng và kinh ngạc của Triệu Phuong Phi: “Người đâu, đem yêu nghiệt này bắt lại!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Nô phi xoay người đại tác chiến (23)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

Triệu Phuong Phi tuyệt đối không nghĩ tới Dạ Lăng Tuyết sẽ đột nhiên xuất hiện thế này.

Tại sao cầu hệ thống không báo trước cho nàng ta một tiếng chứ?

Thật ra hệ thống có nhắc nhở, chỉ là nàng ta ngâm mình trong đá lạnh, những con đĩa máu kia lại tới tới lui lui làm toàn thân nàng ta này sinh khoái cảm nên không nghe lọt tai.

Mất thấy chuyện đã bại lộ, Triệu Phuong Phi lập tức đáng thương hề hề nói: “Vương gia, Phuong Phi không phải yêu nghiệt, Vương gia nhất định phải tin tưởng Phuong Phi!”

Dạ Lăng Tuyết nhìn thấy Triệu Phuong Phi khóc tới hoa lê đài vũ, trong lòng cũng có chút không nỡ, nhưng nhìn đến thùng máu loãng, lập tức bình tĩnh nói: “Sự thật bày ra trước mắt, ngươi còn muốn狡辯 sao, người đâu. Đem nàng ta bắt lại, thiêu sống!”

Nghe được hai chữ “Thiêu sống” này, Triệu Phuong Phi cũng nổi giận.

Nàng ta bồi ngủ hần cả ngày lẫn đêm, thế mà bây giờ hần rút điếu vô tình, trái lại muốn thiêu chết nàng ta?

Đúng là nam chủ căn bản vong ân phụ nghĩa, xứng đáng mất đi nữ chủ, ngay cả hương khói đời sau cũng chưa kịp lưu lại!

“Lăng Tuyết đối với muội tốt như vậy, sao muội có thể lấy oán trả ơn như thế chứ, dùng máu tươi của Lăng Tuyết để nuôi nấng đám đĩa máu này sao? Muội thật là khiến tỷ tỷ vô cùng thất vọng.”

Niệm Như Yên từ trong đám người đi ra, mặt đầy vẻ thất vọng nhìn Triệu Phuong Phi một thân đầy máu.

Triệu Phuong Phi oan ức, lại không thể nói thật.

Vốn dĩ nàng ta cũng đâu biết trong thân thể mình lại có những thứ đó, nhưng thấy mỗi lần Dạ Lăng Tuyết làm xong với nàng ta sắc mặt đều tái nhợt, thân thể cũng luôn gầy ốm.

Hỏi cầu hệ thống, mới biết được chân tướng.

Nàng ta sợ đám đĩa máu trong thân thể mình hút máu tươi của Dạ Lăng Tuyệt nên đã dùng tích phân đổi lấy máu nhân tạo để nuôi đĩa máu.

Nhưng giờ khắc này, nàng ta phải giải thích như thế nào để cho Dạ Lăng Tuyệt tin tưởng nàng ta đây?

Triệu Phuong Phi ý niệm vừa chuyển, mới định nói cái gì đó thì Dạ Lăng Tuyệt đột nhiên gầm lên: “Còn ngờ ngác ở đó làm gì, đem nàng ta bắt lại!”

“Vâng, Vương gia.” Đám thị vệ vốn còn bị một màn trước mắt dọa cho sợ hãi lúc này mới phản ứng lại, làm liều đem Triệu Phuong Phi đang lửa thể, từ bồn tắm xách ra tới.

Dạ Lăng Tuyệt lạnh lẽo nhìn Triệu Phuong Phi, trái tim lại đau đến nghẹt thở.

Chẳng trách hẳn cảm thấy lúc cùng nàng ta làm chuyện kia, chỗ đó thật sự rất vi diệu, giống như có vô số cái miệng nhỏ đang hút, thì ra những cảm giác kia con mẹ nó đều là đám đĩa máu này ban cho!

Mà lúc này, từng con đĩa máu đột nhiên từ nơi nào đó rớt xuống mặt đất, dùng sức vụn vụn.

(// ∞ □// ∞) nửa đêm edit kêu trời..

Dạ Lăng Tuyệt bình tĩnh nhìn, đuôi lông mày giật giật, mạch máu xanh lá trên huyết Thái Dương ần ần nhảy lên.

Ở đây có người chịu không nổi, trực tiếp khom lưng phun ra.

Có người gan lớn, lấy chân hung hăng giẫm đạp, ngay lập tức máu tươi văng khắp nơi, bắn cả lên người.

Niệm Như Yên nhìn thấy, không nhịn được nôn khan một tiếng.

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mitt

Vừa lúc bị Triệu Phuong Phi nghe thấy được, đơn giản bắt chấp tất cả: “Dạ Lăng Tuyệt, kẻ muốn hại người đầu phải chỉ có một mình ta, trên người của người còn có cổ độc do chính tay Niệm Như Yên hạ, không tin lời ta nói thì người có thể đi tìm thái y nghiệm chứng.”

Nếu chỉ có một mình nàng ta chết, còn không bằng lôi kéo Niệm Như Yên chết theo.

Nhưng Triệu Phuong Phi hiển nhiên đã xem nhẹ địa vị của Niệm Như Yên ở trong lòng Dạ Lăng Tuyệt.

“Việc đã đến nước này, vậy mà người còn dám vu tội cho người khác, đúng là chết đến nơi cũng không biết hối cải.”

“Ta không có nói dối, những gì ta nói toàn bộ đều là sự thật!”

Đáng tiếc Triệu Phuong Phi nói gì cũng không có ai để tâm đến, cuối cùng vẫn phải chết đứng trong đám cháy.

Lừa gạt công tâm, Triệu Phuong Phi lập tức gọi hệ thống, dùng tích phân đổi lấy “Nháy mắt dò rỉ”, ở trước mắt bao nhiêu người biến mất vào hư không.

.....

“Hiện tại Dạ Vương đã hạ lệnh, toàn thành truy nã Triệu Phuong Phi, nữ nhân kia không để lại chút tung tích gì, đến nay còn chưa tìm thấy.”

Lãnh Quyết đem tin tức thăm dò được báo cho Phượng Vô Thương biết, lại hỏi tiếp một câu: “Có cần thủ hạ đi báo cho tiểu phu nhân một tiếng hay không, để người ấy cũng cao hứng.”

Người sau đang ngồi thiền nhập định, đầu tiên là “Ừm” một tiếng, bỗng nhiên mở to mắt: “Người nói nàng sẽ cao hứng?”

Lãnh Quyết ngẩn ra, vừa định nói gì đó, Phượng Vô Thương đột nhiên nói: “Người lui ra đi, ta tự đi đến đó.”

Việc có thể làm nàng cao hứng, để hắn đi thì tương đối tốt.

Chạng vạng ngày hè, ánh nắng chiều nhuộm hồng hơn một nửa không trung, tầng tầng núi non trùng điệp cùng những đám mây đỏ rực như lửa, giống như sóng biển quay cuồng, ánh mắt nhìn đến hồ sen vô tận, cảnh trí vô cùng tốt đẹp, bầu không khí cũng được nhuộm đậm bởi tâm tình của con người.

Chậm chậm đi vào nơi này, con người bình đạm không gọn sóng, cách một đoạn ngắn nhìn nữ tử đang ngồi ở cạnh hồ sen thả câu.

Phượng Vô Thương nhìn sườn mặt nghiêng nhã nhặn lịch sự mà tinh xảo của Tô Mê, mặt mày không khỏi ôn nhu hơn vài phần.

Thấy Tô Mê ngồi thẳng người, duỗi cái eo lười biếng.

Phượng Vô Thương khó mà kiềm được cong cong môi, đi về phía nàng.

Mới vừa đi vài bước, liền thấy Tô Mê đứng lên, bắt đầu cởi áo ngoài ra.

Chân Phượng Vô Thương lập tức đông cứng lại, muốn há miệng ngăn cản cô, lại phát hiện cô cởi áo ngoài, rồi muốn cởi cả áo trong, hấn vội vàng ra hiệu cho ám vệ ẩn thân trong góc tối lui ra, nén giận đi qua.

Tô Mê nhất thời có hứng tới câu cá, bắt đắc dĩ tính nhẫn nại kém, một con cá cũng chẳng câu được.

Vừa định thu dây, lại phát hiện có một con cá cắn câu.

Ai ngờ lôi kéo một lúc, cái câu được không phải con cá mà là một chiếc giày của nữ nhân, còn khiến cho trên người cô dính đầy nước bùn.

Cuối cùng đem chiếc giày đến gần, thế nhưng là của cô.

Tô Mê nhớ tới một màn gặp gỡ trước kia, khoe môi hơi cong, lại thấy chung quanh không có người, liền muốn đem áo ngoài cởi ra giặt sạch sẽ, áo trong cũng dính bẩn lắm cô muốn cởi nốt, ai ngờ mới vừa ngồi xổm xuống, đột nhiên bị người ta ôm chặt từ phía sau.

Cô theo bản năng nâng khuỷu tay lên đỉnh đầu, lại bị người nọ chế trụ chặt chẽ.

Tô Mê vừa quay đầu muốn mắng người, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh quen thuộc.

“Ngay cả ta cũng đánh?”

“Sao chàng lại tới đây?”

Phượng Vô Thương cẩn thận đem cô nâng dậy: “Triệu Phụng Phi bị Dạ Lăng Tuyết truy nã khắp toàn thành, tuy rằng vẫn chưa tìm được, nhưng những ngày tháng sau này nhất định không quá tốt.”

Những việc này, Lưu Tử Mặc đã nói qua với cô, nhưng cô vẫn muốn cảm tạ Phượng Vô Thương.

Nói cho cùng nếu không có hấn quạt gió thêm cùi một phen thì Triệu Phụng Phi cũng sẽ không thảm như vậy.

“Ta biết phu quân nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng ta, có điều những con đĩa đó, phu quân tìm được ở đâu?” Tô Mê hứng thú dạt dào hỏi.

“Hầm băng nói thẳng tới la sát biển sâu núi Thanh Thành.” Phượng Vô Thương nhàn nhạt đáp.

Hấn nói như vậy, Tô Mê liền hiểu được.

La sát biển sâu, nổi tiếng sâu không lường được, bên trong có rất nhiều sinh vật đáng sợ không biết tên, đĩa hút máu loãng thật sự chẳng tính cái gì.

Phượng Vô Thương thấy vẻ mặt Tô Mê bình thường, nhíu mày hỏi: “Nàng không cao hứng?”

Tô Mê giật mình, hậu tri hậu giác phản ứng lại, ngược mắt nhìn dung nhan tuấn mỹ gần trong gang tấc, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống: “Có thể giúp bảo bảo của chúng ta bảo thù, ta thật cao hứng.”

“Bảo bảo?”

“Đúng thế.” Tô Mê nắm hấn tay, đặt lên trên bụng nhỏ đã hơi gồ: “Bảo bảo của chúng ta.”

Tầm mắt đạm nhiên không gọn sóng dừng trên viền yếm, da thịt trắng nõn hơi lộ ra ngoài, một loại cảm giác thoả mãn khó có thể miêu tả tràn ngập khắp trái tim.

Nhưng mà giây tiếp theo, tầm mắt không tự chủ được dừng trên quả đào mật no đủ mê người, Phượng Vô Thương chỉ cảm thấy máu toàn thân dừng mãnh tiến thẳng vào tâm trí, sôi trào, nóng lên, hô hấp cũng nhanh chóng trở nên dồn dập.

Vốn dĩ là một nam nhân huyết khí phong cương mới vừa khai trai liền cảm dục mấy tháng, thân thể xuất phát từ bản năng, nháy mắt có phản ứng.

Ánh mắt Phượng Vô Thương phút chốc ám trầm, cong môi, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Đứa bé rất nhanh được bốn tháng.”

~~~~~

" Minh mà nổi điên lên tạo WP thì mấy bạn hông có cop đi web khác được nữa đâu nha. Cop có tâm để nguồn hộ với. "

Cái đó là bốn editor thân gửi mấy bạn cop truyện. Aizz mình thật sự muốn tạo WP đó. Mà sợ mọi người thấy phức tạp quá nên thôi....

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cẩm Dục*, *Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (24)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

“Đúng vậy, hài tử rất nhanh bốn tháng.” Tô Mê theo bản năng tiếp một câu.

Sau đó, Phượng Vô Thương nói: “Nếu quần áo đã bẩn như vậy thì cởi ra đi, tránh cảm lạnh.”

Tô Mê không khỏi hoài nghi, nhìn khuôn mặt tiên khí phiêu phiêu của hắn, có chút ngây người, kết quả chỉ một chút không chú ý, yếm và quần lót trên người đều bị hắn cởi xuống.

Tô Mê vừa thẹn vừa quẫn che lại cảnh xuân trước ngực, giận dữ nói: “Chàng làm cái gì thế?”

“Phu nhân như thế này khiến người ta thêm muốn, vì phu đói bụng đã lâu, bây giờ có thiên thời địa lợi người cũng ở đây, lúc này thật thích hợp để vi phu..... Khai trai.”

Phượng Vô Thương bình tĩnh nhìn cô, khóe miệng nhiễm ý cười mê hoặc nhân tâm làm điên đảo chúng sinh.

Không đợi Tô Mê phản ứng lại, cánh môi hồng nhuận đã nhanh chóng rơi xuống, chuẩn xác cướp lấy đôi môi đỏ vì kinh ngạc mà khẽ nhếch của cô.

Hắn hôn có chút vội vàng, bàn tay cũng bắt đầu không thành thật dao động ở bên hông cô.

Tô Mê bị hắn ấn ngồi trên đùi, cảm nhận được vô cùng rõ ràng hắn đang “Giương cung bạt kiếm”, nhưng lý trí mách bảo cho chính mình, vì đứa nhỏ, tuyệt đối không thể!

Phượng Vô Thương thấy cô giây giụa, trong lòng biết cô đang nghĩ gì.

Mút lấy vành tai cô, nghiêm trang nói.

“Tháng thứ tư thai nhi đã ổn, ta sẽ nhẹ một chút.”

Ngay cả như vậy, Tô Mê cũng không đồng ý.

Nam nhân nói chắc chắn như thế mà làm được, heo mẹ cũng sẽ biết leo cây.

“Ta không tin, chàng nhanh buông ta ra!”

Nhưng Phượng Vô Thương trực tiếp xem nhẹ lời cô nói, lại nói vô cùng nghiêm túc.

“Ừ, nàng ở trên, tương đối an toàn.”

Vì thế chế trụ eo nhỏ của cô, động thân tiến vào, giữa ban ngày ôn nhu lại trúc trắc, ấn Tô Mê bừa bãi quất tháo một phen.

Ngày hôm sau Tô Mê liền kêu đau eo, đau chân đủ loại.

Nhưng đối mặt với khuôn mặt luôn luôn đạm nhiên của Phượng Vô Thương, làm thế nào cũng không mắng nên lời, đành phải nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày.

Mất thấy bụng càng lúc càng lớn, Tô Mê sợ những ngày sắp tới sẽ có biến, liền nói bóng gió học chút binh pháp mưu sự từ Lưu Tử Mặc, triển khai bước cuối cùng trong kế hoạch.

.....

Dạ Lăng Tuyệt vẫn luôn không từ bỏ ý niệm tìm kiếm tâng bốc đồ.

Mãi cho đến một ngày, ám vệ ở nhà cũ Tô gia tìm được một tấm tàng bảo đồ cổ xưa, sau khi Dạ Lăng Tuyết lấy được, âm thầm tìm tổng quản thái giám tiền triều kiểm nghiệm, dưới sự kiểm nghiệm, thế nhưng là thật.

Tuy rằng loại chuyện trên trời rớt bánh có nhân này, có người không tin. Nhưng có người lại mê tín cho rằng vận mệnh an bài, trời cao đã chú định Dạ Lăng Tuyết hẳn, sẽ không bị che khuất bởi vị trí Vương gia nhỏ nhỏ.

Vì thế âm thầm tập hợp nhân mã cùng người tài ba dị sĩ, định sẵn năm ngày sau xuất phát tới hoàng lăng.

Đồng thời, Triệu Phuong Phi đang tránh ở không gian vị diện vẫn luôn trộm nhìn ra bên ngoài không hề nhàn rỗi, lại bắt đầu tìm đường chết.

Nếu nói chán ghét nữ chủ, như vậy nàng ta càng chán ghét nữ phụ ác độc Niệm Như Yên hơn!

Cho nên nàng ta âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Niệm Như Yên, muốn tìm cơ hội phun ra một ngụm ác khí.

Mãi cho đến hai ngày trước khi xuất phát, bởi vì có việc bận nên Dạ Lăng Tuyết không ở trong phủ, lúc tình cờ phát tác, Niệm Như Yên không muốn tìm nam nhân khác giải quyết nên đành phải tự mình cầm ngọc tự mình giải quyết.

Triệu Phuong Phi nắm chặt thời cơ, trực tiếp dùng điểm tích lũy đổi lấy thuốc đặc hiệu, ở trong phòng đốt giục tình hương.

Học âm thanh của Niệm Như Yên, gọi ám vệ đang âm thầm bảo hộ nàng ta tới.

Kết quả ám vệ vừa xuất hiện, Niệm Như Yên tinh thần hoảng loạn, trực tiếp đem ám vệ đánh gục, lột quần hần ra, ngồi lên trên.

“Lăng Tuyết, Tuyết, nhanh động, nhanh một chút, mạnh mẽ một chút!”

(OwO trong sáng ở đâu? ai cho tui trong sáng!)

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

Ám vệ kia cũng hít phải hương khí trong phòng, cùng với xúc cảm dưới thân làm cho thần hồn điên đảo, không khống chế được chính mình.

Hai người cứ như vậy điên cuồng quần quít.

Triệu Phuong Phi âm thầm cười lạnh, lợi dụng lực lượng của hệ thống, đem Dạ Lăng Tuyết dẫn trở về Vương phủ.

Dạ Lăng Tuyết không hiểu vì sao, đột nhiên rất muốn nhìn thấy Niệm Như Yên, liền bỏ qua chuyện quan trọng của mình, trở lại Vương phủ lập tức xông thẳng tới sân viện của Niệm Như Yên.

Trong nháy mắt khi mở cửa phòng ra, hần đã cho rằng chính mình hoa mắt.

Nhưng mà bên tai truyền đến tiếng ngâm quen thuộc kia, Dạ Lăng Tuyết không có cách nào lừa gạt chính mình.

Tình cảm mười mấy năm, Dạ Lăng Tuyết đau đớn muốn chết, rồi lại khó mà dứt bỏ được, rút bội kiếm bên hông, một kiếm đâm chết tên ám vệ kia.

Máu tươi nóng hổi đổ rục, phun lên mặt Niệm Như Yên làm nàng ta nháy mắt tỉnh táo lại.

Nhìn một màn trước mắt, sắc mặt tức khắc trắng bệch.

Niệm Như Yên bò tới nắm chặt ống quần Dạ Lăng Tuyết, đau khổ cầu xin.

“Lăng Tuyết, không phải như chàng nhìn thấy, ta là bất đắc dĩ, ta không hề muốn, ta thật sự không hề nghĩ muốn phản bội chàng. ....!”

“Nhưng nàng vẫn phản bội, không phải sao?”

Có nam nhân nào, có thể chịu được cảnh tượng này chứ?

Triệu Phuong Phi mười phần chắc chắn, Dạ Lăng Tuyết nhất định sẽ tự tay giết chết Niệm Như Yên, liền tùy tiện xuất hiện.

“Tiện nhân, là người hại ta, đều là người!”

Niệm Như Yên nhìn thấy nàng ta, hốc mắt như muốn nứt ra, hận không thể ăn sống máu thịt của nàng ta.

Hồng y trên người làm Triệu Phuong Phi quyến rũ cực hạn, phong tình vạn chủng đi tới trước mặt Dạ Lăng Tuyết: “Tuyết, ta không trách chàng trước hiểu lầm ta, nhưng hôm nay, ta chỉ muốn cho chàng thấy rõ gương mặt thật của nữ nhân này.”

Cho nên, nhanh sà vào ôm ấp của bốn cô nương đi, ha ha!

Dạ Lăng Tuyệt nhẹ nhàng cong môi, đầu ngón tay khẽ nâng cằm Triệu Phương Phi.

“Vậy gương mặt thật của ngươi thì sao, ngươi là người nào, hay là yêu?”

“Cuộc đời này người ta chỉ làm tiểu yêu tinh của một mình Vương gia.” Triệu Phương Phi cười đến vô cùng vũ mị, ánh mắt câu nhân cực độ.

Nhưng mà ngay sau đó, thời điểm hệ thống mới vừa nhắc nhở nàng ta cẩn thận, Dạ Lăng Tuyệt đã cảm lấy lợi kiếm, nháy mắt đâm vào tim nàng ta: “Đáng tiếc bốn vương càng không tin ngươi!”

Triệu Phương Phi chết đến nơi cũng không ngờ được, Niệm Như Yên đối với Dạ Lăng Tuyệt lại quan trọng như thế.

Đến nỗi khi nhìn thấy Niệm Như Yên phản bội, thế nhưng còn giết chết mình.

Nhưng nàng ta thua ở chỗ —— cho rằng trên tay có hệ thống, liền tự tin vô đối.

Dạ Lăng Tuyệt đi một chuyến tới Thái Y Viện, khi biết được trong cơ thể mình mang cổ độc, cũng không có bao nhiêu cảm xúc.

Hắn không giết Niệm Như Yên, chỉ là đem nàng ta cầm tù trong tấm phòng, mỗi đêm đều để cho nàng ta tận mắt nhìn thấy hắn cùng các cơ thiếp khác nhau hoan ái.

Thẳng đến lúc Niệm Như Yên cam tâm tình nguyện đem cổ độc trên người hắn cởi bỏ, hắn vẫn cầm tù nàng ta, không cho nàng ta chết, khiến nàng ta ngày đêm bị cưỡng chế tra tấn tinh thần.

Kế hoạch đi hoàng lăng trước kia, tạm thời mắc cạn.

Mấy ngày sau, trong một lần dự cung yến Dạ Lăng Tuyệt nhìn thấy Tô Mê càng thêm quyến rũ mê người.

“Dạ Vương, đã lâu không gặp, thân thể ngài vẫn tốt chứ?”

Dạ Lăng Tuyệt trong lòng vui vẻ, nàng vẫn còn quan tâm mình.

“Đình! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 5 điểm, tổng độ hảo cảm là 95 điểm, ký chủ biểu hiện không tồi nha!”

Trong nháy mắt, vòng eo đột nhiên bị Phượng Vô Thương gắt gao ôm chặt, thần sắc không vui, tất cả đều biểu hiện ra bên ngoài.

Tô Mê lập tức giải thích: “Ta cùng với Dạ Vương chỉ nói với nhau mấy câu, đừng tức giận, nha?”

Thấy nàng cười dỗ Phượng Vô Thương, Dạ Lăng Tuyệt vô cùng hối hận, ảo não cùng không cam lòng.

Vốn dĩ là nữ nhân thuộc về hắn, vì sao ở trong lòng ngực nam nhân khác, còn cười đến động lòng người như vậy?

Trong lòng Dạ Lăng Tuyệt càng thêm kiên định, bằng mọi giá phải đạt đến vị trí kia, đem mọi người đạp dưới chân, mới có được tất cả vốn dĩ thuộc về hắn!

Mấy ngày sau, Dạ Lăng Tuyệt âm thầm đi đến trước hoàng lăng, thành công có được bảo tàng tiền triều lưu lại.

Nhưng khi từ hoàng lăng đi ra, khi hắn nhìn thấy Dạ Tự Thừa mang theo người xuất hiện, mới bừng tỉnh phát hiện một tấm lưới vô hình đã sớm bày ra chờ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nô Phi Xoay Người Đại Tác Chiến (xong)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~  
Dạ Lăng Tuyệt bị buộc vào đường cùng, lại không cam lòng chấp tay nhường lại bảo tàng, đơn giản trực tiếp mưu phản.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là chịu khổ, Mạnh Truyện phản bội, bị Dạ Tự Thừa bắt giữ, bị đánh rồi nhốt vào thiên lao.

Thân ở chốn lao tù không thấy ánh mặt trời, Dạ Lăng Tuyết làm sao cũng không ngờ rằng kẻ đã từng là tâm phúc, thế nhưng chính là gian tế mà Dạ Tự Thừa phái tới bên cạnh mình.

Ngày thứ hai, Đế quân Long Hề tiến vào gặp hân.

Trong lòng Dạ Lăng Tuyết không những không có chút hối cải nào, ngược lại còn tức giận mắng Đế quân Long Hề cô phụ mẫu phi hân, hại chết nàng, lại bắt công đem ngôi vị Thái Tử trao cho Dạ Tự Thừa, còn không bằng tình cảm của phụ thân Niệm Như Yên đối với hân.

Long Hề để quân dưới sự giận dữ, nói thẳng ra hung thủ chân chính hại chết mẫu phi Khâu Diệp của hân, chính là người dùng mọi cách để đối tốt với hân, Niệm Tử Tức, phụ thân của Niệm Như Yên!

Năm đó Long Hề để quân vì muốn củng cố đế vị vừa mới ngồi lên của mình, liền cưới Đế hậu bây giờ, dưới sự tức giận Khâu Diệp mang theo Dạ Lăng Tuyết tuổi còn nhỏ trở về Vong Ưu Cốc.

Niệm Tử Tức tuy đã có vợ con, nhưng vẫn đối với Khâu Diệp sự muội nhớ mãi không quên.

Đang muốn quát tháo xâm phạm, vô ý làm ngã ngọn đèn, trong ngọn lửa hung mãnh, một cái xà ngang rơi xuống đè trên người Khâu Diệp, uống cho Niệm Tử Tức có một thân y thuật, tay chân lại trời gà không chặt, chỉ có thể tro mắt nhìn Khâu Diệp chết trước mặt hân.

Xong việc bởi vì áy náy, mới vẫn luôn đối tốt với Dạ Lăng Tuyết, muốn bồi thường và bù đắp tội lỗi hân phạm phải.

Long Hề để quân âm thầm điều tra, biết được chân tướng lại phát hiện Dạ Lăng Tuyết đã cùng Niệm Như Yên tình đầu ý hợp, bắt đắ đi đánh phải lựa chọn dấu điểm.

Tất nhiên là Dạ Lăng Tuyết không tin, nói những lời ác ý, chọc Long Hề để quân tức giận muốn chết.

Tô Mê nghe Lưu Tử Mặc nói về việc này, ngày thứ hai liền mang thức ăn đi thiên lao thăm tù.

Tới thiên lao rồi, Tô Mê cái gì cũng không nói, đưa thủ vệ một ít ngân lượng, để bọn họ canh chừng cho tốt, sau đó mới lấy thức ăn đặt lên bàn, khuyên bảo Dạ Lăng Tuyết tinh thần còn đang vô cùng sa sút ăn vài thứ.

“Đây đều là những món ta đích thân làm, ngươi tốt xấu gì vẫn nên ăn một chút.”

Dạ Lăng Tuyết nhìn đến cái bụng nhỏ lên của Tô Mê, vậy mà bận trước bận sau, lại còn đến đưa thức ăn cho mình, ngay tức khắc lệ nóng doanh tràn cảm động ôm chặt lấy Tô Mê một phen.

“Đinh! Độ hảo cảm của nam chủ thêm 5 điểm, tổng độ hảo cảm là 100 điểm, ký chủ thật là lợi hại nha!”

Khoé môi Tô Mê nhếch một cái, lập tức một tay đẩy Dạ Lăng Tuyết ra, cầm lấy khăn tay, thần sắc chán ghét xoa dơ bẩn trên người.

“Thật là bản muốn chết.”

Dạ Lăng Tuyết ngăn ra, cho rằng mình nghe lầm: “Nàng nói cái gì?”

Tô Mê thấy bộ dáng hân mờ mịt, lạnh lùng cong môi, đi khỏi nhà lao, gọi người đem cửa lao khóa lại, sau đó ra lệnh cho thủ vệ, cách cửa lao nhìn hân.

Lúc này, toàn bộ thiên lao chỉ còn lại Tô Mê và Dạ Lăng Tuyết.

Trong nháy mắt, chính tai hân nghe thấy Tô Mê nói rõ ràng từng chữ.

“Ta nói ngươi chẳng những rất bản, hơn nữa thật ghê tởm lại xấu xí, phỏng chừng nhìn thêm vài lần, đến cơm trưa ta cũng nuốt không trôi.”

“Không, ngươi nhất định không phải Tô Mê, ngươi rốt cuộc là ai?”

Dạ Lăng Tuyết hoàn toàn không tin, người trước mắt chính là Tô Mê.

Tô Mê che cái miệng nhỏ, nở nụ cười: “Ta không phải Tô Mê thì là ai, ta chẳng những là Tô Mê, mà còn là Tô Mê đã sống lại một đời.”

Dạ Lăng Tuyết ngưng mắt nhíu mày, vừa định truy hỏi, trong đầu một trận đau đón truyền đến, một ít ký ức vừa quen thuộc vừa xa lạ giống như thủy triều trong nháy mắt bao phủ hân.

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad...

[HBNmoemoe]

Lại mở mắt, Dạ Lăng Tuyết ngơ ngẩn nhìn Tô Mê ngay trước mắt, bi thống, kinh hãi, may mắn ngũ vị tạp trần, dần dần hốc mắt đã ướt, cuối cùng ôn nhu nhẹ gọi một tiếng.

“Nô nhi.....”

“Nô nhi?”

Tô Mê giống như nghe được một câu chuyện vô cùng buồn cười nào đó, lớn tiếng nở nụ cười, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Chờ cô cười đủ rồi, lúc này mới nhẹ nâng đầu ngón tay, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, tà lãnh câu môi hỏi lại: “Vương gia đây là gọi ai vậy?”

Dạ Lăng Tuyết mở to đôi mắt mơ hồ, run rẩy khóe môi, thật lâu sau mới khẽ thờ dài.

“Tàng bảo đồ là nàng cố ý giấu ở nhà cũ Tô gia, Dạ Tự Thừa là do nàng báo tin trước, còn có chuyện ở khách điểm phụ cận quý thị trước kia, đều là do nàng làm, đúng không?”

Tô Mê gật đầu: “Còn có một việc vẫn luôn muốn nói cho ngươi, muốn nghe không?”

“Nô nhi nói, bản đế..... Bỏ vương tự nhiên muốn nghe.” Dạ Lăng Tuyết không hề chớp mắt nhìn Tô Mê, chỉ muốn đem dung nhan của nàng vĩnh viễn lưu vào đáy mắt, ghi tạc trong lòng.

Tô Mê cong môi, chậm rãi cúi đầu, đem tầm mắt dừng trên cái bụng gồ lên.

“Năm đó ta mang thai đứa bé đầu tiên, là của ngươi, kết quả bị một chén canh lạc thai của ngươi làm mất đi. Sau đó, một khắc trước khi chết, ta biết ta lại lần nữa có thai, còn chưa kịp tới nói cho ngươi biết thì đã bị một chén thuốc bỏ của Niệm Như Yên mà ngươi đưa tới độc chết, xem ra trời cao chú định, Dạ Lăng Tuyết ngươi có mệnh đoạn tử tuyệt tôn.”

Dạ Lăng Tuyết hai mắt đại ra cương cứng tại chỗ, chỉ cảm thấy yết hầu một trận tanh ngọt, liền phun ra một ngụm máu to.

Tô Mê đạm nhiên ngược mắt, trong mắt lạnh như băng tràn đầy mỉa mai trào phúng.

“Nô nhi, xin lỗi, là ta có lỗi với nàng, còn có con của chúng ta.....” Dạ Lăng Tuyết ám ách gọi một tiếng, bỗng nhiên đối mặt với Tô Mê, chậm rãi quỳ xuống.

Tô Mê ngăn ra, không nghĩ tới Dạ Lăng Tuyết sẽ quỳ xuống trước mặt mình.

Nhưng ngay sau đó cô liền khẽ cười nói.

“Ta sẽ không tha thứ cho đủ loại tội lỗi mà ngươi phạm phải, nhưng ta cũng sẽ không hận ngươi, nói cho cùng sống lại một lần ta cũng chẳng còn yêu ngươi nữa, hiện tại ta yêu phụ quân, yêu con của ta, ta thực sự hạnh phúc.”

Tầm mắt dừng ở bụng nhỏ của cô, con ngươi Dạ Lăng Tuyết gắt gao co rút lại, tràn ngập thống khổ và hối hận, buồn bã vô lực, nỗi tuyệt vọng sâu sắc tra tấn làm hấn cơ hồ hồng mắt.

Tô Mê nhìn thấy hấn biến thành cái dạng này, nháy mắt yên tâm, xoay người rời đi mà không lưu một lời.

“Nô nhi, Nô nhi.....!”

Mất thấy cô rời đi, Dạ Lăng Tuyết cố sức mà gọi, đáng tiếc giọng nói cũng đã nghẹn ngào, nhưng vẫn như cũ không gọi được người kia quay đầu.

Ba ngày sau, một nhà Niệm Như Yên bị Long Hồ đế quân hạ lệnh giam vào thiên lao, cố ý phân phó nhốt ở cách vách Dạ Lăng Tuyết.

Tô Mê biết được bọn họ ở trong tù tương oán tương sát, càng thêm yên tâm cùng Phượng Vô Thương tiêu sái sung sướng.

Thời điểm chín tháng, Tô Mê an toàn sinh hạ một bé trai.

Phượng Vô Thương đặt tên cho nó là Phượng Tô, nhưng Tô Mê thường xuyên trêu đùa gọi nó là Phượng Lê Tô.

Phượng Vô Thương sớm thành thói quen Tô Mê trở nên hoạt bát hơn, đơn giản mỗi lần đều trực tiếp làm lơ.

Dạ Tự Thừa bước lên ngôi vị hoàng đế, kế thừa đại thống kia một ngày, Tô Mê phân phó Lưu Tử Mặc tìm được châu thoa năm đó, qua tay giao cho Dạ Lăng Tuyết.

Đêm đó, vốn dĩ từ sĩ tiến đến ám sát Dạ Lăng Tuyết, sau khi tiến vào thiên lao, phát hiện hấn đã dùng châu thoa đâm vào tâm mạch, chỉ còn lại thi thể.

Mà ở một gian khác Niệm Như Yên cũng vì Dạ Lăng Tuyết tuần tình, thất cổ mà chết.

Bọn họ thuận thế nhóm lửa đốt thiên lao một phen, liền trở về thành phục mệnh với Dạ Tự Thừa.

.....

Đêm nay, Tô Mê làm xong ờ cũ, mới vừa xoay người ôm đứa nhỏ đã bị Phụng Vô Thương tiên khí phiêu phiêu ần ở trên giường, không biết xấu hổ dùng biện pháp khác ăn no nê một hồi, làm hại Phụng Tô đói bụng, kêu khóc không ngừng.

Tô Mê lần đầu làm mẹ người ta, không có kinh nghiệm dỗ trẻ nhỏ.

Nửa đêm tìm bà vú tới đem Phụng Tô ôm đi dỗ dành rồi cho ăn, lại bị Phụng Vô Thương tiếp tục lăn lộn một phen.

Trời gần sáng, Phụng Vô Thương đem Tô Mê nửa mê nửa tỉnh gắt gao ôm vào trong ngực, môi mông ôn nhu uyển chuyển mút lấy môi hồng cảm dỗ của cô.

“Mê Mê, chờ ta.....”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Diễn Viên Quần Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (1)

Edt: Mít

~~~~~

Thời điểm Tô Mê tỉnh lại, đã trở lại hiệp hội vị diện.

Nhìn không gian bốn phía lạnh như băng, giống như vừa rồi cô ôm Phụng Vô Thương, tất cả đều là một giấc mộng.

Tỉnh mộng, tất cả đều không còn tồn tại nữa.

Nhưng thật sự không tồn tại sao?

Vì sao khi cô nửa tỉnh nửa mê, hình như nghe được âm thanh của Cố Lương Nghiên?

“Hệ thống, hân cũng xuất hiện ở vị diện trước, đúng không?” Tô Mê nhẹ nhàng lên tiếng, nhìn về phía hệ thống 059.

Hệ thống 059 một thân cỏ trang, lại đột nhiên xuất hiện với một thân âu phục nhỏ chính trang.

“Chúc mừng ký chủ, nhiệm vụ lần này hoàn thành rất tốt, đạt được 15 điểm, bản hệ thống thêm vào khen thưởng cho cô 5 điểm, hơn nữa lúc trước 10 điểm, tổng cộng 30 điểm”

Tô Mê cau mày, vừa định hỏi lại, hệ thống 059 lại nói...

“Ký chủ, cô xem bộ tây trang cao cấp được đặc may riêng này của bản hệ thống thế nào, không tồi chứ?”

Thấy hân hình như đang cố ý nói sang chuyện khác, Tô Mê nghĩ thầm, ở nơi này cũng không hỏi ra cái gì, đơn giản không bằng đi làm nhiệm vụ kiếm tích phân.

“Tiếp tục nhiệm vụ tiếp theo.”

Hệ thống 059 vừa nghe, lập tức cao hứng phấn chấn gật gật đầu: “Được được, bản hệ thống liền truyền tống cho cô ——!”

.....

“《Mạn Sinh》tập tám, cảnh năm, lần sáu, Action!”

Một tiếng gập bảng quen thuộc đột nhiên vang lên, Tô Mê nháy mắt thanh tỉnh.

Nhìn cảnh tượng bốn phía bố trí tinh xảo, Tô Mê nhanh chóng trở về trạng thái, ngay sau đó “Thình thịch” một tiếng quỵ xuống, đột nhiên ôm lấy người đàn ông tuấn lãng tóc vuốt ngược trước mắt.

“Thiếu gia, van thiếu gia bỏ qua cho Liên Nhi, Liên Nhi không dám nữa ô ô ô.....”

“Bỏ qua? A!” Người đàn ông hỏi lại một tiếng, cười lạnh lùng, ngay sau đó một cái tát hung hăng đánh vào mặt Tô Mê, đem cô đánh đến ngã nghiêng trên mặt đất, lại bổ thêm một chân thật mạnh.

Tô Mê giống như choáng váng, không nhúc nhích cuộn tròn thân thể, cắn chặt môi, thần sắc hơi hoảng che chở cái bụng.

Lúc này lại nghe thấy người đàn ông lãnh lệ nói.

“Nếu cô còn dám ở trước mặt Mạn Sinh nhắc tới một chữ mất, tôi liền đem cô bán đến kỹ viện!”

Nghe hai chữ “Kỹ viện” này, Tô Mê cắn chặt răng, đôi tay nắm chặt thành quyền.

Lúc này một camera gần, đột nhiên để sát vào, Tô Mê xuất thần nhìn hư không một chút, đôi mắt lập tức đỏ tươi lên.

Nháy mắt tiếp theo, cô đột nhiên ngồi dậy, hốc mắt muốn nứt ra trùng với người đàn ông kia.

“Tịch Tư Viễn, anh nếu dám đem tôi bán đến kỹ viện, anh tin hay không, anh tin hay không, tôi hiện tại đi nói cho Triệu Mạn Sinh biết trong bụng tôi đã mang thai con của anh?!”

Người đàn ông kêu Tịch Tư Viễn kia, đầu tiên là ngẩn ra, không dám tin tưởng trừng lớn đôi mắt.

Ngay sau đó, giờ tay lại là một cái tát, hung hăng đánh vào mặt Tô Mê: “Cô dám, hiện tại tôi liền phá bỏ đứa con của cô!”

Nói xong, hắn đem tầm mắt dừng trên bụng nhỏ mà Tô Mê khảm trương che chở, hiện lên một tia lạnh lẽo.

Tô Mê thống khổ rơi lệ bụm mặt, mãnh liệt lắc đầu: “Không, hồ đồ không ăn thịt con, anh không thể..... A!”

Lời còn chưa dứt, Tịch Tư Viễn đã nhắc chân hướng về phía bụng Tô Mê hung hăng đạp xuống, chỉ chớp lát liền thấy có máu đỏ tươi chảy ra, tức khắc nhiễm đỏ đầy đất.

“Con của tôi, ha ha, vậy không phải đã không còn sao?”

Tô Mê vô lực nằm liệt trên mặt đất, khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo, cái trán sáng bóng tóc tai hỗn loạn, hai mắt không hề có tiêu cự, tràn ngập bi thống, cảm hận, hối hận đủ loại cảm xúc.

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

Một thân sườn xám cắt may tinh tế, đem dáng người uyển chuyển tinh tế, phác họa đường cong ẩn hiện, cùng chất lông dưới thân nhiễm đỏ một mảnh, hình thành tương phản đối lập rõ ràng.

Ở dưới camera phóng đại mấy lần, hai mắt trống rỗng đại ra, chậm rãi nhắm nhìn, phút chốc con lạnh lùng nheo lại!

“Ha ha ha!” Tô Mê buồn bã mà dữ tợn cất tiếng cười to, hai mắt lạnh lẽo điên cuồng trùng với người đàn ông kia.

“Tịch Tư Viễn, Lý Liên Nhi tôi nguyện rửa anh vĩnh viễn sẽ không có được Triệu Mạn Sinh, cô đơn một mình suốt đời, chết không được từ tế!”

Một cỗ thần thái hủy diệt sở hữu bị thương lại tuyệt vọng, được Tô Mê diễn rất sống động, nháy mắt làm chấn động mọi người ở đây.

Cuối cùng một camera gần phóng đại hình ảnh, một giọt nước mắt to tròn trong suốt, từ khóe mắt chậm rãi chảy vào tóc mai, Lý Liên Nhi lại im lặng.....

“Cắt ——OK,! Tôi nói này Tiểu Thẩm, anh từ nơi nào tìm được người này, nhìn xem khí tràng này, kỹ thuật diễn này, quả thực có thể nói là hoàn mỹ.”

Đạo diễn Lý Luật không hề che dấu liên tục khen ngợi, phó đạo diễn Thẩm Thanh luôn không vừa mắt với Tô Mê, về mặt có chút co quắp mà xấu hổ, tùy ý có lẽ vài câu, liền tìm cái cớ vội vàng rời đi.

Những cảnh quay tiếp theo, diễn viên quần chúng, một nhân vật nhỏ như Tô Mê đã hết suất diễn, xem như đóng máy lãnh com hộp.

Chẳng qua vào những ngày mùa đông này, quay bộ phim dân quốc xác thật chịu tội.

Tô Mê lúc này lại là người đầy “Máu tươi”, đành phải run run, đi đến chỗ kịch vụ xin một thau nước ấm, lau đi huyết tương nhân tạo trên người.

Lại không nghĩ tới, mới vừa đổ nước ấm, đi vào phòng thay quần áo, dưới chân đột nhiên bị người ta cản lại ——

Mắt thấy Tô Mê sắp ngã sắp xuống, lại vừa nghiêng người, đem chậu nước trong tay hất về hướng người nọ, tức khắc tiếng thét chói tai đinh tai nhức óc:

“A —— Tô Mê, cô mẹ nó tiện nhân này, cũng dám tạt nước tôi!”

Tô Mê nào có tâm tư cùng Đỗ Nhạc Văn lý luận, trong lòng toàn nghĩ làm cách nào mới có thể ngã nhẹ một chút.

Lại không nghĩ đến bên hông đột nhiên xuất hiện một đôi tay nóng rực, nhanh chóng đem cô chụp được, kéo vào trong lòng ngực.

“Không sao chứ?”

Giọng nam trầm thấp lại từ tính, mười phần dễ nghe, đồng thời lúc Tô Mê mở mắt ra, ký ức thuộc về nguyên chủ, truyền đến trong đầu cô.

Một trận đau đốn truyền đến, khiến cho cô vừa mới đứng thẳng thân mình lại khụy một cái, Tô Mê một lần nữa ngã vào trong lòng ngực nam chủ Quân Từ Càn.

.....

Trong nguyên văn chính là, fans nhỏ nữ chủ diễn vai quần chúng, cùng nam chủ đại thúc ảnh đế quốc tế vợ chồng ngược luyến.

Những người quen biết nguyên nữ chủ Tô Mê đều biết, cô sở dĩ nhiệt tình yêu thích đóng phim, chính là bởi vì từ nhỏ sùng bái ảnh đế quốc tế Quân Từ Càn.

Vốn dĩ Tô Mê lớn lên rất xinh đẹp, nghĩ có thể ở giới giải trí tạo nên danh tiếng, có cơ hội cùng ảnh đế diễn chung một bộ phim, để hấn lau mắt mà nhìn, mượn cơ hội đó thân cận với hắn.

Nhưng mà không như mong muốn.

Cha Tô mẹ Tô đều là dân quê, căn bản không có tiền cung cấp cho Tô Mê đóng học phí vào học viện điện ảnh, chỉ nói đến bản thân Tô Mê có kỹ thuật diễn cũng không tốt lắm, đến thi cũng thi không đậu.

Tuy rằng thông qua con đường khác, quen biết mấy anh chị đầu đàn (đội trưởng trong đội diễn viên quần chúng), được đến đoàn phim cùng tổ diễn viên.

Nhưng cô có cái tật xấu nhỏ sửa không xong chính là thích nhìn chăm chăm vào màn ảnh.

Vì điều này, bị không ít đạo diễn cùng với người quay phim mắng.

Nhưng Tô Mê lớn lên xinh đẹp, ở trong thế giới xem mặt này, rất nhiều người vẫn tương đối chiều cô, chỉ là động cơ chiều cô lại không đơn thuần.

Phó đạo diễn Thẩm Thanh chính là một người trong đó, nhưng cũng không phải người cuối cùng.

Những phó đạo, nhà sản xuất đó, lúc trước đều rất chiều cô, sau đó lại chậm rãi đưa ra quy tắc ngầm.

Tô Mê đương nhiên không đồng ý, nhưng tuổi còn nhỏ tâm tư không sâu, cự tuyệt nhiều lần không kiên nhẫn, nói chuyện lại thẳng, đặc tội không ít người.

Chỉ là bởi vì lúc trước đi casting, may mắn được đạo diễn chọn diễn vai Lý Liên Nhi, Tô Mê quay vài tập, không thể dễ dàng thay đổi người, cho nên Thẩm Thanh mới không dám đổi cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Diễn Viên Quần Chúng Quậy Tung Ngành Giải Trí (2)

Edt: Ở Đây Có JQ!

Beta: Mít

~~~~~

Bộ phim đóng máy, Tô Mê đầu tiên là bị mấy diễn viên ở đoàn phim khi dễ, sau đó là bị Thẩm Thanh hoàn toàn phong sát.

Lúc cùng đường, Tô Mê và bạn thân là Điền Hiểu Du, ăn diện lộng lẫy tham gia một buổi tụ hội trong vòng lẩn quẩn của giới thượng lưu, ở nơi đó gặp

được Quân Từ Càn.

Còn chưa nói được câu nào với hắn, đã bị Đỗ Nhạc Vân âm thầm hạ thuốc, đưa đến phòng của ông chủ nổi danh thích chơi SM.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tô Mê nhìn một mảnh hỗn độn, chịu đựng cơn đau, kinh hoàng thất thố rồi đi, lại phát hiện cửa khách sạn có một đám phóng viên đang canh chừng ở đó.

Tô Mê quay đầu lại liền nhìn thấy Quân Từ Càn hình như đang cãi nhau với một người phụ nữ.

Sau khi hắn phát hiện có phóng viên, tiện tay kéo cô lại, nói hai người đang quen nhau.

Sau đó vừa đe dọa vừa dụ dỗ tạo ra một phản hợp đồng bao dưỡng, Tô Mê phụ trách cùng hắn diễn kịch, còn hắn cung cấp cho Tô Mê rất nhiều tài nguyên.

Tô Mê vốn không nghĩ sẽ lấy phương thức này để thân cận hắn, nhưng phóng viên bên kia vừa đưa tin lên, fan náo loạn của Quân Từ Càn nhanh chóng đem cô làm thịt tới nơi, các loại uy hiếp đe dọa, cuối cùng Tô Mê không thể không đáp ứng yêu cầu của Quân Từ Càn.

Có Ảnh để che chở, không bao lâu sau Tô Mê đã trở nên nổi tiếng, nhưng lại đột nhiên phát hiện mình mang thai.

Chỉ có cô biết, Quân Từ Càn chưa từng chạm qua cô.

Người có tư cách bồi hấn ngủ mỗi đêm, từ đầu đến cuối đều là một người phụ nữ khác không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Tô Mê cho rằng đứa bé là con của lão tổng biến thái, nên cùng ngày liền đi bệnh viện phá thai.

Trong một lần say rượu, Quân Từ Càn đã xảy ra quan hệ với cô, lại gọi tên những cô gái tình một đêm khác.

Người phụ nữ kia rời đi, Tô Mê trở thành vật thay thế cô ấy, nhưng lại không phải duy nhất.

Quân Từ Càn bắt đầu cùng những người phụ nữ khác nhau truyền ra tai tiếng, mà mỗi lần phóng viên hỏi tới, cô thân là bạn gái chính thức lại phải liều mạng yểm trợ cho hắn.

Sau này gặp gỡ nhị thiếu gia Phó Tây Nguyên, trái tim đối với Tô Mê vừa nảy sinh ái mộ lại vừa đau lòng, vẫn luôn quan tâm chiều chuộng cô.

Mãi cho đến vô số lần bất gian tại chỗ, Tô Mê cuối cùng cũng chịu không nổi, trực tiếp đưa ra lời chia tay, Quân Từ Càn lại không đồng ý, bắt đầu hỏi tâm chuyển ý, cuối cùng thành công yêu Tô Mê, thời điểm theo đuổi được cô thì người phụ nữ kia lại trở về.

Tô Mê khi đó mới biết được, Quân Từ Càn đối tốt với cô, xa xa không bằng con gái nuôi của Quân gia, người được gọi là em gái nuôi -- Quân Giai Kỳ mà hắn vẫn luôn dụng tâm bảo hộ.

Không muốn buông tay cả hai bên, Quân Từ Càn khó có thể lựa chọn, mãi cho đến một ngày, giới giải trí tuôn ra tin tức về phản hợp đồng bao dưỡng, cùng với việc Tô Mê đã từng phá thai, bị người dùng quy tắc ngầm.

Hình tượng xuống dốc không phanh, Tô Mê lại bị hãm hại ghen ma túy, lập tức cha mẹ thân sinh cũng không muốn nhận cô.

Lúc này, Phó Tây Nguyên đứng dậy, cường ngạnh giúp cô cai nghiện, Quân Từ Càn lại một lần nữa tìm được cô, nói đêm đó người đàn ông ở khách sạn thật ra chính là hắn, do chính miệng Quân Giai Kỳ thừa nhận đã đổi biến số phòng.

Hắn rất hối hận, nhưng Tô Mê đối với hắn thất vọng vô cùng, không đồng ý tái hợp, Quân Từ Càn lợi dụng quan hệ của Quân gia làm cho công ty Phó Tây Nguyên phá sản, còn bức hôn cô.

Tính chất của ngược vẫn, chính là cho dù ngược như thế nào, nữ chủ trước sau gì cũng là của nam chủ, trải qua một phen chống cự quyết liệt, Tô Mê vẫn gả cho Quân Từ Càn.

Kết quả ghen ghét hôn lễ chính là bị Quân Giai Kỳ một phát bắn chết.

Quân Từ Càn không tiếp thu được việc Tô Mê chết, cả người trở nên điên điên khùng khùng, cuối cùng không biết tung tích.

Nhưng ở phiên ngoại sau kết thúc lại hé lộ Quân Giai Kỳ tuy rằng ngồi tù, nhưng cuối cùng Quân gia vẫn đem cô ta từ trong tù cứu ra.

Tâm nguyện của nữ chủ chính là không cần yêu Quân Từ Càn, bước lên đỉnh cao của giới giải trí, trở thành người mà Quân Từ Càn vĩnh viễn chỉ có thể ngược nhìn, đồng thời giúp Phó Tây Nguyên tìm được người yêu chân chính thuộc về hắn.

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

Tiếp thu xong toàn bộ ký ức của nguyên nữ chủ, Tô Mê không dấu vết đem Quân Từ Càn đẩy ra.

“Cảm ơn anh Quân, em không có việc gì.”

“Anh Quân ~ anh nhìn cô ấy kìa, xối cho người ta một thân nước ấm, mặt người ta cũng đã bị phỏng.” Đỗ Nhạc Vân ông ọ làm nũng.

Khỏe miệng Quân Từ Càn hơi cúi, gọi trợ lý nhỏ đem khăn giấy đưa qua cho cô ta.

“Nhanh lau đi, rồi bôi thuốc lên.”

Đỗ Nhạc Vân lúc này mới kiêu thanh kiêu khí nói “Cảm ơn”, tiếp nhận khăn giấy xoa vết nước trên người.

Nhìn trên mặt Tô Mê in dấu tay sưng đỏ và xanh tím, Quân Từ Càn hơi cuộn ngón tay, nhẹ nhàng sờ sờ: “Đau không?”

Tô Mê nao nao, ngay sau đó nghiêng đầu né tránh sự đụng chạm của hắn.

“Cảm ơn anh Quân quan tâm, đây là hoá trang vẽ ra, đừng để ô uế tay anh Quân.”

Quân Từ Càn nhướn nhướn mi, thản nhiên cười nói: “Thời tiết lạnh lẽo, máu trên người rửa sớm một chút, chú ý đừng để bị cảm.”

“Cảm ơn anh Quân quan tâm.”

Tô Mê nhìn Quân Từ Càn hoá trang thành con hát khó phân nam nữ trong vở kịch, cực kỳ lễ phép gật gật đầu, nhưng nội tâm không khỏi âm thầm mỉa mai.

Quân Từ Càn là một thân sĩ ưu nhã có tiếng, đối với tất cả mọi người đều là một bộ dáng ôn nhuận lễ độ, cho dù là đối với phụ nữ hay đàn ông, những tin tức tốt trên người chưa bao giờ gián đoạn.

Loại đàn ông này rõ ràng là độc được ngọt ngào, nhưng rất nhiều phụ nữ lại vẫn cứ cam tâm tình nguyện.

Nhưng mà đáng tiếc, cô không phải nguyên nữ chủ, càng không phải fans nhỏ sùng bái hắn, cho dù hắn hoàn mỹ ra sao, Tô Mê cũng có thể bảo đảm bảo vệ tốt trái tim mình, tuyệt đối sẽ không yêu hắn.

Cầm lấy cây lau nhà đem vết nước trên mặt đất lau sạch sẽ, rồi cầm chậu mà đoàn kịch cấp cho đơn giản lau hết máu trên người, tẩy đi lớp hóa trang bị thương trên mặt, Tô Mê thay quần áo của mình, nói với một phó đạo khác một tiếng, lúc này mới trở lại phòng thuê.

“Trở về sớm vậy?”

Tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra, liền thấy bạn cùng phòng Điền Hiểu Du ngồi ở phòng khách ăn mì gói: “Còn chưa ăn cơm sao, đây, cho cậu cái này, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

“Cám ơn.” Tô Mê mặc áo ngủ mùa đông thêm bông dày, cầm chén mì gói ngồi ở bên người cô ấy, ăn từng miếng to.

Điền Hiểu Du là một cô bạn thân rất tốt, chỉ là hai người tính tình đều tương đối thẳng thắn, không cố kỵ lời nói nên thường xuyên cãi nhau.

Nhưng có một điểm khá tốt, chính là cả hai người ai cũng không mang thù, hôm trước to tiếng cãi nhau thì hôm sau lại có thể hòa hảo như cũ.

Thế đạo chính là như vậy, người tốt tâm tốt, mệnh lại không nhất định tốt.

Ăn xong mì gói, Tô Mê cần mẫn đem chén đĩa của hai người rửa sạch, ngồi trên sofa xem tin tức.

“Bộ phim mình diễn bên kia đã đóng máy, phỏng chừng Thẩm Thanh muốn chặt đứt đường đi của mình, xem xem ngày mai có vai diễn nào có thể nhận hay không.”

Điền Hiểu Du giương mắt nhìn cô: “Cậu sao lại chọc hắn, hắn cùng mấy nhà sản xuất lớn có quan hệ không tồi, nếu thật sự phong sát cậu, trừ phi đến nơi khác, nếu không thì ở Tiêu Thành không ai dám tuyển cậu đâu.”

“Còn không phải do hắn muốn quấy rối mình, nên mình mới nói chuyện tổn thương tự tôn của hắn sao.” Tô Mê bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

Điền Hiểu Du nghe được “Tôn thương tự tôn”, đột nhiên có hứng thú: “Cậu sao lại từ chối hắn, kể mình nghe xem.”

Tô Mê một bên xem di động, một bên nhướn mày nói: “Cũng chưa nói điều gì quá phận, mình chỉ nói hắn chơi quy tắc ngầm với nhiều phụ nữ như vậy, gây sát cũng đã mòn thành kim, lại tiếp tục chơi quy tắc ngầm, phỏng chừng sau này cõi trần còn phải dùng kính lúp mới nhìn thấy được, kết quả hắn liền nổi giận.”

“Làm sao cậu biết nơi đó của hắn rất nhỏ?” Điền Hiểu Du cười hắc hắc, nhắc chân đá cô một chút.

Tô Mê tỏ vẻ thực vô tội: “Cả ngày hắn mặc quần da màu đen bó sát người, hận không thể khiến cho người trên toàn thế giới đều biết tiểu đệ đệ của hắn rất nhỏ, có ai mà không biết đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Cầm Dục, Trêu Không Ngừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.